DOMINIQUE ARLY

Vechile seifuri

ALCRIS

Capitolul 1

Un puternic tunet urmă luminii strălucitoare a fulgerului care brăzdă cerul. Bubuitura se auzi foarte aproape de locul unde ne aflam.

— Ia te uită, toate luminile s-au stins în oraş.

— Pe cine interesează asta? îmi răspunse Georgette, încercând să-şi pună mănuşile de cauciuc.

Coborî prima din maşină, dar se întoarse către mine, văzând că mă mişc mai încet:

— Hai odată! Pune-ţi mănuşile alea şi dă-i drumul!

Adăugă, ca un amănunt important:

— Le-am dat cu tâlc.

Îmi trag mănuşile şi încerc să mi le potrivesc bine pe degete. Apoi cobor din maşină, mă duc să caut cufărul pe care-l adusesem cu noi şi încep să scot dinăuntru sculele. Ploaia îmi bate în faţă, întunericul din jur e profund.

— Vom traversa de-a dreptul, spun eu.

Georgette mă prinde de braţ şi pornim. Paşii noştri răsună puternic pe asfalt, dar se înfundă încet în iarbă când trecem dincolo de stradă. Întind mâna către zidul ce şiroieşte de ploaie.

— Nu e prea înalt, îi spun ca s-o liniştesc.

Îi dau mâna, ea mă prinde de braţ şi o trag sus. Reuşeşte să încalece zidul şi-mi şopteşte:

— Ia geanta!

Apoi sare de partea cealaltă şi o prind tocmai la timp.

Un fulger luminează faţada casei. Ferestrele au obloanele trase. Dar nu asta ne interesează. Vom intra oricum pe uşa principală. Tunetul loveşte şi el, dar cu mai puţină putere.

Merg înainte pe aleea pietruită, cu mâinile întinse în faţă, ca un orb.

Ajung la scările de intrare şi Georgette mă urmează îndeaproape.

Pipăi cu o mână ca să descopăr broasca uşii.

Scot din geantă sculele, o aleg pe cea care mi se pare potrivită şi încerc să deschid. Nimic mai simplu! Aud un scârţâit încurajator.

— Merge? şopteşte Georgette.

— De minune!

Un pocnet uşor îmi dă de ştire că operaţiunea a reuşit. Apăs pe clanţă şi deschid. Mă strecor înăuntru şi o chem:

— Haide, poţi intra!

Prietena mea mă ascultă. Ajunsă în casă, scoate lanterna şi luminează în jur:

— E mult mai bine aici!

Ne aflăm într-un hol pătrat care se continuă cu un coridor ce conduce către o altă uşă. Aceasta trebuie să dea înspre grădină.

La dreapta – o scară.

Îi atrag atenţia să stingă lumina. Mă ascultă. Mi s-a părut că aud un zgomot pe scară. Dar nu era decât lemnul treptelor care pocnise. Sau nu? îmi ţin respiraţia. Se aude din nou zgomotul. Îmi par paşi care coboară.

Unul… al doilea… al treilea…

Cineva coboară?

Probabil că bătrâna aia şi-a râs de mine! „Proprietarul nu-i niciodată acasă”.

Trebuie să fugim.

La lumina unui nou fulger zăresc pe scară un om ce se îndreaptă spre mine cu un pistol în mână. Trage. Zgomotul pistolului şi cel al tunetului se aud deodată. Simt o puternică arsură în braţ. Georgette începe să urle ca scoasă din minţi.

Vreau să mă retrag, dar mă împiedic şi cad în genunchi. Geanta îmi cade. Încercând să mă ridic, ating cu mâna capătul unei scule care iese din geantă. Omul va trage din nou. Îl aştept să coboare. Mă ridic, scot scula, o ridic deasupra capului şi lovesc cu toată puterea. Se aude o lovitură surdă, apoi un zgomot de corp care cade.

Georgette începe din nou să ţipe.

Simt o adiere de vânt. Aerul proaspăt pătrunde în încăpere. Prietena mea a deschis geamul. Sare pe fereastră, o aud alergând prin curte. Îmi recuperez geanta şi pornesc imediat pe urmele ei. Ajungem la zidul pe care-l escaladaserăm mai devreme. Ne oprim puţin să răsuflăm.

— Ce nenorocire! Am crezut că te-a ucis!

— Doar m-a rănit. La braţul stâng. Eu l-am lovit pe urmă destul de tare…

— Cu ce?

— Cu o sculă.

— L-ai lovit în cap?

— De unde să ştiu?

Braţul mă doare. Sar peste zid cu mare greutate. Dacă rana de glonţ îmi provoacă o aşa puternică ameţeală, ce trebuie să simtă omul pe care l-am lovit? Mai ales dacă l-am nimerit în cap. Înseamnă că a murit!

Mă sprijin de Georgette pentru a ajunge la maşină.

— Te doare?

Nu răspund, dar ea înţelege.

— Am să conduc eu, adaugă.

Mă ajută să intru şi se aşază uşor pe scaun.

Simt că voi leşina.

Sunt un asasin! mai întâi hoţ, şi acum criminal! Eu, un băiat bun, muncitor! Şi când te gândeşti că nu mai departe de acum câteva luni nu aveam nimic să-mi reproşez!

Mă aflam în atelierul de lăcătuşerie unde lucram, când apăru fiul cel mare al patronului, Jean-Louis. Veni lângă mine şi mă privi o vreme lucrând. Apoi tuşi, vrând să-mi dea de înţeles că avea să-mi vorbească.

— Ce vrei? îl întrebai.

— Vreau să discut ceva cu tine, Eric.

— Da?

— Păi.

Îl privii şi-mi văzui în continuare de treabă. Dacă avea

ceva de zis, putea să-mi spună şi lucrând, nu?

Îşi drese glasul.

— Ei bine, iată.

Se opri, se frecă la falcă. Nu înţelegeam nimic. În primă fază îmi înşiră nişte cuvinte dezlânate din care se putea înţelege că era o treabă delicată. Nimic care să mă intereseze.

Noi doi n-am fost niciodată prieteni, dar nici n-am avut vreodată vreo ceartă.

Acum zece ani, când am fost angajat aici, el nu terminase încă liceul tehnic. Era un băiat timid şi sperios, fără îndoială şi din pricina severităţii tatălui său, maistrul Marcelin. Pe vremea aceea bătrânul era încă în plină formă, era respectat şi temut de angajaţi şi de familie. Şi mie mi-era frică de el. Eram timid la rândul meu şi destul de naiv pe deasupra. Abia terminasem armata, eram încă un tânăr neştiutor şi mă trezisem singur pe lume.

Tata murise în urmă cu câţiva ani, pe când aveam cincisprezece, într-un accident de muncă.

Pe atunci, eram elevul unuia dintre cele mai bune colegii din Franţa. Trebuia să termin liceul şi aveam de gând să urmez apoi facultatea de litere. Dar mama, sărmană văduvă, m-a mutat la un liceu tehnic, pentru că aşa aveam mai rapid şansa să-mi câştig singur existenţa. M-am angajat cu jumătate de normă undeva, dar înainte de armată nu eram încă lăcătuş plin. Când am terminat serviciul militar, a murit şi mama. Cancer.

Un vecin mi-a spus că se caută un lăcătuş. Unul dintre muncitorii lui Marcelin se pensionase, aşa că am venit în locul lui. Era o meserie care-mi plăcea, deşi salariul nu era prea mare. În schimb, oamenii dădeau bacşişuri bune pentru treburi mai urgente şi nu refuzam niciodată să lucrez peste program.

— Cred că ştii că tata nu se simte prea bine.

Ştiam prea bine: avea ulcer şi în ultima vreme şi crizele

de astm erau din ce în ce mai dese.

— Şi că fratele meu va termina colegiul în curând.

— Da. Şi?

Încă nu pricepeam.

— Va trebui să schimbăm puţin profilul afacerilor noastre. Înţelegi? Lăcătuşeria este o treabă ieftină şi nici nu ai mare lucru de făcut. Marile lucrări pe şantiere le iau tâmplarii. Noi nu intervenim decât când casa este gata. În rest, reparaţiile, cheile, toate astea sunt mai mult aşa, ca să fie, să zicem şi noi că avem ceva de făcut. Nu mai merită investiţia. Ne gândim să ne ocupăm de feronerie.

Tăcui, pentru că nu înţelegeam unde bate.

— Abia dacă afacerea mai este rentabilă. Fratele meu va fi singurul care se va mai ocupa de asta.

Tresării.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că nu te mai putem păstra aici.

— Mă daţi afară?

— Restrângere de personal. Ţi se va plăti tot ce-ţi datorăm.

Încercai să lupt.

— Poţi să-mi spui ce vrei, dar tatăl tău m-a angajat.

— El mi-a spus să te avertizez. Eu voi fi noul preşedinte-director general. Vom începe treaba de luna viitoare.

— Când trebuie să plec?

— La sfârşitul lunii. Mai ai zece zile ca să te pregăteşti.

Încercă să îndulcească pe cât posibil vestea:

— Trebuie să înţelegi că şi noi regretăm, dar nu avem ce face. Pentru a putea reuşi, trebuie să plătim preţul ăsta. Avem nevoie de utilaj performant. Nu ne mai permitem deocamdată cheltuieli suplimentare. Dar, după ce trece perioada asta grea, dacă vrei să te întorci.

Eram mut de uimire.

— Tatăl meu îţi va da referinţe excelente. El crede că nu-ţi va fi prea greu să te angajezi în altă parte, eşti un

muncitor de nădejde. Ai putea să încerci la concurenţă, la Bruyet, de exemplu, cel mai important din domeniu.

Îl oprii cu un gest obosit.

— Nu te mai deranja, am înţeles!

Jean-Louis mă lăsă singur şi se îndreptă către uşă.

Din uşă se întoarse din nou către mine şi adăugă:

— Ce să facem? Trebuie să evităm falimentul! Nu mai suntem pe vremea străbunicilor, când se făceau aici broaşte pentru tot oraşul şi când lucrau în atelier şase oameni. Nici pe vremea bunicului, care era singurul fabricant de seifuri din oraş!

Era adevărat. În atelierele de pe strada Courlason, una dintre cele mai vechi din oraş, familia Marcelin întemeiase o dinastie de lăcătuşi. Dar cererea nu mai era aşa de mare. Cu fiecare an, comenzile erau din ce în ce mai slabe.

Când am fost angajat eu, eram trei colegi. Cinci ani mai târziu, cel mai bătrân dintre ei a murit, fără să fie adus un înlocuitor. În martie anul trecut, celălalt băiat, din ce în ce mai leneş şi mai dezinteresat, a fost pus pe liber.

O reorientare a afacerilor se impunea, din nefericire pentru mine.

Ce ironie!

Mă credeam la adăpost. Credeam că am un loc de muncă sigur, de unde aveam să ies la pensie. Nu aveam ambiţii prea mari, aşa că atelierul îmi convenea de minune. Nu aveam nevoi deosebite, aşa că banii pe care-i câştigam erau suficienţi pentru a trăi bine. Chiar reuşisem să fac ceva economii. Nu m-aş fi imaginat vreodată şomer.

Din păcate, nici cel mai binevoitor angajator nu m-ar fi putut primi, nici pentru cele mai bune referinţe din lume. Nu pentru că eram un prost profesionist, dimpotrivă. Ci pentru că toate afacerile de acest gen mergeau din ce în ce mai rău. Majoritatea atelierelor se mulţumeau să supravieţuiască. Profitul era tot mai mic.

Mă întorsei la munca mea, din care mă întrerupsese

băiatul cu vestea lui cea proastă.

Avea dreptate, lucrările noastre erau simple mărunţişuri. Şi foarte puţin rentabile, de altfel. Materia primă şi manopera costau destul de mult. Dar clienţii erau oameni săraci şi patronul nu putea să ridice prea mult preţul. Tehnologia noastră era învechită. Lucram cu diamantul, iar acesta era scump. Pe de altă parte, începuseră să fie din ce în ce mai răspândite maşinile ce făceau copii de chei în timp record şi cu un preţ mai mult decât rezonabil.

Ieşeam de la muncă pe la şase, dar azi mai întârziai în aşteptarea patronului, care fusese chemat de urgenţă la un client şi era plecat încă de la prânz. După un timp, realizai că se oprise probabil la vreun bistro din drumul lui, pentru a nu risca să mă întâlnească la atelier când se întoarce. De vreme ce încredinţase această corvoadă fiului său, însemna că nu avea chef de o discuţie sentimentală cu mine. Îmi lăsa la dispoziţie o zi ca să pot digera pe îndelete vestea.

Mă dezbrăcai de salopetă, o pusei în dulap şi-mi luai hainele de stradă. De obicei, după lucru mă opream puţin la barul din colţ, să schimb câteva cuvinte cu cu clienţii şi cu ospătăriţa, o fată brunetă şi veselă.

Afară era foarte cald. Aerul era sufocant, mai ales prin comparaţie cu adăpostul răcoros al atelierului. Cafeneaua mă atrăgea, dar trecui prin faţa vitrinei fără să mă opresc. Trebuia să discut cu Georgette.

Grăbii pasul. Ajunsei în parcare şi intrai în maşină.

Locuiam pe strada Jean-Jacques Rousseau, într-un bloc modest. Stăteam aici de zece ani, de când tatăl Marcelin mă dusese acolo prima dată, după semnarea contractului de muncă. Omul îl cunoştea pe administrator, care-i spusese că locuinţa cu pricina era liberă, gata de închiriat. Mi-a plăcut imediat, pentru că era ideală pentru un bărbat singur: o cameră, o mică bucătărie şi baia. De atunci, nu căutasem niciodată să mă mut.

În primul rând pentru că era convenabilă – chiria era

destul de mică – şi apoi pentru că mă împrietenisem cu vecina de palier. Fata se arătase ospitalieră, chiar foarte.

Pe vremea aceea nu eram prea descurcăreţ cu femeile. De altfel, nici acum nu sunt. Din pricina asta, nici nu i-am dat mare atenţie. Dar ea a fost prima care m-a salutat, foarte amabilă. Acesta a fost primul pas. Câteva zile mai târziu, într-o seară, ne-am întâlnit amândoi pe scări. Ea mi-a întins mâna şi s-a prezentat:

— Bună seara. Eu sunt doamna Bollard. Prietenii îmi spun Georgette.

Înaltă, bine proporţionată, cu părul vopsit blond, faţa rotundă, plăcută, ochii căprui, gura mică şi roşie, gropiţe în obraji. Portretul unei femei frumoase şi proaspete, chiar dacă nu era vreo prinţesă din poveşti.

Îmi surâdea foarte amabil, aşa că-i întinsei mâna, bucuros de cunoştinţă:

— Eric Janicaut.

— Sunteţi lăcătuş, nu-i aşa?

— Da, doamnă, dar de unde ştiţi?

— Îl cunoaştem pe patronul dumneavoastră, adică eu şi soţul meu vreau să spun. Eu sunt vânzătoare la o alimentară, el lucrează într-o fabrică de confecţii, în schimbul de noapte, de la nouă seara la şase dimineaţa. În felul ăsta nu ajungem să ne vedem toată săptămâna, adăugă ea râzând. Când el vine acasă, eu plec la muncă. Şi mă culc când el trebuie să plece.

Ajunserăm la etajul trei. Foarte amabilă, mă invită să-i fac o vizită.

— Nu vreţi să intraţi să ciocnim un pahar?

Nu refuzai, dar nici nu ştiui ce să zic.

Femeia adăugă:

— Doar o gură de Martini.

— Cu plăcere.

Intrai. Casa lor era mult mai bine aranjată decât a mea. Şi, în primul rând, mai mare. Aveau trei camere. Mă invită

în sufragerie. Încăperea era mobilată modern, cu o canapea şi fotolii, măsuţă de cafea, televizor.

— Dar luaţi loc.

Rămăsei în picioare.

— Nu vreau să vă deranjez.

Fu uimită şi încântată de atitudinea mea.

Chicoti:

— Vai, ce timizi suntem! De cine vă e teamă? Charles nu se întoarce decât peste o oră. Voi spăla paharele, le voi pune la loc. Şi nici măcar nu va şti că aţi venit aici.

Râse ironic:

— Vecinii de palier? Nici în privinţa lor nu trebuie să vă faceţi griji. Sunt bătrâni. Abia văd, iar unii nici nu aud măcar.

Oare ce trebuia să înţeleg din toate amănuntele astea? Mă înroşii.

— Câţi ani aveţi? Optsprezece?

— Douăzeci şi ceva.

— Nu s-ar zice! Eu am douăzeci şi opt.

— V-aş fi dat mai puţin!

— Mincinosule! Am făcut prostia să mă mărit la şaptesprezece ani. La ţară, eram deja prea bătrână. În fine, sper că nu sunteţi logodit său.

— Nu.

— Vreo prietenă?

— Nu.

— Mai bine.

Îmi povesti apoi că soţul său, cu cincisprezece ani mai mare decât ea, deja chelise şi făcuse burtă. Era din ce în ce mai puţin pus pe „treabă”.

Simţeam că obrajii îmi ard.

Dar ea nu era deloc jenată. Vorbea lejer, în timp ce aşeza paharele pe tăviţă şi turna băutura.

Veni lângă mine şi se aşeză destul de aproape.

Eu nu ştiam ce să spun, iar ea părea când amuzată, când

înduioşată de atitudinea mea.

Când fu timpul să plec, mă însoţi până la uşă şi mă mângâie uşor pe obraz cu vârful degetelor.

Ajuns acasă, mâncai puţin, cam fără chef. La prânz luam masa într-un restaurant pe care mi-l recomandase Marcelin, iar seara mă mulţumeam cu câteva sandvişuri.

Odată terminată masa mea frugală şi solitară, mă scufundai într-o tristă visare. Îmi reproşam faptul că mă comportasem ca un imbecil. Femeia îmi făcea avansuri clare, iar eu stăteam fără să răspund nimic. Măcar din politeţe şi tot ar fi trebuit să fac puţină conversaţie.

Mă hotărâi să trec pe la ea puţin mai târziu, aşa că pândii cu atenţie întoarcerea soţului şi plecarea acestuia. Dar când bărbatul părăsi casă, mă simţii absolut incapabil să mă duc să bat la uşa ei.

Dar nu avui prea mult timp de regrete. A doua zi, pe la ora zece seara, când mă pregăteam să mă îmbrac în pijama, cineva sună la uşă.

Deschisei uşa şi o zării în prag.

— Am văzut lumină, şopti ea. Scuze, dar, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă rog ceva. Nu pot deschide uşa dulapului, e puţin stricată. Poate îi daţi de cap.

— Trebuie să mă îmbrac, bolborosii eu.

Ea împinse uşa şi intră în casă. Purta doar un capot.

— De ce să vă mai schimbaţi? Arătaţi destul de bine. Haideţi, insistă ea în şoaptă.

Inima-mi bătea nebuneşte, dar am urmat-o imediat. Mă conduse în dormitor. Încăperea era abia luminată de o mică lampă.

Am dat ocol patului. În oglinda dulapului o zării pe tânăra mea vecină. Se afla chiar în spatele meu, foarte aproape. Am învârtit cheia, am întâlnit o uşoară rezistenţă, dar uşa s-a deschis destul de repede.

— Aţi reuşit?

— Da. Broasca trebuie unsă. Voi trece mâine pe aici să

rezolv asta.

— Ah! Mulţumesc!

Ieşind din cameră, agăţă cu piciorul firul lămpii şi-l scoase din priză. Lumina se stinse şi rămaserăm pe întuneric.

— Ah! Cât sunt de neîndemânatică! Unde sunteţi?

Tocmai voiam să răspund, că mă trezii direct în braţele sale. Gura ei îmi căuta buzele.

— Dragul meu…

Pentru o clipă mă lăsă. Auzii un foşnet de haine, apoi vecina mă prinse iarăşi în braţe. De data asta era goală. Degetele sale agile descheiau nasturii bluzei de pijama şi mă dezbrăcau. Căzurăm pe pat.

— Ai pielea fină, şopti ea, şi miroşi frumos.

Mă sărută cu foc. Eu încă ezitam. Mi-era parcă frică s-o ating. Pielea ei era pufoasă.

— Spune-mi. Ai mai fost cu vreo fată?

— Da.

— Dar nu prea des, nu?

— Nu prea.

— Pariez că nu-ai fost decât la fete pentru care plăteşti.

Ruşinat, i-am răspuns că avea dreptate.

— Ei bine, nu va mai fi necesar să faci asta! Niciodată. Mai dai şi bani şi Cine ştie ce se mai întâmplă. Nu-i prea isteţ din partea ta! Promite-mi că nu te mai duci acolo.

— Vă jur.

Ea râse amuzată.

— Cred că acuma ai putea să-mi vorbeşti cu „tu”.

În noaptea aceea, Georgette se strădui să-mi perfecţioneze educaţia sentimentală. De atunci înainte, ne întâlneam de câteva ori pe săptămână. Cu anii, legătura noastră căpătă o alură aproape conjugală. Cu Charles mă aflam în relaţii foarte cordiale, şi trebuie să spun că bărbatul nu a avut niciodată nici cea mai mică bănuială. De altfel, îmi păstrasem aceeaşi mască de băiat bun şi liniştit, împăcat cu soarta sa şi cu statutul de celibatar.

În seara aceea deci, mă dusei direct acasă. Nu aveam decât o singură persoană pe lume cu care să-mi împărtăşesc problemele.

Georgette curăţa legume pentru masa de seară.

— Ce-i cu faţa asta? se miră ea. Ce ţi s-a întâmplat?

— Am să-mi pierd locul de muncă, oftai eu, aşezându-mă lângă ea.

— De ce?

Îi povestii tot.

Georgette se încruntă:

— Dar au dreptul să te dea afară? Ar trebui să vorbeşti cu un avocat sau să te duci la sindicat.

Dar eu nu voiam să risc niciun conflict cu angajatorul meu.

— N-ai dreptate. Omul e un nemernic dacă vrea să te lase pe drumuri după atâta timp. I-a convenit cât ai lucrat pentru el, nu?

— Dar e bolnav. Cred că are şi el destule necazuri.

— Dragul meu pisoiaş. S-ar spune că în sufletul tău nu se află pic de răutate.

Puse cuţitul pe masă şi veni lângă mine, pentru a-mi da un sărut tandru de consolare. Se aşeză pe genunchii mei şi începu să-şi desfacă nasturii bluzei. Dar starea mea de spirit nu era prea propice dragostei.

Georgette observă lipsa mea de entuziasm.

— Nu acum? mă întrebă ea zâmbind. Eşti prea deprimat? Ai să-ţi revii.

Sări de pe genunchii mei şi se încheie la bluză.

— Dar trebuie să-ţi revii repede, adăugă. Haide, sus! mai ai o oră la dispoziţie pentru a merge pe la celelalte ateliere, să vezi dacă-ţi găseşti de lucru.

— Mă duc mâine.

— Nu, mâine ai să continui ce-ai început azi. Doar dacă nu-ţi vei găsi din prima, ceea ce e puţin probabil. Cei din branşă trebuie să ştie că eşti un muncitor bun şi vrednic. N-

ai fost dat afară pentru că ai greşit cu ceva, ci pentru că nu-şi mai permit să te ţină.

Mă împunse uşor în şold pentru a mă convinge să mă ridic.

— Ştiu şi ce salariu ar trebui să ceri. Cam de câţi ani nu ţi-a crescut salariul? Bătrânul Marcelin a cam profitat de bunătatea ta.

Vorbele ei îmi făceau bine, pentru că aveam nevoie de o încurajare.

— Haide! Rade-te, pune-ţi o cămaşă curată şi costumul gri. Schimbă-ţi pantofii. Ai să arăţi perfect.

O ascultai. De altfel, o ascultam de obicei. Era spre binele meu.

Plecai de acasă foarte sigur pe mine.

Dar efectul ăsta nu avea să dureze.

Ajunsei pe strada Marmagne, la atelierul lui Bruyet. Trei muncitori îşi făceau de lucru. Patronul mă primi foarte cordial.

— Salut, Janicaut. Merge?

— Se poate şi mai bine.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt în şomaj.

Chipul său căpătă o expresie de milă. Dar îmi putui da seama că înduioşarea lui nu era decât o mască.

— Aha, deci nu-i merge prea bine lui Marcelin, a? Ştiu de multă vreme că omul are probleme de sănătate. Trebuia să pună punct odată şi odată şi să-şi îngrijească sănătatea. Nu lasă afacerea fiului lui?

Îi explicai totul.

Bruyet mă ascultă cu atenţie, clătinând din cap şi încercând să-şi ascundă satisfacţia. În fond, era vorba despre dispariţia unui concurent de pe piaţă.

— Păcat, îmi pare rău pentru Marcelin. Şi pentru tine îmi pare rău. Pentru că, oricât aş vrea, nu te pot angaja. Nu-i posibil, bătrâne. Deja încep să mă întreb dacă mai pot

păstra trei muncitori. Costă foarte mult, mai sunt şi taxele. După ce plătesc totul, nu-mi mai rămâne decât ceva mărunţiş. Sunt sigur că m-aş descurca mai bine de unul singur.

Refrenul ăsta îl auzisem de mai multe ori. Patroni copleşiţi de taxe, muncitori care mai mult îngreunează traiul angajatorilor decât îl uşurează.

Cu toate astea, Bruyet îşi construise o vilă foarte frumoasă la Saint-Doulchard.

— Mi-ar plăcea să te iau la mine, crede-mă. Eşti un tip bun şi de încredere. Dar în momentul ăsta sunt nevoit să dau afară pe unul dintre ai mei.

În final, omul m-a sfătuit să mă duc la Parelli.

A doua mea încercare fu la fel de puţin fructuoasă. Parelli nu voia să angajeze un muncitor calificat. Un ucenic îi ajungea.

Descurajat, mă întorsei acasă. Ascultai la uşa Georgettei şi auzii vocea lui Charles şi zgomotele familiare de pregătire a mesei. Familia Bollard lua cina. În aparenţă, era un menaj bun şi fericit, fără necazuri. Un soţ fericit şi liniştit.

Până în momentul acela nu fusesem niciodată gelos pe Charles. Georgette îmi spunea că eu eram preferatul ei, cel care se bucura de adevărata ei tandreţe. Şi aveam de ce s-o cred, pentru că-mi demonstra deplin dragostea ei. Aşa că fui surprins când îmi dădui seama că-l invidiez. Nu pentru că petrecea alături de prietena mea două zile pe săptămână – de dimineaţă până seara, – ceea ce eu nu puteam, ci pentru că bărbatul ăsta avea viaţa lui, unde era bine „instalat”, pentru că avea un loc de muncă stabil, unde era bine văzut.

Fără să-mi fie foame, încercai să mănânc ceva, apoi mă pregătii de culcare.

În starea în care mă aflam, mă crezui îndreptăţit să mă răsfăţ puţin, aşa că încercai pentru prima dată parfumul dăruit de Georgette. Îi cumpărase unul asemănător şi lui

Charles, pentru ca soţul să nu simtă o aromă străină în propriul pat.

Aveam de gând să mă odihnesc puţin, în aşteptarea orei la care bărbatul se ducea la muncă.

Când îl auzii plecând, ieşii pe palier. Cobora scara. O dată ajuns jos, intrai în apartamentul lor, fără să mai bat la uşă.

— Ia zi, dragule! Cum a fost?

Georgette ieşi din baie. Era goală.

— Nimic interesant.

Ea continua foarte liniştită să se şteargă cu un prosop. Când o vedeam astfel, foarte calm impudică, eram la fel de emoţionat ca în primele clipe ale relaţiei noastre. Era la fel de frumoasă ca în urmă cu zece ani: gâtul perfect, sânii tari, şoldurile rotunde, pulpele albe şi fine.

— Te-ai dus la mai mulţi?

— Doi.

— Dar mai sunt şi alţii.

— Da.

— Ce ţi-au zis ăştia?

— Palavre.

— Dar mâine vei reuşi! Haide, vino-ncoace!

Cu prosopul în mână încă, intră în dormitor şi mă îndemnă s-o urmez. Se îndreptă spre pat, dădu la o parte cuvertura şi se întinse.

— Haide, pisoiaş!

Mă dezbrăcai de pijama şi venii lângă ea. Braţele ei se înnodară în jurul trupului meu. Mă săruta întruna, şoptind:

— Nu mai vreau să te văd aşa. Sunt sigură că te vei descurca. Cu meseria ta, e simplu să-ţi găseşti altceva.

Atunci a fost momentul în care a pronunţat pentru prima dată fraza fatală. Dar nu i-am înţeles imediat sensul.

— Şi apoi există şi alte posibilităţi.

Oftai şi-i răspunsei:

— Da, dar aş prefera lăcătuşeria. Alte slujbe nu-mi spun mare lucru.

Ea reluă, cu un ton indulgent:

— Sigur că da, pisoiaş!

Mă strânse puternic în braţe:

— Nu eşti decât un copil.

— Dar am trecut de treizeci deja.

— Nu vorbesc de vârstă.

Mă sărută pe gât, adăugând:

— Din fericire, sunt eu aici. O să am grijă de tine.

Tăcu şi mă sărută şi mai aprig. Era singurul tratament de care aveam nevoie. Dragostea ei.

Începea o noapte de uitare, de pasiune, de fericire.

***

A doua zi îl întâlnii pe bătrânul Marcelin. Era în atelier când ajunsei acolo.

Veni către mine, cu o expresie de suferinţă pe chip. Îmi întinse mâna, ca şi cum mi-ar fi prezentat condoleanţe:

— Ce vrei, dragul meu? Nu am cum să procedez altfel.

Coborî vocea:

— Eu nu mai am autoritate, sunt bolnav, nu mai pot munci. Ceilalţi…

Era neputincios.

— Nu vă necăjiţi, spusei eu jenat; am să mă descurc.

— Ginerele meu a avut ideea asta. Ştii că băiatul are un atelier de feronerie. L-a îndemnat şi pe Jean-Louis să facă acelaşi lucru, cică s-ar câştiga mult mai bine.

Mă privi în ochi:

— Ştii, eu le-am zis să te păstreze, dar ei au gândurile lor. Nu vor să mai aibă niciun angajat, vor să fie numai ei şi să-şi pună pe cartea de muncă salariul minim, ca să nu plătească prea mult la impozite. Dacă te-ar fi luat, ar fi însemnat să te plătească la banii pe care-i meriţi, şi un lucru ca ăsta ar fi dat de bănuit. Înţelegi? Tu să ai mai mulţi bani decât angajatorul. Nu mergea!

— Înţeleg, înţeleg. Ei, asta e.

— Ai fost pe la alte ateliere?

— Da.

— La Bruyet te-ai dus?

— Da. Absolut nimic. Nu poate să-şi permită să angajeze în momentul ăsta. Asta e ceea ce mi-a zis, cel puţin.

— Deci n-a vrut? E un nemernic!

— M-am dus şi la Parelli.

— Şi?

— Nici el nu face angajări.

— A, da, ştiu. Ăsta-i exploatează pe ăia mici, îmi tăie vorba bătrânul. Zice că-i învaţă meserie. Pe naiba! La Lister ai fost?

— Nu încă!

— Ăsta e chiar un tip bun. Dacă poate, sigur te ajută. Am să-ţi pregătesc nişte referinţe care nu se pot refuza, pur şi simplu. Am să spun acolo că eşti un celebru specialist. Şi dacă nu găseşti de lucru pe aici, pe la noi, n-ai decât să te duci la Paris. În fond, nu există nimic care să te reţină la Bourges, nu?

Ce să-i faci? Aveam reputaţia de burlac convins.

Îl ascultai impasibil, evocând totodată în minte anumite amănunte din anatomia Georgettei şi căldura dragostei sale.

— Ce contează pentru tine că e aici sau în altă parte, nu?

— Aşa e, răspunsei eu prudent.

Capitolul 2

După orele de program, m-am dus să le fac o vizită şi celorlalţi angajatori din oraş: Lister, Drognac, Girandon. Fiecare a găsit însă o manieră elegantă să mă trimită la plimbare. Nu-mi mai rămânea decât să-mi încerc norocul pe la dughenele de la marginea oraşului, dintre care două erau ţinute de nişte beţivi notorii.

M-am hotărât să mă opresc aici pentru moment.

Pe la ora opt seara am ajuns acasă şi mi-am parcat maşina ca de obicei, alături de Renault-ul lui Charles.

La intrare, mă întâlnii cu administratoarea imobilului, care verifica cine intră şi cine pleacă din bloc. Erau zile când nu o vedeam deloc, dar ea mă cunoştea foarte bine. Ştia că sunt un tip aşezat, la locul lui, care nu prea primea vizite, care nu făcea mizerie pe sală, care-şi plătea la timp întreţinerea. De aceea, mă avea la inimă.

— De ce sunteţi trist, domnule Janicaut? mă întrebă ea.

Îi povestit pe scurt, pentru că nu aveam chef să-mi înşir din nou eşecurile. Auzind ce-i spuneam, femeia îşi împreună înduioşată mâinile:

— Ce nenorocire! Un băiat aşa bun ca dumneavoastră! Domnul Marcelin ar fi trebuit să vă facă rost de alt loc de muncă…

— M-a sfătuit să încerc la Paris.

— Atunci, înseamnă că ne părăsiţi? Am să vă regret, domnule Janicaut. Sper să vă găsiţi un loc care să vă convină.

Urcai scările, luându-mi la revedere de la femeie şi mulţumindu-i pentru gândurile bune. Ajunsei acasă sfârşit.

După o jumătate de oră, Georgette era la mine. Mă găsi cu coatele pe masă, cu capul sprijinit în palme. Era îmbrăcată lejer, doar într-o bluză ceva mai lungă. Pe cap avea înnodat un fular.

— Ce face pisoiaşul meu?

— Nu prea bine…

— Cum a fost azi?

Prevăzând răspunsul, se aplecă să mă sărute.

— Hm, nu prea bine, nu?

— Nimic. Trebuie să aştept să plece sau să moară vreun angajat ca să pot să-i iau locul.

— Groaznic!

— Marcelin mi-a zis că aş putea încerca ceva la Paris. După părerea lui, într-un oraş mare se vor bate angajatorii pe mine.

— Păi…

— Şi o să-mi dea nişte referinţe trăsnet!

Ea mă privi cu atenţie, încrucişându-şi braţele la piept:

— Şi te-ai gândit la asta?

O prinsei drăgăstos în braţe:

— Nu. Ce mă voi face fără tine?

Mă mângâie uşor:

— Dar eu? Mai degrabă aş veni cu tine.

— Mă întreb dacă am să reuşesc să-mi mai găsesc ceva.

Georgette aruncă o privire către masă.

— N-ai mâncat?

— Nu mi-e foame.

— Asta mai lipsea! Adună-te, omule! Am nişte supă caldă încă şi nişte pui gătit vânătoreşte. Gata, hai la masă!

O urmai fără întârziere şi mă aşezai la masă în locul lui Charles.

— Nu-i aşa că-i bună supa mea?

Pe foc se încălzea puiul rămas de la cina lor. Georgette mesteca în cratiţă.

Se întoarse către mine:

— Dacă nu e altă cale, te vei descurca singur. Întotdeauna e ceva de făcut. Nu vor să te angajeze, foarte bine. Vei lucra singur şi le vei face concurenţă.

Înghiţii cu greu.

— Eşti nebună!

— Deloc! Ai dreptul să munceşti. Te vei face reparator, te descurci de minune. Ştii să faci lucruri pentru care alţii ar trebui să mai studieze ani buni ca să le priceapă. În orice casă se găseşte ceva care nu merge, orice baracă sau magazin are probleme. Dacă te gândeşti aşa şi cauţi, ai să ai de lucru cât pentru o sută de ani. Când vor afla cât de bine te pricepi, comenzile vor curge gârlă.

— Dar îmi trebuie un atelier.

— Se găseşte.

— Utilaje.

— Îţi vei cumpăra.

— Bani.

— Ai şi tu ceva pus deoparte.

— Dar nu destul.

— Vei împrumuta.

Dădui din cap. Eram înspăimântat de perspectiva asta.

Georgette ridică din umeri.

— De ce nu i-ai cere bunicului tău?

— Nu mi-ar da.

Dintre rudele mele apropiate, nu mai trăia decât bunicul dinspre partea tatălui. Locuia la Saint-Junien-les-Combes, în apropiere de Bellac. Pe vremea când mai era în viaţă bunica, îmi petreceam acolo câteva săptămâni din vacanţa de vară, în fiecare an. Bunica Marie mă iubea mult şi mă răsfăţa, dar bunicul Victor nu părea foarte încântat de prezenţa mea acolo. Toată ziua morocănos, se învârtea prin casă cu un aer nemulţumit, comentând cu acreală orice gest al meu.

După moartea bunicii, nu m-a mai invitat niciodată la el. Pe atunci împlinisem doisprezece ani. Din când în când, la rugămintea mamei, îi scriam câte o scrisoare la trei-patru luni, ca să aflu cum o mai duce. Îmi răspunde întotdeauna prin câteva rânduri mâzgălite pe spatele unei cărţi poştale. Sănătos era, îi mergea bine, dar afacerile erau din ce în ce mai dificile. Avea un magazin de vechituri, unele dintre ele

destul de valoroase pentru a fi numite antichităţi, iar părinţii mei erau convinşi că pusese deoparte ceva bănuţi. „E atât de zgârcit!

Spunea tata, care era îngrijorat de o eventuală nouă căsătorie a bunicului. Ar fi în stare să ia de soţie o oarecare, pe care s-o ţină de fapt pe post de bonă şi să-i dea un salariu. În felul ăsta, o parte a moştenirii ne va scăpa”.

Astfel, pentru a afla cu ce se mai ocupă, ai mei mă trimiteau la Saint-Junien o dată pe an, pe la începutul verii. Nu stăteam mult, dar puteam astfel să-mi dau seama ce mai învârte. Soseam dimineaţa şi plecam spre după-amiază. Luam prânzul

— Întotdeauna sărăcăcios – cu bunicul şi apoi ne luam la revedere, fără ca el să-mi propună vreodată să mai stau măcar până a doua zi. De fiecare dată aveam ocazia să constat că nu se schimbase câtuşi de puţin. În schimb, aveam impresia că locuieşte încă singur şi că nu avea de gând să se recăsătorească.

Am continuat să-i fac această vizită o dată pe an de la moartea părinţilor mei încoace. Nu se mai ocupa cu negoţul, se plângea tot mai des de diferite probleme de sănătate. Şi aveam chiar eu prilejul să constat faptul că într-adevăr nu-i era prea bine. Se îngrăşase destul de mult şi era din ce în ce mai congestionat.

Se interesa şi el de soarta mea, dar mai mult formal, punându-mi veşnica întrebare: „Şi tu? Ce mai faci?”, la care eu răspundeam mereu: „Sunt bine”. La atâta se reducea conversaţia în privinţa persoanei mele.

— Te asigur, îi spusei Georgettei, că nu pot conta pe sprijinul bunicului. Este prea egoist.

— Dar poţi încerca. Nu crezi că are bani?

— Tata zicea că ar avea. Dar când mă duc acolo, mi se pare că trăieşte destul de modest.

— Când ar trebui să-i faci vizita anuală?

— Peste vreo două săptămâni.

— Ai să te duci la el nu mâine, poimâine. Duminică. Vei încerca să-i ceri banii de care ai nevoie. Ce ai de pierdut? în cel mai rău caz te va refuza. Nu trebuie să-ţi fie frică de el.

***

La insistenţa Georgettei, îmi petrecui ziua de sâmbătă în căutarea unui loc de închiriat pentru viitorul atelier. Nu mă interesa dacă avea să fie un hangar sau o dugheană amărâtă într-un fund de curte. Trebuia să am un loc de unde să încep.

Agenţiile imobiliare îmi prezentară mai multe posibile spaţii de închiriat, mai bine sau mai rău poziţionate. Toate aveau chirii exorbitante. Alte locuri erau de vânzare, dar la nişte preţuri de care nu te puteai apropia. Unul dintre agenţi îmi arătă un spaţiu comercial cam dărăpănat, dar potrivit pentru ceea ce voiam. Se afla în oraşul vechi. Acoperişul necesita o împrospătare, fără prea mare bătaie de cap însă. Spaţiul aparţinea văduvei unui mic comerciant care-l închiria cu un preţ rezonabil, iar reparaţiile aveau să cadă în sarcina viitorului chiriaş.

— Puteţi să mergeţi să-l vizitaţi, ca să vă daţi seama mai bine despre ce este vorba. Nu este închis, aşa că veţi putea intra înăuntru.

La locul cu pricina realizai că spaţiul era suficient de mare, dar tocmai din această pricină cheltuielile cu reparaţiile puteau fi foarte mari, dacă voiam să-l fac utilizabil.

Mă întorsei acasă şi-i povestii toate astea Georgettei.

— După tine, cam de cât ai avea nevoie? mă întrebă Georgette.

— Douăzeci-treizeci de mii de franci pe puţin.

— Ei bine, îi vei obţine de la bunicul tău. Ar trebui să aibă şi el un carnet de economii. Doar a muncit o viaţă. Îi vei oferi zece la sută dobândă. Chiar cincisprezece, dacă se

lasă rugat.

— Patru mii cinci sute de franci pe an?

— Esenţialul este să faci rost de banii ăştia şi să-l convingi.

Mă sărută ca să preîntâmpine un eventual protest.

— Taci. Avem la dispoziţie un sfert de oră. Charles a plecat să-şi cumpere ţigări. Ştii că în seara asta doarme acasă, că mâine ies cu el în oraş după-amiază şi că va mai sta acasă până mâine la opt jumătate. Aşa că să nu mai pierdem timpul.

Mă sărută din nou. Discuţia era încheiată.

***

Plecai la drum în zori. Aveam de parcurs aproape două sute de kilometri, ceea ce, cu maşina pe care o aveam, însemna nu mai puţin de patru ore. Şi asta fără să mai ţin cont de ce ar fi putut interveni pe drum.

Era mai mult de zece când ajunsei în orăşelul Saint-Junienles-Combes. Clopotele vechii biserici anunţau credincioşii să vină la slujbă.

La cinci sute de metri de biserică se făcea un drum pavat cu piatră cubică ce ducea către un mic cătun aflat pe colină. Era numit Moara, pentru că ruinele unei vechi mori de apă rezistaseră timpului şi se puteau vedea şi acum pe malul râului. Casele erau risipite pe creastă, abia vizibile din marea de verdeaţă ce le înconjura. Prima dintre ele aparţinea bunicului meu.

Era o locuinţă construită în formă de L. Una dintre aripi, cea cu etaj, era pentru locuit, celelalte formau diferite dependinţe, deasupra cărora se putea vedea un pod. Trecuseră de mult vremurile în care grajdurile şi celelalte acareturi aveau ce adăposti.

Bunica îmi povestea că altă dată aici se fabricau brânzeturi, într-o sală mare aflată la parter. Mi-o şi arătase.

În locul ei, bunicul îşi făcuse magazinul de antichităţi.

Deşi născut şi crescut la ţară, bunicul nu avea în sânge dragostea de pământ şi nici gustul afacerilor cu pământ ori vite. Aşa că începuse să colinde ţara, adunând vechiturile de prin curţile oamenilor, pe care ţăranii le vindeau la un preţ de nimic, dar care erau foarte căutate de orăşeni. Azi aşa, mâine aşa, până când bunicul reuşi să-şi schimbe căruţa cu care pornise la drum într-o camionetă. Afacerile-i mergeau bine, iar bătrânul Janicaut ştia cum să negocieze pentru comorile sale.

După un timp oarecare, antichităţile începură să se cam epuizeze. Trebuia să străbată locuri din ce în ce mai îndepărtate, iar vânzătorii, conştienţi acum că vechile lor maşini de călcat erau valoroase, deveniseră mai exigenţi, începuse să apară concurenţa. Din fericire, bunicul reuşise să-şi facă un stoc bun de marfă preţioasă. Avea aproape orice obiect la care mă puteam gândi. Când eram mic, sala care-i servea de magazin era întotdeauna supraîncărcată. Negocia preţul pentru fiecare piesă, reuşind să scoată preţul cel mai bun posibil şi, când întâlnea pe câte unul mai naiv, vindea la sume incredibile. Pe atunci, încă se mai deplasa pe la vreun client mai vechi, convingându-l să se despartă de amintirile sale la un preţ derizoriu, iar oamenii aveau încredere în el pentru că era de prin părţile acelea.

Mă oprii în mijlocul curţii cu gazon mărginit de straturi de flori. Mă îndreptai către intrarea principală.

Îl văzui pe bunicul apărând dintr-o parte a casei. O adevărată apariţie! îmbrăcat într-un costum vechi şi murdar, care-l făcea să semene cu un vagabond, cu o şapcă aşezată aiurea, cu faţa cuperoasă şi umflată, bunicul mi se păru un personaj ireal.

Mă privi fără prea mare interes şi-mi spuse:

— Ah, iată-te din nou.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Presupun că-ţi merge bine.

Ezitai puţin înainte de a răspunde:

— Nu chiar aşa de bine.

El clipi din ochi:

— Nu s-ar zice. Pari în regulă. Arăţi chiar foarte bine!

— Cu sănătatea îmi merge bine, nu mă plâng. În schimb, am rămas fără loc de muncă.

Bunicul se strâmbă:

— Ai făcut tu ceva, nu? De ce să te dea afară?

— N-am făcut nimic rău, dar patronul vrea să schimbe profilul firmei. Se asociază cu fiul său şi cu ginerele şi Sunt deja cam mulţi. I-aş fi încurcat.

— Dar nu e numai o singură lăcătuşerie în Bourges.

— Aşa este, dar celelalte nu vor să mai facă angajări.

— De ce?

— Nu le merge prea bine treaba.

— Atunci, du-te în altă parte.

Şi, ca şi Marcelin, adăugă:

— Undeva trebuie să existe de lucru. Eşti tânăr, ţi-ar prinde bine să mai vezi şi alte locuri.

— Aş prefera să rămân la Bourges.

— În viaţă nu facem numai ce ne place.

Părea să dea semne de nerăbdare. Discutasem prea mult despre mine. Mai mult ca niciodată. Aşa că, din partea lui, considera discuţia încheiată. Nu apucai să-i spun motivul pentru care venisem.

— Păi, hai înăuntru să bei un pic de vin.

Obişnuita tradiţie de bun venit. Băutura avea un gust dezagreabil, dar continua s-o cumpere de la un vecin, pentru că o vindea ieftin.

Mă conduse în casă. Observai că merge mai greu.

Casa arăta ca de obicei, doar că starea de degradare era din ce în ce mai vizibilă, cu fiecare vizită.

Tavanul şi pereţii casei erau an de an mai afumate, podeaua mai plină de mizerie.

Singura notă de prospeţime, de nou, era oferită de

calendarul de perete pe anul acela, agăţat între alte calendare publicitare şi o fotografie înrămată pătată de muşte, care-l reprezenta pe tataie la vârsta de douăzeci de ani.

Sticla de vin, toată plină de urme de degete, trona în centrul mesei, lângă un pahar devenit opac din pricina murdăriei. Mai încolo, se vedea un coş cu pâine şi – pe o farfurie – câteva bucăţele de brânză. Pe cuptor fierbea o oală; probabil că era o supă, pentru că un vag miros de legume fierte se ghicea în aer.

— Ai picat tocmai bine, băiete, am pus să se facă o mâncărică de zile mari. O ciorbă de legume cu slănină. Ţine de foame.

Tuşi, apoi reluă:

— Şi doctorul ăla, care voia să-mi interzică să mănânc porc. L-am ascultat câteva zile. Ei bine, mă simţeam la fel ca de obicei cu problemele mele, dar nu mai puteam să mă ţin pe picioare. Eram slăbit. Şi morcovii ăia, fierţi în apă, fără unt, nici nu puteam să-i văd în ochi, darămite să-i înghit. Şi spanacul. Nu mai zic. E bun, dar nu poţi mânca numai asta, ajungi să crăpi de foame. Şi toate astea pentru că s-a ajuns la concluzia că aş fi cardiac.

— Dar ar trebui să te îngrijeşti, zisei eu cu multă convingere.

— Dar iau medicamente. Costă de te scot la faliment şi degeaba! Păi mai bine le arunc la gunoi.

— Dar cu reumatismul?

— Ce crezi, că mai poate să treacă? Nu întineresc.

Îmi turnă puţin din vinul său acru, dar lui îşi puse cu mai multă generozitate. Îi mulţumii în gând pentru asta, pentru că băutura era greu de înghiţit.

— Şi afacerile?

— Ce?

Bunicul avu o expresie de stupefacţie.

— Ce vrei să spui? Care afaceri?

— Afacerile tale.

Îşi ridică braţele spre cer:

— Treburile de felul ăsta sunt depăşite. Sunt prea mulţi care cutreieră drumurile. Au cumpărat tot. Nu mi-a mai rămas nimic.

— Dar ai ceva rezerve.

— Aveam. Acum nu mai am decât rămăşiţe. Dacă pe vremuri mai făceam un bănuţ-doi acolo, acum s-a dus.

Mă pregăteam să intru în subiect.

— Tocmai despre bănuţii ăştia voiam să-ţi vorbesc.

— Ce bănuţi?

— Economiile tale.

— Cine ţi-a spus că aş avea economii?

— Ai vrea să-mi împrumuţi din ei? Cu dobândă, bineînţeles.

— Ce?

— Un procent pe care să-l fixezi chiar tu.

— Ce tot spui acolo? De ce ai nevoie de bani? Găseşte-ţi un loc de muncă şi gata! De ce vrei tu bani?

— Pentru că vreau să încep o afacere pe cont propriu.

— Tu?

Începu să râdă, dar se înecă în tuse.

— Dar eşti absolut incapabil de aşa ceva. Eşti prea naiv. Pentru a-ţi înşela clienţii, îţi trebuie tupeu.

— Dar nu vreau să înşel pe nimeni.

— Păi, atunci cum ai să faci rost de bani?

— Din muncă cinstită.

— Rămâi muncitor, atunci. Cum crezi că fac bani ceilalţi? Asta e singura metodă.

Rămăsei mut de uimire.

— Pe de altă parte, nu pot să-ţi dau banii ăştia. Nu-i am. Am avut ceva, dar i-am cheltuit. Trebuie să cheltui ca să poţi trăi, închipuie-ţi.

Văzându-mi expresia dezamăgită, adăugă:

— Dacă-ţi spun toate astea, o fac pentru binele tău.

Pricepi?

— Da, tataie, şoptii.

Aprobarea mea păru să-i placă foarte mult. Dădu din cap şi continuă:

— Am să-ţi mai dau un sfat. Eşti singurul meu moştenitor. Bun. Când am să mor, nu trebuie să te apuci să vinzi. N-ai să scoţi foarte mult din proprietatea asta. În ziua de azi, nu merită să vinzi. De altfel, am să-ţi las o hârtie. Vei urma instrucţiunile pe care le vei găsi acolo.

Regretă faptul că se lăsase înduioşat de cererea mea.

— Dar trebuie să ai răbdare. Mai am încă ceva de trăit. Destul cu astea. Hai să ne plimbăm pe afară, înainte de masă.

Ieşirăm pe uşa din spate, pentru a face de acum clasicul ocol al curţii. Aceasta oferea o privelişte dezolantă. Era aproape abandonată, plină de ierburi. Doar ici-colo se mai vedeau câteva straturi de flori. În livadă, majoritatea copacilor erau acoperiţi de muşchi şi licheni şi nu mai dădeau fructe.

— Nimeni nu şi-ar putea dori mai mult. Dar trebuie muncit ceva aici.

Râse scurt.

— Când toate astea vor fi ale tale, poate vei avea chef să te retragi la ţară.

Ne mai plimbară puţin, apoi bunicul zise:

— Cam asta e tot! Tot ce ştii, n-am mai avut puterea să fac mai mult! Şi acum, hai înăuntru!

Ne întoarserăm în casă.

Ne aşezarăm la masă, iar bunicul ridică privirea în tavan.

— Fir-ar să fie! Am uitat să-i amintesc nemernicului ăluia care-mi repară acoperişul să înlocuiască ţiglele. Când e furtună, în pod plouă ca afară. Nici nu ştii ce fericit eşti că nu ai o casă a ta.

Plecai pe la orele trei după-amiază. O întoarcere aproape melancolică. Nu numai că nu făcusem rost de bani, dar

ajunsesem la concluzia că bunicul avea dreptate. Nu eram bun de altceva decât să ascult ordinele unui patron.

Când mă întâlnii cu Georgette, ea încercă să mă facă să-mi schimb părerea.

— Te-a refuzat?

— Foarte categoric!

— Nemernicul! Nici nu merită să trăiască!

Îi relatai pe scurt vorbele bunicului. Se indignă.

— Ce mai imbecil! Dar există patroni cinstiţi. Pe de altă parte, cu puţin antrenament, oricine poate să devină hoţ!

— Dar nu asta intenţionez.

— Ştiu, dragul meu, ştiu! Tu eşti un copil naiv şi asta ai să rămâi.

Îmi vorbea cu însufleţire. Ochii îi sclipeau, obrajii îi erau roşii, ceea ce dovedea că era încă uşor ameţită de şampania băută alături de soţul ei şi de un prieten de familie.

— Vei putea să onorezi comenzile fără să faci factură pe ele.

— Fără factură.

— Iar dacă ai de deschis un seif sau o casetă şi nimeni nu ştie ce e înăuntru, dacă o deschizi şi găseşti acolo bani de aur, ai să iei şi tu câţiva, nu? Nimeni nu va şti.

— Ce să spun? Un astfel de caz nu s-a întâmplat niciodată. Nu zic că nu am deschis niciodată seifuri. Dar proprietarul nu ne-a lăsat niciodată singuri.

— Da, îmi amintesc. Mi-ai spus.

Ochii ei deveniră şi mai strălucitori.

— Discuţia cu bunicul tău te-a demoralizat. Dar nu fi trist, dragul meu. Nu trebuie să renunţăm. Sunt aici, cu tine.

Se apropie încet de mine, apoi se întoarse cu spatele, semn că trebuia să-i desfac fermoarul rochiei. În timp ce încercam să-i dau jos rochia, ea rosti încetişor:

— Ştii, nemernicul ăsta de Marcel.

Era vorba despre prietenul lui Charles, cu care-şi

petrecuseră după-amiaza.

— Mi-a făcut avansuri. Semn cu piciorul pe sub masă, atingeri din „greşeală”, toate tentativele clasice. Nu am spus nimic. Soţia lui e foarte geloasă.

Rochia îi căzu la picioare.

— Nu-mi place deloc băiatul ăsta, dar eforturile lui au început să dea rezultate. Şi mă gândesc că are să profite de asta.

O jumătate de oră mai târziu, Georgette îşi aprinse o ţigară şi mă întrebă:

— Mai spune-mi ce-ţi povestea Marcelin.

— Despre ce?

— Despre seifuri. Cum le numea?

— Lăzi. Este termenul pentru seifuri în argou.

Într-o bună zi, la vreo trei luni după angajare, Marcelin veni la mine, după ce vorbise la telefon cu un client.

— Am să te iau cu mine, băiete. Plecăm la Saint-Germain. La un client care are un seif cumpărat de la tata. Nu-i mai merge broasca.

— Ce trebuie făcut?

— Am să încerc să-l deschid cu ceva. Dar înainte de a pleca, am să mă uit ce fel de model e.

Se duse să caute în dulapul de arhive. De pe raftul de sus dădu jos un registru legat în pânză neagră. Era plin de praf.

— Să vedem. E foarte vechi. Căutăm numele Cugnan, din Saint-Germaindu-Puy. Un seif care, dacă nu merge deschis cu o sârmă, trebuie spart. Asta ar fi singura soluţie.

Începu să comenteze despre producţia veche de astfel de seifuri.

— Lăzile astea vechi, dinainte de 1930, astăzi nu mai sunt sigure. Ascultă-mă pe mine, băiete, nu sunt mai sigure decât un simplu dulap din lemn. Un hoţ, chiar unul nu foarte experimentat, le poate veni de hac în câteva minute. Şi când te gândeşti că tipul ăsta de seifuri mai este în funcţiune. Şi nu pe ici, pe colo, sunt destule, crede-mă.

Oamenii habar n-au, că nu se pricep. Au moştenit vreunul de la cineva, n-au fost niciodată jefuiţi şi sunt convinşi din pricina asta că toate valorile lor sunt bine protejate. Vorbesc de bijuterii, cecuri, bani. Pricepi? Bineînţeles, aici e vorba de particulari. Comercianţii sunt mai avizaţi. Cumpără modele noi, oricât ar costa, pentru că ştiu ce importanţă are un seif bun.

— Dumneavoastră aveţi modele din astea?

— Eu unul, nu. Tata a încetat să mai vândă când a realizat că erau prea scumpe pentru nivelul afacerilor noastre. Erau foarte performante şi costau din ce în ce mai mult.

— Dar cele de după 1930 sunt mai sigure?

— Dacă vrei. E adevărat că sunt mai solide, oţelul din care sunt lucrate este mai gros. Sunt făcute cu doi pereţi protectori, între care se toarnă o substanţă refractară, pentru a proteja seiful de un eventual incendiu. Dar s-au mai adus îmbunătăţiri. Douăzeci de ani mai târziu, a apărut un oţel special. Iar între pereţi au pus beton armat. Oţelul se poate topi, dar betonul trebuie spart, ceea ce ia timp şi face zgomot.

După o scurtă pauză, concluzionă:

— Dar, ţine minte! Toate seifurile făcute înainte de 1960 sunt pocnitori. Şi majoritatea oamenilor care au aşa ceva nu ştiu asta, pentru că pur şi simplu nu au avut încă de-a face cu niciun spărgător.

La Saint-Germain, ne întâmpină un client disperat. Ne conduse într-o cameră şi ne arătă seiful care era ascuns după o perdea simplă din bumbac. Nu înţelegea de ce nu mai funcţiona cum trebuie. Şi, sincer să fiu, la prima vedere nici eu nu am priceput. Seiful părea nou. Mai apoi am înţeles că era doar foarte îngrijit şi regulat vopsit. Era doar cea mai de preţ valoare a familiei!

Marcelin se puse pe treabă. Reuşi să deblocheze broasca, pe care o demontarăm pentru a o unge. Proprietarul era

foarte fericit. Aşa că ne cinsti cu un pahar de vin. În timpul conversaţiei, patronul se gândi că ar fi mai bine să-l avertizeze:

— Ar trebui să-l schimbaţi. E deja perimat.

Omul fu uimit:

— Glumiţi, nu-i aşa? Tata a cumpărat cel mai performant model. Şi chiar de la dumneavoastră. Ăsta e singurul incident pe care l-am avut cu el până acum, şi, de vreme ce susţineţi că broasca va funcţiona perfect.

— Da, dar există mijloace să fie deschis, credeţi-mă!

Această remarcă fu şi mai prost primită:

— Ei, asta-i bună!

— Nu vă supăraţi, făcu Marcelin. V-am spus pentru binele dumneavoastră. Nu vreau să vă conving să-mi cumpăraţi altul. Oricum nu mai vând aşa ceva.

Ajungând în maşină, patronul îmi spuse:

— Ai văzut ce reacţie a avut? Toţi sunt la fel. Cred că dacă păstrează seifurile alea, care nu mai reprezintă decât o piesă de muzeu, sunt apăraţi.

La ceva timp după aceea, am fost chemaţi la un alt client, în Vasselay. Seiful cu probleme aparţinuse unei doamne. Murind pe neaşteptate, femeia nu reuşise să transmită moştenitorilor săi codul secret.

— O să mergem amândoi, îmi spuse Marcelin, pentru că va dura destul de mult. În caz că nu reuşim să descoperim combinaţia, am să iau şi ceva unelte ajutătoare, pentru ca să-i dăm o gaură.

Îşi pregăti bagajul, prezentându-mi fiecare sculă pe care o lua.

— Cu ce avem aici, vom face o gaură de vreo trei centimetri. Suficient pentru modelul ăsta.

Dar spera că avea să deschidă totuşi seiful fără să fie nevoie de aşa ceva, şi încă foarte repede.

— Există combinaţii mai vechi pe care le poţi ghici pentru că alinierea cifrelor se simte la degete. La un client la

Bercy.

Îmi povesti cum se întâmplase odată când, tot aşa, un notar murise, fără să fi lăsat cifrul seifului cu documente secrete. Oamenii încercaseră tot felul de combinaţii întreaga noapte.

— Când am ajuns eu, am rezolvat problema cât ai fuma o ţigară.

Dar nu se întâmplă la fel şi la clienţii din Vassely. Se pare că modelul era ceva mai complicat. Nepotul doamnei îşi pierdu răbdarea:

— N-am ce face. Va trebui să-l spargeţi.

Din fericire, seiful nu era ataşat de zid. L-am dat la o parte şi l-am „atacat”. Atunci am participat la prima mea „spargere”. La început, mi s-a părut dificil. Dar mi-am dat seama că, după ce se străpunge primul strat de oţel, spargerea nu necesită mai multă îndemânare decât deschiderea unei cutii de conserve.

O fantă orizontală, apoi una pe verticală, se decupează o placă rectangulară şi dai de cărămidă. Aceasta se poate sparge cu ciocanul. Nu mai rămâne decât să tai peretele interior.

Astfel, mi-am completat formarea profesională. Patronul a găsit chiar că m-am descurcat foarte bine.

— E o muncă pe care deja o poţi face singur, în caz că eu nu pot veni cu tine.

Dar astfel de intervenţii erau rare; una sau două pe an.

***

Georgette stinse ţigara în scrumieră.

— Pe scurt, dragul meu pisoiaş, poţi fi hoţul perfect.

— Ei na! Cum ai ajuns la concluzia asta? N-am furat nimic în viaţa mea.

— Dar ştii să deschizi seifuri.

— Vechi, da!

— E deja destul!

— Doar în interes profesional.

— Dar peste şase zile n-ai să mai ai nicio meserie!

— Şi?

Ea îşi încrucişă braţele şi îmi spuse, nervoasă:

— Tu eşti o victimă a societăţii, asta eşti. Nu ai cerut niciodată mai mult decât să-ţi poţi exercita meseria, să-ţi câştigi cinstit pâinea. Şi acum eşti în şomaj. Ai dreptul să te aperi.

— Voi continua să-mi caut ceva de lucru.

— Dar mi-ai zis că nu-ţi vei găsi nimic în meseria ta. Cel puţin nu aici, la Bourges.

— Voi face altceva.

— Şi asta pentru că nu ai destui bani pentru a-ţi face propriul atelier.

— Doar în parte. Pentru că nu sunt convins că asta mi s-ar potrivi.

— Dar asta trebuie să faci. Nici nu admit replică! Iar banii pe care nu-i ai, îi vei obţine!

— Cum?

— Tot pe cont propriu.

— Ce?

— Îi vei lua de la cei care au bani strânşi şi care nu au nevoie de ei.

Eram stupefiat.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba da! Nu mă gândesc decât la asta, de câteva zile. Mi-am zis că, dacă nu vei găsi de lucru, se găsesc întotdeauna alte metode. Ţii minte? Ţi-am zis şi ţie asta, nu?

— Vrei să ajung un hoţ?

— Dar cine nu e hoţ, în felul lui? Fiecare a furat ceva în viaţa lui. Mai mult sau mai puţin, e adevărat. Dar nu asta contează, nu? Nu cantitatea. Ci gestul. Chiar şi eu, de când sunt aici la magazin, mereu iau câte ceva. O cutie de

somon, un pachet cu mezeluri. Le bag în căptuşeala genţii şi nimeni nu ştie. Dar trebuie să fie destul de mici. Pierderile sunt prevăzute, incluse în preţ. Am dreptul la partea mea, mi se cuvine.

— Dar dacă ai fi prinsă.

— Nicio grijă. Cea care supraveghează face acelaşi lucru.

— Dar eu nu vreau să risc să intru la puşcărie.

— Nu ţi-am zis că m-am gândit bine la asta? îţi vei pregăti aşa cum trebuie lovitura. În primul rând, vei face o listă cu oamenii care au cumpărat un seif de la Marcelin. Mi-ai zis că există un registru. Poţi foarte uşor să te uiţi în el cât mai lucrezi acolo.

— Dar cumpărătorii sunt poate deja morţi.

— Nu toţi. Iar moştenitorii au păstrat seifurile, nu? Chiar tu ai zis. Vom studia lista. Te voi ajuta. Vom alege numele celor care locuiesc în locuri izolate, departe de aglomeraţie. Vei merge în recunoaştere. Poate sunt printre ele case de vacanţă, locuite doar temporar. Astea vor fi prioritare.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Nu, nu am de gând să mai ascult ce-mi spui.

Georgette se apropie de mine şi-mi şopti:

— Haide, nu fi prost!

Era atât de frumoasă.

— Poţi să faci măcar lista. Asta nu înseamnă nimic!

Capitolul 3

Când mă trezii a doua zi dimineaţă, îmi amintii consternat că-i promisesem Georgettei să fac blestemata aia de listă.

„Cât mai repede posibil”, insistase ea.

Fără apropierea ei, fără influenţa ei, nu mă mai simţeam capabil să fac nimic. Nu aveam curajul.

„În seara asta am să-i spun că n-am avut când să iau registrul din dulap, pentru că nu am fost lăsat singur în atelier nicio clipă”.

Făcui în aşa fel încât să nu ajung mai devreme la locul de muncă, pentru ca să nu fiu ispitit să pun mâna pe registru. Lunea, Marcelin tatăl nu era prea matinal.

Îmi pusei salopeta şi mă apucai de lucru, când auzii paşi pe culoar. Era Jean-Louis, care mă anunţă:

— Tata a avut o criză azi-noapte. Nu va mai veni astăzi.

— Nimic grav, sper.

— De-ale lui.

Aruncă o privire către masa mea de lucru.

— Ai ce face?

— Sigur. Două broaşte, trei chei.

Mă întrerupse:

— De fapt, nu contează. Voiam să-ţi spun că eu am ceva treabă în oraş. Nu mă întorc decât după prânz. Fă ce crezi că e mai bine. Te descurci, nu eşti nou în meserie.

Plecă imediat după aceea. Mă întorsei la reparaţiile mele şi lucrai ca şi cum patronul ar fi fost acolo. Rezistai o jumătate de oră. Dar ocazia era prea bună. Nu puteam să nu profit.

Mă îndreptai către dulap şi luai registrul. Notai pe spatele unei facturi necompletate câteva zeci de nume, ca şi caracteristicile seifurilor pe care le aveau. Îi eliminai pe cei care locuiau în oraşe sau în comunele prea populate din preajma centrelor urbane şi mă limitai la modelele realizate

înainte de 1950.

Mă simţeam deja foarte vinovat pentru ceea ce făcusem, dar pornisem pe un drum fără întoarcere.

Astfel că-mi continuai căutările. Mă dusei să cercetez în depozit, unde mi se păruse că văzusem odată câteva scule de care aş fi avut nevoie. Într-adevăr, găsii câteva care îmi puteau folosi. Le luai, le vârâi într-un sac de iută şi le dusei îndată la maşină. Acolo descoperii o veche valiză – o ascunzătoare tocmai bună.

În timp ce făceam toate astea, îmi repetam fără încetare argumentele Georgettei. Eram o victimă a societăţii. Din partea mea, aş fi preferat să-mi câştig cinstit pâinea toată viaţa. Şi dacă aveam de gând să mă lansez pe viitor în câteva întreprinderi ceva mai dubioase, era doar pentru a reuşi să mă pun pe picioare şi să muncesc cinstit pe cont propriu.

În acelaşi timp, nu mă simţeam deloc împăcat cu mine.

După ce reuşii să urc în maşină bagajul luat de la atelier, mă apucai din nou de reparat, dar degetele îmi mergeau greu. Mă simţeam de parcă băusem.

O bătaie în uşă mă întrerupse din treabă. Mă dusei să deschid. Era o femeie brunetă, într-o rochie largă, care purta pe umăr un rucsac plin de cumpărături. Părea contrariată:

— Mi s-a spus să vin aici. Am fost la piaţă şi când m-am întors, mi-am dat seama că-mi pierdusem cheia. Soţul meu are o dublură, dar e plecat în delegaţie şi nu se întoarce decât către seară. Trebuie să ajung acasă cât mai repede, pentru că am lăsat ceva pe foc. Nu stau departe.

— Am să vin cu dumneavoastră.

Chipul ei se lumină dintr-odată; era foarte drăguţă. Să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani.

— Vă mulţumesc foarte mult. Sunteţi foarte amabil. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Nici nu ştiu cum de am pierdut-o. Se poate să fi căzut pe când îmi căutam

portofelul. M-am întors la magazinele de unde am cumpărat, dar n-am găsit-o. Cineva o fi luat-o.

— Ce fel de cheie era? o întrebai eu.

Îi arătai câteva dintre modelele pe care le aveam la atelier.

— Seamănă cu asta, îmi spuse ea, indicând unul dintre modele.

— Atunci va fi o treabă uşoară.

— Cu atât mai bine.

Îmi luai trusa de scule şi ieşirăm.

— Nu e departe, la vreo cinci minute de aici. Pe strada Auron.

O urmai. Femeia se lamenta în continuare de mama focului. Soţul ei avea să se înfurie. Şi ea cum avea să mai iasă din casă, de vreme ce nu mai putea să încuie?

— Când aţi putea să-mi faceţi o copie?

— Dacă-mi aduceţi mâine dimineaţă dublura, veţi avea cheia peste o oră.

— Ce bine! Sunteţi atât de amabil!

Locuia la etajul patru într-un bloc modest. Urcarăm scările, ea luând-o înainte pentru a-mi arăta drumul. Văzută din spate, era la fel de drăguţă.

Mai făcusem astfel de lucrări, chemat de vreo tânără domnişoară sau doamnă. Şi chiar avusesem impresia că, la un moment dat, mi s-ar fi oferit ocazia să devin ceva mai întreprinzător. Dar curajul îmi lipsise de fiecare dată.

— Aici este, îmi indică ea.

Examinai cu atenţie broasca şi alesei scula potrivită. Eram relaxat. Dintr-odată, mă simţii ca şi cum aş fi fost un hoţ la locul spargerii. Acolo, tot asta aş fi avut de făcut. Nu putea fi mai dificil.

Clienta se aşeză foarte aproape de mine. Îi puteam respira parfumul, părul ei mă gâdila.

Se auzi un zgomot. Trăsei zăvorul.

— Gata! spusei.

— Bravo! făcu ea, foarte fericită.

Alergă la bucătărie.

— Din fericire, mai e încă apă în oală! Dar intraţi, vă rog!

Astfel se intră într-o casă necunoscută. Atât de uşor!

Ce mai era de făcut? De căutat seiful, de deschis şi De umplut buzunarele. Scrupulele mele erau de domeniul trecutului. Devenisem dintr-odată mai dur.

— Cât vă datorez?

— Veţi discuta asta cu patronul meu.

— Cum doriţi.

Apoi, scoase din portofel o bancnotă şi mi-o întinse:

— Pentru dumneavoastră.

Acum, că-mi pusesem în gând să ajung bogat peste noapte, puteam să-mi permit să-i refuz bacşişul.

— Nu, doamnă, mulţumesc. Nu a fost o muncă dificilă, nu este necesar să mă răsplătiţi.

— Ba da. Fără dumneavoastră…

Îi dădui înapoi banii.

— Am altă idee. Am la mine câteva chei mai vechi. Am să le încerc la uşa dumneavoastră. Dacă găsesc vreuna care se potriveşte, v-o las şi cu asta basta.

Femeia se bucură. În felul ăsta, avea să evite o ceartă cu soţul ei.

— Vă mulţumesc!

Mă întorsei la uşă ca să încerc rezerva mea de chei. A treia fu cu noroc.

— Asta e?

— Da.

— Va merge?

— Absolut perfect.

Bătu din palme, foarte bucuroasă.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu am decât vin alb. Aţi vrea să beţi puţin?

— Nu, doamnă, mulţumesc.

— Atunci… Am să vă sărut.

Într-adevăr, mă sărută pe obraz. O dată, de două ori. Buzele ei se îndreptară către ale mele. Săruta bine. Dar nu mai bine ca Georgette. Altfel. O îmbrăţişai strâns. Talia ei era mai subţire decât a Georgettei.

Femeia se îndepărtă de mine, bătu rapid din pleoape, cu obrajii roşii de panică.

— Mulţumesc! Mulţumesc încă o dată. Puteţi să vă întoarceţi la prânz ca să beţi un pahar de vin.

Eu făcui semn că nu, o prinsei de braţ, deschisei o uşă din dreapta mea şi văzui patul încă nefăcut.

— Dar eu nu voiam., şopti ea uimită.

Apoi, foarte docilă, intră în cameră şi se aşeză pe pat.

***

Altfel decât cu Georgette, dar nu mai bine.

Mireille – a vrut să-mi ştie prenumele şi mi l-a spus pe al ei

— Era drăguţă, dar nu la fel ca Georgette. După, începu să plângă şi cu ochii în lacrimi îmi mărturisi că până azi nu şi-a înşelat niciodată soţul.

— Mă crezi? mă întrebă.

Da, o credeam. Nici eu n-o înşelasem vreodată pe Georgette.

— Ai să mai vii la mine?

Îi promisesem, în mod laş şi ipocrit.

Dar nu aveam să mă ţin de cuvânt, pentru că scopul meu fusese altul: voiam să-mi dovedesc mie faptul că puteam să seduc o femeie frumoasă. Dacă mi-ar fi rezistat, i-aş fi cerut iertare pentru îndrăzneala mea şi aş fi plecat îndată. Dar aşa.

Întors la atelier, muncii tot restul dimineţii cu îndârjire, pentru a recupera timpul pierdut.

Mâncai pe apucate, distrat, dus pe gânduri. În mine se năştea un alt personaj, care-şi cerea dreptul la existenţă.

Oare era posibil ca la această vârstă să mă schimb cu totul?

Către după-amiază, tatăl Marcelin veni şi el la atelier. Se asigură de faptul că terminasem lucrul şi se apucă de pus la punct contabilitatea. Văzând haosul care domnea în facturi, se enervă foarte tare pe fiul său:

— Ce o să se facă ăsta dacă eu nu mai sunt? Va trimite singur-singurel clientela către concurenţă! Ar fi fost mai bine pentru el să încerce să te păstreze. El pleacă prin oraş, e domn. Dacă tu pleci şi eu sunt bolnav, cine o să mai muncească? El? Domnul? Ha!

Cu o zi în urmă numai, l-aş fi aprobat cu mult entuziasm, dar acum...

— Ce vreţi domnule? Dacă el se ocupă acum de atelier, trebuie să ştie ce face.

Nu mă mai recunoşteam. Dacă se întâmpla să mi se ofere din nou locul de muncă, aş fi fost oare dezamăgit? Alunecasem pe o pantă periculoasă.

Deja primul pas fusese făcut!

Părăsii atelierul imediat ce se făcu ora de plecare. Ajuns acasă, o aşteptai pe Georgette pe scară. Întorcându-se de la serviciu şi ajunsă pe palierul meu, mă zări îndată şi se îndreptă spre mine, uimită de zâmbetul meu radios.

— Ai îndrăznit, deci? Ah, cât sunt de fericită!

O rugai să mă urmeze în casă, unde-i arătai lista şi sculele pe care le furasem.

— Incredibil! zise ea, cu bucurie în glas.

Mă prinse în braţe şi mă ţinu strâns. Mă sărută cu foc şi-mi dădui seama că nu degeaba o preferam oricând lui Mireille.

— Câte nume avem?

— Vreo patruzeci, cred.

— Formidabil! Cu ăştia de aici, suntem nişte oameni făcuţi!

— Unul singur poate fi de ajuns!

— Unul? De ce numai unul?

— Păi, dacă luăm de acolo o sumă mare?

Ea dădu din cap, râzând.

— Nu mai visa atât. Nu vei descoperi peştera lui Ali-Baba. În ziua de azi, majoritatea oamenilor îşi ţin banii în bancă şi plătesc prin viramente bancare.

Mă întristai.

— Dar nu trebuie să te răzgândeşti pentru atâta lucru. Se poate da o lovitură mare. Dar, fără îndoială că asta se va întâmpla după mai multe tentative.

— Dacă mă chinui să deschid un seif şi-l găsesc gol…

— Puţin probabil. În seifuri ţin valori negociabile, ca bijuteriile spre exemplu, obiecte preţioase.

Avui o expresie foarte dezamăgită.

— Şi ce vom face cu ele?

— Mă voi gândi şi la asta. Îl voi întreba pe contabilul de la magazin cum se procedează în acest caz, spunându-i că mătuşa mea mi-a lăsat nişte bijuterii. Sau, şi mai bine! Ascultă-mă! Am o prietenă care are un prieten bijutier. Aşa că…

— Dar tu nu ai nicio mătuşă.

— Păi tocmai asta e. Am avut. Chiar foarte bogată. Soţul ei a fost preşedintele Camerei de Comerţ din Bourges. O femeie foarte originală, de altfel. Devenită văduvă, s-a mutat la Nice şi şi-a păpat toţi banii prin cazinouri. Dar asta nu se ştie pe aici. Doar familia cunoaşte asta.

— Am înţeles. Poate că va merge.

— Sigur că va merge, dragul meu pisoi.

— Vom împărţi totul.

— Nu. Tu vei lua totul până când vei avea destul pentru a-ţi face un atelier. Dacă se întâmplă să ai un plus, îmi vei face un cadou. Dar asta vom vedea, nu asta ne presează acum. De unde ai luat sculele?

— De la patron.

— Nu va observa lipsa lor?

— Nu, le-am luat dintre cele la care s-a renunţat.

— Foarte bine. Eu ţi-am cumpărat mănuşi de cauciuc. Le vei folosi când vei merge la o operaţiune. Nu trebuie să laşi amprente. De asemenea, m-am gândit că nu trebuie să iei maşina ta atunci când ai de făcut un drum în afara oraşului. Cineva ar putea să-ţi ia numărul şi atunci... Vei împrumuta o maşină de la un garaj. Trebuie să găsim aşa ceva.

Cu siguranţă, prevăzuse totul în amănunt.

***

A doua zi, Marcelin mă întrebă dacă îmi mai căutasem de lucru. Îi răspunsei că întrebasem zadarnic pe toţi cei care aveau ateliere în oraş. Mă sfătui să-mi continuu cercetarea prin împrejurimi, la Vierzon, Issoudun, Châteauroux.

Adăugă:

— Dar nu te grăbeşte nimeni. Poţi să te înscrii la şomaj. Şi pe urmă, dacă tot nu-ţi găseşti, eu am s-o las mai uşor cu treaba, aşa că fiul meu te va angaja din nou.

Plecai de la Marcelin în seara de 29 iunie. Aveam lacrimi în ochi. Patronul îmi dăduse nişte referinţe excepţionale. Puţin cam în stilul discursurilor de înmormântare: Defunctul are toate calităţile din lume.

Sâmbătă dimineaţă plecai la volanul maşinii personale în prima mea expediţie.

Georgette hotărâse să încep cercetările la Parassy, un sătuc aflat pe colinele Sancerroi, la vreo douăzeci de kilometri de Bourges. Aici, un anume Ardouin, şef de birou în cadrul prefecturii, cumpărase în 1929 un seif model nou, pe atunci.

Tot pe atunci, locuinţa era o casă de vacanţă, unde plănuia să se retragă după pensionare. Dacă mai trăia încă, trebuie să fi fost foarte în vârstă. Putea să fi murit de mulţi ani, iar casa să aparţină acum moştenitorilor. Trebuia să aflu toate astea de la oamenii din sat.

După aceea, mă voi îndrepta către Henrichemont, la

doisprezece kilometri distanţă de aici, un mic orăşel agricol. Clientul se numea de astă dată Bareyre Edmont, ofiţer în retragere.

Era o zi superbă, numai bună pentru plimbare. Purtam blugi, tricou şi-mi pusesem ochelarii de soare, pentru a avea o alură de turist.

Mă oprii într-o mică piaţetă unde zărisem o femeie bătrână odihnindu-se la umbra unor platani.

— Bună ziua, doamnă, o abordai eu cu o voce foarte amabilă, îmi pare că vă cunosc, dar nu vă mai ştiu numele. A trecut atâta vreme de când n-am mai venit pe la Parassy. Părinţii mei au fost învăţători.

Tot Georgette mă învăţase această abordare.

Doamna se uită la mine cu interes.

— Nu cumva sunteţi fiul domnului Filiot?

— Ba da.

— Atunci, da, a trecut ceva. Douăzeci de ani.

— Douăzeci şi unu. Pe atunci era primar.

— Domnul Roussel.

— Un om tare de treabă.

— Cu siguranţă. A murit.

— Şi domnul Ardouin? De la prefectură.

— A murit şi el, de mai bine de zece ani. Unul dintre fii lui a moştenit casa de aici. V-o amintiţi, nu?

Cum eu nu dădeam semne că o mai ştiam, femeia îmi dădu amănunte.

— A doua casă de pe strada Menetou. Cu un acoperiş din ardezie. Vine pe aici din când în când cu familia, duminică şi în vacanţe.

— Şi preotul?

— A, pe atunci era preot domnul Pacaud…

— Da.

— A murit. Acum avem un tinerel.

Îmi fu destul de greu să mai scap de bătrână, dar până la urmă reuşii şi-i mulţumii frumos pentru informaţii.

Urcai în maşină şi mă îndreptai către strada Menetou.

Găsii casa şi coborâi ca s-o studiez de aproape. Ferestrele aveau obloanele trase. Zidul de împrejmuire era uşor de escaladat, dar uşa de intrare era masivă, ornată de ţinte din fier forjat. Mă uitai prin preajmă. Zării, de partea cealaltă a străzii, o mică porţiune gazonată, unde aş fi putut să-mi parchez maşina, la adăpostul unui pâlc de copaci.

Plecai satisfăcut.

La Henrichemont, jucai aceeaşi comedie. Intrai într-un bistro şi, la un pahar, mă întreţinui cu patronul, care-şi amintea foarte bine de tatăl meu, lucrător la poştă. Ofiţerul Bareyre depusese armele definitiv în urmă cu vreo doisprezece ani. Fiica sa cea mai mare, văduva unui comerciant, locuia acum în casa lui. Dar nu în această perioadă. Acum îşi petrecea câteva săptămâni la fiul său, în Normandia.

După aceste informaţii, plecai din nou la drum, ca să găsesc Vila cu Pini, cum se numea casa ce putea fi o bună ţintă.

Un puşti îmi indică drumul.

— Nu se poate să n-o găsiţi. E colo, pe platou, înconjurată de un parc cu pini. Sunt singurii de pe aici.

Putui să-mi desfăşor munca de cercetare fără să fiu împiedicat de nimeni şi nimic. Cea mai apropiată locuinţă de Vila cu Pini se găsea la vreo două sute de metri.

***

La întoarcere, aşteptai să văd dacă Georgette era singură. Într-adevăr, Charles era plecat la o întâlnire cu băieţii, astfel că putui să-i dau un raport complet prietenei mele. Ea fu încântată.

Îmi rezervase şi ea o surpriză de zile mari.

— În prima ta noapte, voi merge cu tine. Voi sta de pază. Astfel, vei fi mai liniştit şi mai relaxat. Vom pleca pe la ora

unsprezece noaptea şi ne vom întoarce pe la două-trei dimineaţa.

Aranjamentul îmi convenea, aşa că nu o contrazisei defel.

Mai rămânea de rezolvat problema maşinii. Anul trecut, reparasem o broască la un hangar unde un comerciant îşi parcă maşina pe care n-o utiliza decât duminica. Omul mă grăbise atunci cu reparaţia, pentru că trebuia terminată în timpul zilei. Cât timp durase treaba, avui ocazia să aflu de la el că-şi lăsa întotdeauna cheia de contact pe bordul maşinii, pentru că astfel era sigur că n-o va pierde.

Mă puteam folosi de această informaţie.

— Atunci, vom pleca în seara de luni spre marţi. Suntem gata, nu?

Zarurile erau aruncate.

Capitolul 4

Cu toată prezenţa Georgettei alături de mine, cu tot sprijinul ei „moral”, nu mă simţii deloc confortabil pe când încercam să dau de capăt uşii hangarului. Broasca rezista destul de bine.

Convenisem împreună cu prietena mea că, dacă zăream un trecător, aveam să ne sărutăm ca şi cum am fi fost un cuplu de îndrăgostiţi întârziaţi în noapte.

Reuşii până la urmă să deschid şi intrarăm fără greutate în hangar. Cheia era la locul ei, motorul porni îndată, iar, ca o surpriză suplimentară, rezervorul era pe jumătate plin.

Ieşii în stradă fără să aprind farurile; Georgette avu grijă să închidă porţile în urma noastră, apoi urcă şi ea în maşină, alături de mine. Pornirăm, urmând un drum cunoscut, numai de-a lungul şoselelor mari.

După un sfert de oră de mers în mare viteză, ajunserăm la Parassy. Traversarăm sătucul adormit şi găsirăm strada Menetou.

Casa se zărea foarte bine la lumina puternică a stelelor. Parcai pe partea stângă a străzii, pe iarbă, la adăpostul arborilor.

— Pe aici nu-i nimeni, zise Georgette. Nu cred că are rost să stau la pândă. Mai bine merg cu tine. Am să ţin lanterna ca să-ţi luminez drumul.

Acceptai oferta ei cu plăcere.

— După cum ţi-am zis, am prevăzut totul. Ţi-am luat o pereche de mănuşi din cauciuc. Dar am luat şi pentru mine, aşa că totul va fi bine.

Îmi trăsei mănuşile în mâini, apoi traversarăm strada.

O ajutai pe Georgette să escaladeze gardul. Iarba din curte făcea ca sunetul paşilor noştri să se audă înăbuşit.

Uşa de la intrare cedă de la prima forţare.

— Eşti un adevărat maestru, mă felicită Georgette.

Ea închise uşa în urma noastră şi aprinse lanterna. Ne

aflam în hol. În cuier găsirăm două pelerine de ploaie. Din vestibul se făceau două camere către dreapta şi două către stânga.

Ne îndreptarăm către bucătărie, de unde trecurăm în sufragerie. Aici nu era nimic care să ne intereseze. Căutarăm în continuare şi descoperirăm un birou, mobilat cu corpuri lungi de bibliotecă pline de cărţi. Vizavi de acestea, sub un raft, se afla ceea ce căutam.

— Slavă Domnului! mai e încă aici, exclamai eu uşurat.

Seiful era exact aşa cum mi-l imaginasem: o cutie metalică destul de mare, cu o uşă ornamentată de o coroană din bronz ce reprezenta două ramuri de laur împletite. Deasupra lui se afla un vas de flori din porţelan verde.

— Cum ai să-l deschizi? mă întrebă Georgette.

— Am să decupez o placă laterală.

Loviturile ciocanului de lemn nu fură prea zgomotoase; când încercai cu o unealtă din metal, aceasta intră în metalul protector al cutiei foarte rapid. Reuşii să sparg primul strat cu o uşurinţă uimitoare. Înţelesei de ce abia când studiai cu atenţie bucata desprinsă.

— E din aramă. Ca să nu ruginească. Se sparge însă foarte uşor.

O altă surpriză mă aşteptă când mersei mai departe. Al doilea strat era din lemn. Un seif din lemn acoperit cu aramă. Era foarte prost protejat şi de hoţi, şi de incendiu. Iluzia siguranţei!

Continuai cu rapiditate demontarea.

După înlăturarea plăcii din lemn, putui zări interiorul, alcătuit din trei compartimente.

Georgette scoase din primul un pachet gros de hârtii şi dosare, printre care se aflau facturi, devize şi diferite planuri. Al doilea compartiment conţinea o cutie învelită în catifea. Georgette dădu la o parte capacul.

— Luminează-mi aici, ca să văd ce e înăuntru.

Când realiză ce se afla în cutie, scoase un strigăt de entuziasm. Mâinile ei înmănuşate se înfundară în cutie, de unde scoase la iveală o grămadă de coliere albe şi gălbui, inele, ace de cravate, butoni de manşete, ceasuri din metal auriu.

— Ce am găsit ne va plăti măcar drumul. Ceea ce e destul de bine. Dar, stai. Mai e ceva.

Apucă o cutie de trabucuri, o scutură şi sună a plin. O deschise cu un gest nerăbdător.

— La naiba! Monede de argint! În fine, e mai bine decât nimic.

Seiful nu mai conţinea decât hârtii.

— N-avem de ce să ne plângem, spuse ea. Sunt seifuri vechi, nu ne putem aştepta la prea mult.

Mai forţai şi sertarul biroului, dar nici aici nu se afla nimic de valoare. Doar ceva corespondenţă.

— Hai să mergem, zise Georgette.

La Henrichemont, acelaşi ritual. Escaladarăm zidul, pătrunserăm prin uşa de intrare fără dificultăţi. În schimb, descoperirea seifului fu mult mai laborioasă. Acesta nu se afla la parter, ci la etaj, într-una dintre camere.

Din fericire, nu era ataşat de zid. Georgette mă ajută să-l dau la o parte şi-l atacai prin peretele din spate.

Dădui o gaură în placa din metal şi apoi decupai o porţiune destul de mare. Când o dădui la o parte, din interior începu să cadă nisip. Era materialul folosit de constructor ca protecţie împotriva incendiului. Nu mai aveam decât să sparg cărămida refractară din interior. Mai departe, străpunsei peretele din oţel obişnuit. Acesta era şi mai subţire – vreo trei centimetri. Muncă uşoară, ce mai!

Georgette se apropie să vadă ce se află înăuntru.

— Se pare că nici aici nu-i mare lucru. Ba nu.

Scoase din interior o mică valijoară din piele neagră, trase fermoarul şi-mi spuse, fericită:

— Ia te uită, monede de aur!

Dintr-un portofel scoase la iveală alte monede de argint, câţiva dolari şi napoleoni. Calculă rapid:

— Zece sunt bani de-ai noştri, cinci – americani. Cam două-trei sute de franci.

Răsturnă conţinutul valijoarei pe podea.

— Un cec. Pentru noi nu valorează nimic. Dar.

Îl luă de jos, îl deschise şi-mi spuse:

— Dar este la purtător! Şase mii de franci! Aşa mai merge! Vezi pisoiaş? Nu am început cu stângul!

***

Exact aşa cum prevăzuse Georgette, ne întoarserăm la Bourges pe la orele trei dimineaţa.

Inventarul comorilor ne mai luă ceva timp. Nu ne mai săturam să simţim în palme răceala monedelor sclipitoare şi să facem calcule peste calcule. Aproximativ douăzeci de mii.

— Cred că ne ajung.

— Ce tot spui?

Prietena mea se supără.

— Să ne oprim tocmai acum, când am avut atâta succes? Nu vezi că nu avem altceva de făcut decât să întindem mâna şi să culegem roadele strânse de alţii? Ah, dragul meu! Nici nu se pune problema.

— Dar pentru atelier…

— Cine-ţi spune să te limitezi la un atelier? De altfel, nici nu mai găsesc că este o idee bună. Vrei să-ţi câştigi pâinea muncind din greu, când tot ce ai de făcut ca s-o duci ca-n rai este să colinzi din când în când ţara?

— Dar.

— Nici să n-aud! Zilele următoare te vei duce din nou în recunoaştere.

Aurul strălucea tentant pe masă.

În fond, nu voiam decât să fiu convins de adevărul

spuselor ei.

— Sunt de părere că ar trebui chiar să ne grăbim. Nu va trece mult şi jafurile vor fi descoperite. Aşa că săptămâna asta trebuie să ne pregătim pentru încă vreo două ieşiri.

Unul dintre colierele „produse” în seara aceasta, cu un pandantiv ornat de pietre verzi, îi atârna la gât. Pe degete îşi pusese câteva inele. Întinse mâinile în lumină ca să le poată admira.

— Cred că am să păstrez unul sau două inele.

— Ia tot ce vrei, îi răspunsei. Vom face rost de altele.

***

Mă întorsei a doua la zi la cercetarea împrejurimilor. Aveam vreo zece adrese de verificat în regiunea Reuilly, la vreo treizeci de kilometri de Bourges.

Patru dintre locuinţe erau locuite permanent, una nu mai exista, fiind demolată pentru lucrările de refacere a drumurilor, alta aparţinea unei zone industriale aglomerate.

Mai rămâneau patru care beneficiau, din punctul meu de vedere, de condiţii favorabile. Erau construite la o depărtare rezonabilă de alte reşedinţe, nu erau ocupate pentru moment şi păreau să fie destul de luxoase.

După-amiază mă dusei la Vierzon.

Georgette, care ştia totul, mă anunţase că, pentru a încasa cecul la purtător găsit în casa de ieri, mă puteam adresa oricărei agenţii poştale. Poşta îmi va returna valoarea cecului, calculată în banii actuali, fără a-mi cere să-mi declin identitatea. Singura măsură de prevedere ar putea fi verificarea numărului de înregistrare, pentru a afla dacă cecul este sau nu lovit de nulitate. Cât despre monedele de aur, încercarea de a-i schimba la bancă nu era cea mai bună soluţie. Banca nu ar fi făcut decât să încaseze banii şi să-mi elibereze o foaie de vărsământ pe numele meu, reţinând în schimb un comision. Mai bine ar fi fost să

mă adresez unui bijutier, care le-ar fi primit fără să impună parcurgerea atâtor formalităţi. Bineînţeles, acesta şi-ar fi oprit din ele un procent de aproximativ douăzeci la sută. Tot aici aş fi putut schimba şi monedele de argint.

Prietena mea mă îndemnă să mă duc la Vierzon, pentru că prefera să apeleze la bijutierul din Bourges doar pentru bijuterii.

Tot potrivit indicaţiilor Georgettei, purtam, în ciuda după amiezii călduroase, o cămaşă albă, o cravată sobră şi costumul meu bun, gri închis. Toate astea pentru ca să am aerul unui om în doliu nu foarte recent.

— Vei părea trist. Ascultă şi ce ai de zis.

Nu eram prea convins că textul pregătit va merge. Dar, spre surprinderea mea, bijutierul mă ascultă cu o expresie de adâncă reculegere, clătinând din cap cu o mare compasiune.

— Uitaţi, dragul meu domn, care este problema care mă aduce la dumneavoastră. Mi-am pierdut unchiul, omul care m-a crescut. Printre lucrurile sale se aflau şi aceste câteva monede.

Pusei pe tejghea un vechi portofel pe care îl aveam de la tatăl meu. Omul îl deschise şi răsturnă pe masă monedele de aur şi de argint.

— A trebuit să fac faţă unor cheltuieli destul de mari şi

— Înţeleg, îmi zâmbi bijutierul.

— Credeţi că…

— Va fi foarte simplu

Aşeză monedele în grămăjoare separate.

— Uitaţi cum facem, îmi spuse. Am să iau totul, cu toate că nu am ce face cu banii de argint şi cu monedele mai mici. Dar nici dumneavoastră nu le puteţi da în altă parte, aşa că Pentru celelalte, am să vă dau cel mai bun preţ pe care-l practic. Un pic sub cursul oficial, desigur. Ce ziceţi?

Îi făcui semn că am totală încredere în onestitatea lui şi că mă încredinţez total judecăţii sale. Omul începu să

calculeze suma.

— Face cinci mii două sute şaizeci de franci. Rotunjit, cinci mii trei sute de franci. Sunteţi de acord?

Răspunsei umil:

— Da, domnule.

— Am să vă scriu un cec. E bine?

— Aş prefera bani lichizi.

Fu de acord. Îi mulţumii călduros.

Fata de la poştă privi cecul, se uită o clipă la mine şi-mi spuse:

— Numai un moment, vă rog.

Se duse în spatele biroului, reveni îndată şi începu să numere banii. Mi-i întinse şi-mi ură o zi bună.

Nu mai avusesem niciodată atâţia bani în buzunar. Ultimele mele nelinişti dispăruseră ca prin farmec. Totul era de fapt foarte simplu.

Georgette nu se întorcea mai devreme de ora şapte seara. O aşteptai şi mă dusei la ea ca să vorbim. Ea nu reuşise la fel de bine. Era nemulţumită de faptul că bijutierul îi refuzase cea mai mare parte a bunurilor. Unele erau doar aurite, altele erau placate cu aur, perlele erau false. Doar câteva erau bune. În total, încasase numai o mie cinci sute de franci.

— Sunt sigură că m-a înşelat. Am să mă duc şi la altul.

O consolai, arătându-i pachetul de bani obţinut de mine. Îi propusei din nou să împărţim câştigul, dar ea mă refuză ca şi prima oară. Îmi dădu chiar şi banii obţinuţi de ea.

— Ascunde-i la tine. Sper că vom avea mult mai mulţi după ce vom termina lista de adrese.

— Şi apoi?

— Apoi, ne vom lua tălpăşiţa, dragul meu. M-am săturat de Charles şi de magazine ca de mere acre.

— Unde vom fugi?

— La mine la ţară, la Saint-Symphorien-sur-Coise. Acolo e plin de case de vacanţă.

***

Georgette se întoarse singură în apartamentul ei în noaptea aceea. Era foarte obosită. Noaptea următoare, miercuri spre joi, pe 5 iulie, plecarăm într-o nouă expediţie.

La trezire, reflectai pe îndelete la planul prietenei mele. Era un proiect pe termen lung. În afară de cazul în care dădeam o lovitură teribil de norocoasă, nu aveam să facem avere spărgând seifurile vechi ale proprietarilor de prin sătucuri. Iar dacă aveam de gând să ne reorientăm către oraşe, riscurile erau mult prea mari. În plus, aici nu aveam adrese. Trebuia să încercăm la întâmplare sau să nu ne limităm la căutarea seifurilor antice, comod de spart. Dar oare mă pricepeam la deschiderea caselor de bani mai moderne şi mai solide? în niciun caz dotat cu echipamentul meu rudimentar.

Nu aveam ce face, trebuia să-mi văd de treaba asta măruntă, să mă limitez la obţinerea unor obiecte mai mult sau mai puţin preţioase.

Dar în această situaţie, trebuia să găsim pe cineva care să ne ofere un preţ mai onest.

Un negustor de antichităţi.

Bunicul?

Nu. Nu aş fi îndrăznit nici măcar să-i propun aşa ceva. Pe de altă parte, sunt foarte sigur că m-ar fi refuzat. Nu se mai ocupa cu asta, nu mai avea puterea să se întoarcă la lucru.

De la o idee la alta, ajunsei să mă gândesc la rândul meu la un plan pe termen lung. Bunicul era bătrân. Nu avea să mai trăiască mult. De ce nu i-aş prelua meseria? Nimeni nu ar fi fost mirat dacă aş fi făcut asta. Aş fi vândut obiectele furate ca şi cum ar fi fost stocul de antichităţi moştenite de la tataie.

Mă hotărâi să nu-i vorbesc Georgettei despre planurile mele. Cel puţin deocamdată.

***

Începu a doua noapte din existenţa noastră de hoţi. Nu găsirăm niciun seif în casa din Reuilly, nici nou, nici vechi. Doar câteva bijuterii de bazar într-un sertar. La Lazenay, descoperirăm un seif, dar proprietarii îl foloseau mai nou ca dulap pentru depozitarea conservelor. Găsirăm totuşi două bancnote a câte o sută de franci într-un portofel, pe masa din bucătărie. La Lury-sur-Arnon, ne aştepta un seif plin cu titluri de proprietate şi acţiuni. Nimic care să ne folosească. În fine, la Reuilly, spărsei o antichitate, pentru a scoate la iveală vreo sută de franci în monedă elveţiană şi un suport care conţinea douăsprezece linguriţe de cafea din metal auriu, fără îndoială doar suflate cu aur.

Eram complet demoralizat. Georgette îi blestema pe toţi proprietarii ăştia buni de nimic.

— Ar fi trebuit să le spargem toate porţelanurile, să le rupem picturile, să le distrugem mobila, strigă ea descurajată când ne întoarserăm la maşină.

După parcurgerea a câţiva kilometri, prietenei mele îi veni o idee:

— Nu crezi că ar fi fost o mişcare mai inteligentă dacă am fi luat tot ce ne pica în mână? Dacă am fi ştiut un comerciant, atunci i-am fi dus lui ce furam.

Se opri un moment, apoi reluă:

— Dar bunicul tău? Ce zici? Are sigur clienţi de la care cumpără marfă mai mult sau mai puţin dubioasă.

Îi răspunsei simplu că nu cunosc nimic despre aşa ceva.

— Haide, să fim serioşi! Din ceea ce mi-ai spus despre el, e un mare bandit. N-a zis chiar el că în meseria asta trebuie să ştii să-i înşeli pe ceilalţi?

— Nu chiar. Mi-a zis că cei care se ocupă de comerţ, se îmbogăţesc doar dacă înşală.

— Dar a mai zis că trebuie să fie necinstiţi.

— Da, dar, vezi tu, bunicul meu nu e bogat!

— Ce ştii tu? E foarte zgârcit.

Apoi adăugă imediat:

— Dacă ar muri, ce bine ar fi! Cum tu eşti singurul lui moştenitor. Îi vei putea prelua afacerea. Eu voi divorţa şi te voi urma. Vom face afaceri mari! Vom cumpăra o camionetă ca să transportăm marfa.

— Te rog, Georgette, nu mai bate câmpii atâta. Bunicul e încă viu şi sănătos.

Ea oftă adânc şi urmă:

— Ah, numai de-ar crăpa! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Ne apropiam de Bourges.

Dar ea nu terminase. O altă idee îi veni:

— Dacă aş fi în locul tău, i-aş propune o asociere. Tu n-ai loc de muncă, el e handicapat.

— Mă va suspecta.

— Şi?

— Poate mă va denunţa.

— Dar dacă l-ai pune la punct? N-ar mai avea curajul. Îi vei spune că eu şi cu tine ne asumăm toate riscurile.

Eram gata să cedez ca de obicei în faţa insistenţelor ei.

— Să mai aşteptăm un pic.

***

Dormii până către prânz, mâncai la un restaurant, apoi îmi reluai căutările, alegând un circuit stabilit dinainte: Châteauneuf-sur-Cher, Chavannes, Saint-Loup, Vallenay, Cambon, Venesmes. Reperai patru locuinţe potrivite şi constatai cu această ocazie că acoperisem mai mult de jumătate din casele de pe listă.

Georgette, care obişnuia să se trezească în fiecare zi la ora cinci dimineaţă pentru a-i prepara micul dejun lui Charles şi nu putea să doarmă deloc peste zi, pica de somn.

Trebuia deci să operez singur în noaptea aceea.

Plecai degajat, ca la slujbă.

Forţai sau găurii vreo trei seifuri. Bilanţul? Un pumn de inele, broşe, pandantive şi brăţări, trei cecuri la purtător de câteva mii de franci şi un pachet de bancnote.

Şi, ceea ce nu e deloc neglijabil, nu mă chinuisem prea mult.

A doua zi dimineaţă primii felicitările foarte călduroase şi… iubitoare ale Georgettei.

Aveam timp să mă odihnesc până luni. În weekend, casele de vacanţă nu mai reprezentau ţinte foarte sigure.

În cursul zilei, mă îngrijii să schimb în bani cecurile. Angajata de la ghişeu se mulţumi să verifice şi ea numărul înscris pe cec, după care îmi numără banii.

Când mă întâlnii cu Georgette, putui ghici, după expresia ei încordată, că ceva o nemulţumea.

— Duminică te vei duce la Saint-Junien, îmi spuse.

Deci asta era. Nu uitase de bunicul.

Tonul ei nu admitea replică.

— Da, vei merge la bunicul tău şi-i vei spune tot. Nu-ţi dai seama cât trebuie să fi pierdut, de când am început treaba. Dacă luam în considerare şi celelalte valori, acum eram departe.

— Ce am pierdut?

— Bine, dacă preferi, nu am pierdut. Am ratat posibilitatea de a câştiga. Ceasuri, pendule, tablouri, argintărie, veselă, cărţi vechi, obiecte de artă. Cu toate astea am fi umplut un camion. Dacă tot eram acolo, le puteam luă fără multă bătaie de cap.

— Dar bunicul nu va vrea să ne servească drept paravan.

— Cu atât mai rău pentru el!

Nu înţelesei semnificaţia acestei ameninţări.

— Adică?

— Adică, de vreme ce oricum nu mai are mult de trăit.

O ascultam cu răsuflarea tăiată.

— Îl vom ajuta să treacă pe lumea cealaltă.

— Să-l ucidem?

— Nu cu lovituri de cuţit, nu te teme. Vom studia aşa cum trebuie chestiunea. De exemplu, un medicament ceva mai tare decât doza recomandată. Doctorul nu va ghici nimic.

Eram oripilat. Nu ajungea hoţia? Acum ne transformam în asasini?

— Nu! Asta nu! Nu vreau să-l ucid!

— Mai devreme sau mai târziu, ce contează? Dar pentru noi este important! La ce mai foloseşte omul ăsta pe lume?

— Taci!

— Dar, pisoiaşul meu, mă voi ocupa eu de tot. Tu nu va trebui să faci mare lucru. Doar să reţii numele medicamentelor care au o bandă roşie pe etichetă. Peste vreo zece zile, am să-mi iau concediu şi voi merge cu tine la Saint Junien. Mă vei prezenta bătrânului ca pe logodnica ta. Îi vei distrage atenţia, chemându-l afară spre exemplu, iar eu voi rămâne în bucătărie.

Se întrerupse puţin, apoi concluzionă:

— Şi apoi, să nu fim pesimişti. Mai are o şansă, dacă acceptă să lucreze cu noi.

Capitolul 5

Nu spusesem da la propunerile Georgettei.

Dar nici nu m-am revoltat aşa cum ar fi trebuit.

Era un plan oribil.

Dormii foarte prost, pradă unor coşmaruri teribile.

Ba se făcea că alunec de pe o faleză, ba că eram cuprins de flăcări sau că trebuia să mă lupt gol şi fără nicio armă cu o trupă de soldaţi înarmaţi până-n dinţi.

Aş fi putut să rămân în pat în această sâmbătă. Doar era zi liberă. Dar mă temeam să nu adorm şi să înceapă iarăşi asaltul viselor. Cel mai tare mă înspăimânta posibilitatea de a visa că eram martor la agonia bunicului.

Mă ridicai din pat şi îmi pregătii cafeaua. Nu mai aveam nici lapte, nici pâine în casă. Coborâi să-mi fac cumpărăturile şi luai şi ziarul local. De trei zile încoace luasem obiceiul să citesc pagina de fapte diverse. Niciunul dintre furturi nu fusese încă semnalat.

Desfăcui ziarul imediat ce intrai în casă. Nu mică-mi fu mirarea când descoperii un titlu mare care anunţa: Hoţi de seifuri la Parassy.

Corespondentul jurnalului relata o că o femeie din comună, angajată să facă menajul familiei Ardouin din Lyon, proprietarul unei locuinţe la Parassy, se dusese la locul cu pricina ca să ude florile şi-şi dăduse seama că seiful fusese deschis. Proprietarul venise îndată şi constatase lipsa bijuteriilor de familie şi a monedelor din argint, adică o pagubă în valoare totală de trei mii de franci. Poliţia începuse o anchetă.

Poliţiştii ajunşi la locul faptei concluzionară că furtul fusese realizat de o bandă de profesionişti, pentru că broasca uşii de intrare nu prezenta semne de violenţă.

Nu avui nicio reacţie, ceea ce mă surprinse oarecum. Nu-mi era teamă. Singura mea obiecţie se lega de suma la care fusese evaluată paguba de către proprietar. Cu siguranţă,

exagera. Nimicurile alea fuseseră refuzate de către bijutier, iar cele pe care le acceptase, le luase la un preţ mult mai mic.

Cuvântul profesionişti mă făcu să tresar. Apoi realizai că se referea la hoţi. Nu era vorba despre profesionişti în lăcătuşerie. Cu atât mai bine.

Mă simţii flatat de faptul că poliţiştii bănuiau că spargerea fusese executată de o echipă.

Georgette avu aceeaşi reacţie când îi arătai ziarul.

— Uite, şi eu trebuie să recunosc faptul că eşti un adevărat maestru.

Şi adăugă imediat:

— Mai bine că nu ştiu exact că a fost un singur om. Astfel, vor căuta bande cunoscute.

Se opri puţin la cuvintele care se refereau la valoarea bunurilor.

— Ah, nemernicul ăla de bijutier! Nu am să mă mai duc niciodată la el. De altfel, este şi de preferat să mă duc în altă parte. Ca să nu dăm de bănuit. Poate am să mă duc chiar în după-amiaza asta, dacă Charles pleacă la pescuit.

Cum deja prevăzusem, reluă discuţia despre bunicul:

— Iar tu, mâine, vei avea la rândul tău treabă.

Încă o dată capitulai în faţa ei.

***

Mă oprii la Châteauroux ca să cumpăr un jurnal.

Ziarul afişa un titlu pe trei coloane: Hoţii de seifuri au răvăşit zona Bourges.

Erau enumerate toate fărădelegile bandei de spărgători. Aceştia operaseră la doamna Bareyre, la Henrichemont, la domnul Morachini, la Lury-sur-Arnon, la domnul Meunier şi domnul Brunel, lângă Reuilly, de fiecare dată forţând câte un seif. Răufăcătorii plecaseră cu bijuterii, bani de aur, titluri şi cecuri. Un total, nu încă definitiv, urca suma

valorilor furate la câteva milioane de franci. Mai multe secţii de poliţie anchetau deja faptele comise în regiune. După constatările făcute la locul furturilor, spargerea seifurilor avea la bază o tehnică foarte simplă, dar executată cu o foarte mare abilitate.

Autorul articolului făcea nişte comentarii foarte interesante, semnalând faptul că bandele specializate în spargerea seifurilor se înmulţiseră foarte mult în ultimii ani. El explica această proliferare prin formarea profesională căpătată de tinerii delincvenţi în închisoare, educaţie la care contribuiau masiv cei mai vechi în branşă.

Această teorie mă linişti.

***

Jaluzelele erau trase, atât la etaj cât şi la parterul locuinţei. Ce se întâmpla? Din câte ştiam eu, bunicul nu dormea niciodată atât de târziu. Era ora unsprezece dimineaţa.

Bătui la uşă şi strigai foarte tare, că să mă fac auzit înăuntru:

— Hei, e cineva acasă?

Nimeni. Oare se dusese în oraş? Se putea. Poate avea cumpărături de făcut sau ceva de vândut. Dar garajul unde-şi ţinea camioneta era de asemenea închis. Privind pe fereastră, zării înăuntru maşina. Bunicul nu se putea duce pe jos la Saint-Junien.

Mă hotărâii să întreb pe cel mai apropiat vecin dacă ştia ceva despre el. Acesta nu era altul decât cel care-i vindea vinul ăla prost. Se numea Charton şi avea doi copii, care-mi fuseseră în copilărie buni prieteni de joacă.

Câinele legat în curte începu să latre când mă zări. Doamna Charton ieşi din casă şi mă privi încruntată.

— N-oi fi chiar Eric?

— Ba chiar eu sunt, doamnă.

— Ei bine, a trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut. Cei de la spital te-au anunţat, nu-i aşa?

— De la spital?

— Ah! Deci nu ştii! Ieri dimineaţă, m-am dus să-i las laptele bunicului tău. L-am descoperit în curte, întins pe jos fără vlagă. Nu l-am putut ajuta să intre în casă, aşa că l-am chemat pe bărbatu-meu. Pe scurt, am telefonat la doctor. Când a venit, a zis că are ceva cu inima şi a chemat salvarea pentru a-l transporta la spital. L-au dus deci la spitalul din Bellac.

Clătină din cap.

— Ai venit tocmai la ţanc! Pentru că soţul meu, care a fost cu el la spital, zicea că ar fi nevoie de cineva din familie, pentru hârtii, ca să dea bani. Ştii tu!

— Aţi mai aflat ceva astăzi?

— Nu, se duce fiică-mea pe la el după ce pleacă de la biserică.

— Vă mulţumesc.

— Aşteaptă o clipă, mă opri femeia, să-ţi dau cheia de la casă. Trebuie să intri, ca să iei ceva lenjerie. Să-i duci şi portofelul pe care l-am lăsat pe masa din bucătărie.

Când mă pregăteam să intru în maşină, îmi bătu în geam şi-mi spuse:

— Nu te necăji. Bătrânii, care au apucat vremuri mai bune, sunt puternici. O să mai reziste, cu siguranţă.

Nu era tocmai ceea ce voiam să aud. O moarte naturală mă aranja de minune. Nu aş fi avut de-a face cu ceva atât de oribil ca omuciderea. Chiar dacă nu aş fi participat direct, ci numai spunându-i Georgettei numele medicamentelor.

Pentru că, sunt convins, Georgette nu ar fi renunţat niciodată la ideea sa de a-l suprima în cazul în care nu s-ar fi învoit cu noi.

Mă simţeam ca un proprietar, călcând pragul casei bunicului. Mă gândeam deja la cât are să-mi ia viitoarea

curăţenie!

Portofelul se afla într-adevăr pe masă. Era o chestie din piele de o formă nedefinită. Părea străvechi. Înăuntru găsii cartea lui de identitate şi permisul de conducere, pe lângă nişte fotografii îngălbenite şi câteva facturi. Căutai în continuare şi descoperii şi bani, într-un buzunar interior. Nu erau decât şase bancnote de cinci sute de franci, fiecare împăturită în patru, şi trei hârtii de o sută. Oare îşi ţinea banii la el?

Mai încolo pe masă se afla un al doilea portofel, dar acesta nu conţinea decât mărunţiş.

Dezamăgit, pornii la o cercetare mai atentă.

Nu uitasem că dormitorul bunicilor se afla la capătul holului, aşa că mă îndreptai într-acolo în speranţa unei descoperiri mai valoroase. Aprinsei lumina, pentru că jaluzelele erau trase. Înăuntru era o privelişte dezolantă. Căutai din priviri un loc bun ca ascunzătoare, dar nu găsii nimic care să-mi atragă atenţia. În plus, spaţiul era atât de înghesuit încât nu se putea pătrunde pentru o căutare organizată. De altfel, nici nu era timp.

Deschisei fereastra pentru a împrăştia mirosul de stătut ce sufoca atmosfera.

Lângă patul din lemn de cireş se aflau câteva grămezi de lenjerie de pat murdară, pe scaune – haine rupte. Parchetul era plin de praf. Dulapul enorm din stejar ascundea teancuri de lenjerie nouă, pe lângă un amestec colorat de cămăşi, tricouri şi şosete. Luai de acolo un costum aproape nefolosit, după câte se părea, şi accesorii asortate. Pusei totul într-o valiză pe care o zării pe o comodă şi părăsii locul cât putui de repede.

Bellac se află la vreo cincisprezece kilometri de Saint Junien, aşa că ajunsei foarte repede la spital.

La oficiu, se afla o secretară. Aflând cine sunt, începu să-mi reproşeze sosirea atât de târzie:

— Dumneavoastră sunteţi Janicaut? Când a fost adus

bunicul dumneavoastră?

— Ieri!

— Ah, da! Cel cu probleme.

— Se simte rău?

— Credeţi că eu ştiu? O să vedeţi singur.

Apoi, fui nevoit să răspund la nenumărate întrebări: starea civilă a bolnavului, domiciliu, profesia, asigurări.

— Dacă nu are asigurare, va trebui să plătiţi dumneavoastră.

— Cred că are.

— Credeţi sau sunteţi sigur?

— Nu ştiu, parcă da.

— Nu-i suficient.

Ca să scap de această corvoadă, îi dădui toţi banii pe care-i descoperisem în portofel. În sfârşit, fu de acord să mă lase să trec.

— Camera 37, pe culoarul din stânga.

Întâlnii o infirmieră care fu ceva mai amabilă.

— Domnul cel bătrân adus ieri dimineaţă? Urmaţi-mă. Cred că era o problemă cu inima, nu? Eu nu mai ţin minte şi internul nu se află aici. Acum are febră. Să nu-l obosiţi.

Observă valiza.

— Aţi adus cearşafuri şi haine? Foarte bine. Lăsaţi-le lângă pat.

Era o cameră obişnuită de spital, zugrăvită în alb şi verde.

În pat zăcea bunicul. Mă uitai cu milă la capul său fără un fir de păr, la faţa străbătută de zeci de firişoare roşii, la ochii săi adânciţi în orbite, acum închişi.

Mă aplecai deasupra lui.

— Bună ziua, bunicule. Sunt eu, Eric.

Pleoapele zbârcite se agitară uşor.

— Mă auzi?

Scoase un sunet de neînţeles.

— Eu sunt, Eric.

Buzele se mişcară, dar niciun sunet nu se auzi. Se strădui să articuleze mai bine cuvintele, dar nu reuşii să disting decât unul: cheltuieli.

Era îngrijorat de costurile spitalizării.

— Am dat deja un avans. Nu te îngrijora. Ţi-am adus un costum şi lenjerie.

Încercă din nou să vorbească: o frază onomatopeică ce se termina cu cuvântul „maiou”.

— Da. Ţi-am adus.

Strânse din buze.

— Nu-ţi face griji. O să fii bine îngrijit.

Nu mai încercă să vorbească.

Stăteam lângă patul lui, aşezat pe un scaun, cu mâinile pe genunchi. Eram foarte impresionat de starea lui. Mă gândeam cu groază la ce ar fi trebuit să simt dacă aş fi contribuit cât de puţin la durerea lui.

O aflai pe infirmieră în sala de gardă. O întrebai despre şansele lui de scăpare, dar fu foarte evazivă în aprecieri. Se preconiza un lung tratament. Nu era de aşteptat vreo ameliorare înainte de trecerea câtorva zile, dar era posibilă apariţia unor complicaţii.

— Puteţi telefona mâine la secretara medicului-şef pentru mai multe amănunte.

Ieşind din spital, respirai cu putere pentru a alunga mirosul de spital. Mă urcai în maşină şi pornii în viteză. Nu mă oprii decât ca să iau prânzul la un mic restaurant, apoi mă îndreptai către Saint-Junien.

Mi se oferise ocazia să evaluez mai bine averea bunicului.

În sufragerie, unde nu mai călcasem de la moartea bunicii, adică de vreo şaisprezece ani, zării un vechi seif, asemănător victimelor mele anterioare.

Se afla într-un colţ al camerei, lângă un bufet străvechi. Uitasem de existenţa lui. De altfel, aş putea zice că nici nu am ştiut vreodată că există. La paisprezece ani, nu acordam prea multă atenţie unor astfel de lucruri.

Era un seif sudat, foarte vulnerabil.

Cu toate astea, îmi spusei că, în momentul în care bunicul va putea din nou vorbi, îmi va indica locul unde a ascuns cheia sau îmi va încredinţa secretul cifrului.

Doar dacă niciuna dintre posibilităţi nu se adeverea, îmi voi pune la bătaie cunoştinţele în domeniu.

O altă surpriză mă aştepta în vechea cameră ce servea de depozit pentru antichităţile bunicului. Încăperea era mai plină ca în vremurile bune: mobile disparate, statui din bronz, argintărie, tablouri, toate acoperite de pânze de păianjen. Ce mincinos, să-mi spună că nu mai avea decât nişte resturi demne de aruncat!

Chiar dacă vindeam toate astea la lemne de foc, tot aş fi scos pe ele bani frumoşi.

Zgârcitul de bunic trăise prost doar ca să-şi poată ţină comerţul înfloritor. Cred că i s-ar fi părut un sacrilegiu să vândă din obiecte ca să-şi ia de mâncare!

Urcai la etaj ca să-mi revăd vechea mea cameră. Recunoscui pătucul meu de altă dată, măsuţa cu tăblie de marmură şi dulapul în care-mi ţineam hăinuţele. Dar mai descoperii în plus şi carabina cu care făceam pe vânătorul şi cartuşele aşezate frumos într-o cutie ce zăcea pe podea. Era o armă veritabilă, de care eram foarte mândru în copilărie.

Arma părea bine întreţinută. Constatai chiar că fusese de curând încărcată, gata de folosire.

Mi se tăie respiraţia. Oare bătrânul se temea să nu fie atacat? Pentru a speria eventualii spărgători, o puşcă de vânătoare în miniatură ca asta, încărcată cu alice, ar fi fost foarte convingătoare.

Să fi avut ai mei dreptate când spuneau că bunicul Victor strânsese o avere?

Ce aveam să fac cu cheia de la casă? Vecina bunicului mi-o dăduse pentru că eram moştenitorul, prin urmare nu aveam niciun motiv să i-o înapoiez. Mă hotărâi s-o iau cu

mine şi o vârâi în buzunar.

Pe când ieşeam în curte, auzii zgomotul unei maşini. Părea să se îndrepte încoace.

Luă un viraj cam brusc şi încetini în dreptul casei. Era condusă de o fată în blugi şi cu un tricou galben, care coborî şi pătrunse în curte.

— Bună, Eric.

O privii cu atenţie. Avea un nas mic, faţa plină de pistrui, părul scurt, castaniu. Îmi zâmbea.

— Juliette! strigai eu surprins.

— Ţi-a fost cam greu să mă recunoşti!

— Deloc!

— E adevărat că a trecut ceva timp! Cât să fie? Şaisprezece ani? Incredibil! Aveam pe atunci doisprezece ani şi tu. Paisprezece, nu? Când a murit bunica ta. De atunci, nu ai mai venit decât în vizite scurte. Ştiu de la bunicul Janicaut că nu te-ai căsătorit şi că munceşti la Bourges, dar nu ştiu ca ce şi nici unde stai.

— Sunt lăcătuş. Stau pe strada Jean-Jacques Rousseau. Dar tu?

— Nici eu nu m-am măritat. Sunt vânzătoare la magazine, cu mama.

Mama Juliettei, o negustorească din Saint-Junien, fusese nevoită, la naşterea fiicei sale, din pricina unor probleme de sănătate, să-i găsească o doică, o ţărancă din cătunul Moara. Aceasta nu era alta decât doamna Charton, vecina bunicului. După perioada copilăriei, fata se întorcea aici pe timpul vacanţelor. Astfel, ne împrietenirăm şi devenirăm buni camarazi de joacă. Câteodată, chiar şi de jocuri interzise.

— Apropo de bunicul Janicaut! Am auzit că a avut un atac. De asta ai venit?

— Da.

— Cum îi merge?

— Destul de rău.

Juliette mă privi cu un aer compătimitor.

— Ai să rămâi aici zilele astea cât mai stă în spital?

— Nu. Trebuie să mă întorc la Bourges. Dar am să telefonez la spital şi mă întorc dacă e nevoie.

— Atunci, ne mai vedem.

— Sigur.

Se întoarse la maşină şi se aşeză la volan.

Arăta foarte bine. Blugii strâmţi îi subliniau talia subţire, tricoul mulat îi venea de minune.

— Nu te-ai schimbat deloc, şopti ea. Ai aceeaşi faţă de copil. Atunci, îndrăznii şi eu un compliment:

— Iar tu ai aceeaşi mutrişoară delicioasă.

— Eşti drăguţ. Nu sunt decât o adolescentă întârziată.

— Ei, da! Eşti o tânără femeie foarte atrăgătoare!

Izbucni în râs.

— Cine ştie. Poate că dacă destinul ar fi vrut, am fi putut fi împreună. Ne plăceam foarte mult când eram puşti. Mai ţii minte?

— Da.

— Tu ai pe cineva?

— Nu prea.

— Ca şi mine. Legături care nu durează, pasagere.

Râse din nou.

— Ia zi! Dacă într-o zi când mai vii pe aici ne-am întâlni să luăm masa? Am să gătesc chiar eu. Ce părere ai?

— Aş fi foarte bucuros.

Se uită la ceas.

— E deja patru. Trebuie să trec s-o salut pe doică. Vei mai fi aici peste vreo oră? Nu? Atunci, ne luăm rămas-bun. Ne pupăm?

Mă apropiai, ezitând. Mă sărută simplu pe obraz.

— Pa!

O urmării cu privirea îndepărtându-se, apoi intrai în maşină, gânditor.

***

O anunţai pe Georgette că bunicul nu se simţea deloc bine şi că nu mai avea de trăit decât câteva zile. Spusesem un adevăr nuanţat, dar era mai bine aşa, pentru că, pentru moment, avea să-i oprească planurile.

Nu-i împărtăşii nimic despre banii din portofel, nici despre stocul de marfă, nici despre carabină, ca să nu mai complic lucrurile. De asemenea, nu-i vorbii nici despre întâlnirea cu Juliette.

Ajunsei la Bourges pe la miezul nopţii. Cum Charles nu era acasă, nevasta lui mă aştepta.

Nu fu deloc entuziasmată de la auzul veştilor.

— Un om care are probleme cu inima şi care nu moare după prima criză are mari şanse de scăpare. Şi, cum această experienţă l-a speriat, se va îngriji şi va mai trăi mult şi bine.

— Dacă l-ai vedea…

— Nu mă înduioşezi, ştii bine. Ţi-ai notat numele medicamentelor?

Nici nu mă mai gândisem la asta.

— Te vei întoarce la Bellac şi la Saint-Junien peste o săptămână. Până atunci, se poate să i se prescrie un alt tratament.

Îmi dădui seama, după felul în care-mi vorbea, că se întâmplase ceva despre care voia să discutăm, dar nu ştia cum să înceapă.

Într-adevăr, se decise să nu mai amâne şi începu.

— Acum e rândul meu. E mai bine să afli. Astăzi, pe la ora unsprezece, am auzit pe cineva bătând la tine la uşă. Am ieşit pe hol.

Era Marcelin tatăl.

— Bună ziua, doamnă Bollard. Eric nu-i acasă?

— Nu ştiu.

— Am bătut şi nu mi-a răspuns nimeni.

— Trebuie să fi ieşit. Caută de lucru.
— Nu a găsit încă?
— Nu cred. Nu e prea vorbăreţ.
— Da.
— Aveţi ceva pentru el?
— Din păcate, nu. Am venit doar să-l văd. Să mai schimbăm o vorbă. L-aş fi invitat la o cafenea, am mai fi vorbit de una, de alta.
Bătrânul se eschiva.
— Transmiteţi-i că mi-ar plăcea să treacă să mă vadă.
— Sigur.
Marcelin tăcu. Parcă aştepta ceva.
Aşa că Georgette îl invită în casă. Era intrigată de această vizită şi găsi momentul s-o prelungească.
— Nu vreţi un pic de vin alb, domnule Marcelin? Chiar aveam de gând să beau şi eu puţin. Ştiţi, Charles nu mă scoate niciodată la restaurant.
— Nu ştiu ce să zic.
Până la urmă, acceptă. Intră în casă şi zări pe masă ultimul număr al jurnalului local. Îl ridică şi spuse:
— Aţi văzut?
— Ce?
— Spărgătorii de seifuri.
— Nu, nu am citit încă. Trebuie să pregătesc masa.
— Ei bine, e o întreagă poveste.
— Da?
— O bandă de hoţi au tot dat spargeri prin împrejurimi. Pe la Parassy, pe la…
Începu să înşire toate locurile.
— Şi nu dau spargere decât la seifuri? se miră Georgette.
— Doar atât.
— Ce vremuri!
— Da.
După ce dădu paharul pe gât, Marcelin continuă.
— Ce e mai curios este că oamenii atacaţi cumpăraseră

seifurile alea de la tata, cam între 1928 şi 1945. Am verificat.

— Tatăl dumneavoastră era singurul care vindea aşa ceva?

— Pe vremea aia, da. Mai apoi a început să apară concurenţa şi cincisprezece ani mai târziu s-a lăsat. E totuşi ciudat, nu? Se pare că hoţii au ales cele mai vechi modele. Ca şi cum ar fi ştiut că sunt mai uşor de spart.

— Coincidenţă, poate.

— Mă întreb dacă e aşa. Anul trecut, am fost obligat să-l dau afară pe unul Leonard. Nu cred că-l ştiţi. Era un cal breaz, tot timpul se certa cu clienţii şi leneş, ceva de speriat... Mă întreb dacă nu face parte din banda asta. Poate că a avut neobrăzarea să se întoarcă la atelier într-o zi din cele în care am lipsit, ca să se uite în registrul cu clienţi.

— Credeţi?

— Se poate. De asta am vrut să vorbesc cu Eric. Poate l-a văzut pe acolo.

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu încă. Vreau să discut cu Eric mai întâi.

— Cam asta e. Acum, ştii cum stai. Trebuie să-l împiedici pe Marcelin să dea de numitul Leonard. Dacă ăsta se va disculpa, şi desigur că o va face, atunci poliţiştii se vor gândi imediat la tine.

— Am terminat cu toate astea. Gata. Punct final, strigai.

— A, nu! Stai aşa. Atâta vreme cât Marcelin nu va spune nimic poliţiei, suntem asiguraţi. Nu riscăm nimic. Ne vom lua toate precauţiile necesare. Vom ascunde în pivniţa blocului, toate obiectele pe care le avem acum la noi. Iar mâine seară, pornim din nou la treabă. Încă o lovitură, doar una. Dacă va fi cea mai tare? N-o să ne pară rău?

— Ultima.

— Da, dragul meu pisoiaş, da.

Era cât pe ce să-i spun că, într-un viitor nu prea

îndepărtat, aş fi putut să exercit legal meseria de negustor de antichităţi la Saint-Junien şi că mi-ar fi luat poate ani buni ca să lichidez stocul strâns de bunicul.

Dar ceva mă reţinu.

I-aş fi dat un motiv în plus ca să grăbească sfârşitul bietului om şi apoi, poate i-ar fi venit ideea să nu ne oprim din spargeri, ca să avem mereu stocul plin. Mai ştii?

Ultima pradă.

Georgette fixă itinerariul. Regiunea Mehun-sur-Yevre. Aveam cinci adrese pe listă.

— Mâine vei face turul de recunoaştere.

Trişai puţin în căutările mele. Descoperii o casă tipic burgheză, impozantă, depărtată de celelalte şi retrasă pe malul unui râu. Obloanele erau trase, curtea era invadată de buruieni înalte. O naivă săteancă mă informă că, pe scurt, proprietarul, domnul Breuil, nu era mai niciodată acasă. Cu o astfel de ţintă în vizor, nu-mi mai continuai cercetările. Inventai pretexte foarte bune pentru a explica faptul că, din cinci adrese, numai una era recomandabilă unei astfel de încercări.

Un ultim seif. Unul singur.

Şi cu asta, gata!

Către după-amiază, sunai la spitalul din Bellac. Bolnavul de la camera 37 se afla în comă.

Cât despre spargere, era gata să renunţăm. Luni seara începu o furtună puternică. Cerul rămăsese întunecat, fulgerele brăzdau întruna cerul, ploaia cădea fără încetare.

— Dacă ieşim, o să ne ude până la piele. Mai bine amânăm...

— Dacă mai plouă încă o oră, ne culcăm.

Pe la ora unsprezece, tunetele se îndepărtară, stelele începură să apară printre nori. Georgette luă o lumânare şi-mi spuse:

— Gata. Mergem!

Maşina, atât de docilă de obicei, acum nu voia deloc să

pornească.

— Ce are? Nu te enerva.

Dacă ar fi început o aversă.

Dar nu mai ploua. Motorul porni.

— Ei, bine, merge mai greu în seara asta.

Mergeam de vreun sfert de oră, când începură să cadă picături mari de ploaie.

— Ce facem? întrebai.

Georgette se indignă:

— Dar ce-i cu tine? Nu vezi că suntem foarte aproape? Vrei să ne întoarcem acum din drum?

Resemnat, accelerai. Ştergătoarele abia mai puteau face faţă picăturilor care loveau continuu parbrizul, lăsând urme cenuşii prin care nu puteam vedea decât câteva clipe. Orbit de ploaie, reuşii în ultimul moment să frânez, înainte de a ne prăbuşi în râu. Roţile scârţâiră. Georgette mă certă.

Întorsei imediat, neglijând şi acest ultim avertisment al destinului. Parcai la adăpost, în locul dinainte stabilit.

Un fulger lumină puternic casa din dreapta.

Tunetul care urmă ne asurzi.

Capitolul 6

— Sângerezi?

— Puţin.

— Oh! Dragul meu.

Vocea Georgettei era încărcată de regret.

— E numai vina mea. Tu nu voiai să mergi. Dacă eu nu aş fi insistat.

Îşi puse capul pe volan, cuprinsă de un acces de plâns nervos.

— Dar este şi vina mea, îi răspunsei. Ar fi trebuit să mă informez mult mai bine. Dar pentru că era ultima dată, am fost mai leneş. M-am mulţumit să întreb doar o singură persoană. Şi m-am luat după ierburile mari care creşteau în grădină. Un semn care nu a dat niciodată greş până acum. Apoi, am mai făcut o mare greşeală: mi-e teamă că l-am lovit prea tare.

— Nu, aici n-ai greşit. Nu aveai de ales. Era tu sau el. Crezi că nu ar fi tras în continuare? Te-a luat prin surprindere şi ai reacţionat instinctiv.

Mai avea puţin şi-mi spunea că eram în legitimă apărare.

— Dacă măcar ar fi strigat, ne-ar fi ameninţat. Atunci am fi fugit. Dar nu! Nemernicul a tras direct. Ce era să faci?

— L-am lovit prea tare.

— Aşa ai impresia acum. Probabil că doar a leşinat.

— Dar dacă a păţit ceva mai grav? Ar trebui să trimitem un medic.

— Ai înnebunit? Să mergem acum la doctor?

— Am putea să dăm un telefon. De la un public, nu?

— Nu! Dacă omul nu a murit, va da telefon chiar el. Se poate să sune chiar acum, iar noi stăm aici, aşteptând poliţia.

Vârî cheia în contact, aprinse farurile, verifică oglinzile.

— Fiecare pentru sine. Asta trebuie să fie acum deviza noastră.

Luminile se aprinseră din nou în Mehun, pe când pornirăm la drum. Ploaia era pe sfârşite.

Umărul mă durea.

— Ceea ce contează, este să ne întoarcem în linişte şi fără probleme acasă, reluă Georgette. Şi să te îngrijim. Dacă glonţul a rămas în braţ, ar trebui scos. Ţi-e rău?

— Nu foarte.

— Dragul meu.

Închisei ochii, încercând să nu mă mai gândesc la nimic. Dar fără succes. Mă văd arestat, interogat. Închisoarea, tribunalul, condamnarea.

— Am ajuns.

Deschid ochii. Recunosc strada Orléans, strada Juraville, cheiul Auron. Strada noastră. Nu mai ploua deloc la Bourges.

Garajul. Deschiserăm porţile, parcarăm maşina, scoaserăm maşina mea. Georgette luă geanta cu scule.

— Poţi merge?

— Da, îi răspunsei fără mare convingere.

Mă sprijini şi pornirăm mai departe. Mă privi cu atenţie în lumina unui felinar.

— Ce palid eşti.

„Mai ales din pricina fricii”, mă gândii.

În sfârşit, zărirăm blocul nostru. Urcarăm la Georgette.

— Haide la baie.

Mă dezbrăcai, iar ea se uită la mâneca hainei.

— S-ar zice că glonţul a sfâşiat doar stofa. Se pare că nu ai vreo fractură. S-ar putea doar să se umfle locul.

Sângele scurs îmi pătase haina de la cot până la umăr.

— Am să-ţi spăl rana.

Întorsei capul pentru ca să nu mai fiu nevoit să-mi văd chipul reflectat în oglindă. Faţa unui criminal.

Prietena mea scoase un suspin de uşurare.

— Nu e decât o rană mică, superficială. Uită-te. Deja nici nu mai curge sânge. Am să te dezinfectez şi am să-ţi pun

un leucoplast. Doamne! Ce noroc! Dacă glonţul rămânea în braţ, trebuia să te duc la un medic.

Avea aerul că aşteaptă de la mine o reacţie de veselie!

— Dar eşti încă foarte palid! Ce proastă sunt! Ar trebui să bei ceva întăritor. Stai jos.

Alergă până în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de tărie.

— Nişte whisky.

Înghiţii câteva picături, iar ea bău restul paharului.

— Mai vrei?

— Nu, mulţumesc!

O căldură stranie mă învălui.

— Te simţi mai bine?

— Da.

— Vino să te întinzi pe pat.

Mă ajută să mă aşez, îmi puse o pernă sub cap şi trase un fotoliu pentru a-mi întinde picioarele.

Aşteptă puţin ca să-mi revin, apoi îmi puse o întrebare curioasă:

— Te-ai întâlnit cumva cu administratoarea duminică seară, când te-ai întors de la Saint-Junien?

— Nu.

— Dar la plecare, dimineaţa?

— N-am văzut-o.

— Perfect. Pentru că în acea zi de luni a fost la fiul ei, la Aubigny.

Privirea mea era întrebătoare, dar ea continuă interogatoriul.

— Dar la Saint-Junien ai întâlnit pe cineva cunoscut?

— Pe vecina care mi-a dat cheia casei.

— I-ai zis că te întorci în aceeaşi zi la Bourges?

— Nu, nu am mai trecut pe la ea la plecare.

— Atunci, este absolut perfect. Ai un alibi absolut infailibil. Te vei întoarce la Saint-Junien.

— Când.

— Imediat. Peste un sfert de oră. E doar douăsprezece jumătate noaptea. Dacă vei conduce repede, vei ajunge acolo înainte de răsărit. Ar părea că nici nu ai părăsit locul de duminică încoace, cu excepţia drumului la Belllac, la spital.

Înţelegi? Pentru că dacă vei rămâne aici, te cunosc eu, nu vei rezista stresului. Vei avea un aer atât de vinovat încât vei părea dubios şi unei persoane absolut nebănuitoare. Dacă Marcelin va veni să-ţi vorbească? Ce te vei face? Vei recunoaşte imediat, chiar şi involuntar.

Trebuia să recunosc că avea dreptate.

Continuă:

— Pe când la Saint-Junien comportamentul tău, oricare ar fi el, va fi pus pe seama durerii tale pentru atacul bunicului. Ce părere ai?

— Ai dreptate.

Numai Juliette ştia faptul că aveam de gând să mă întorc la Bourges. Şi asta nu ar fi fost o problemă. Îi puteam spune că mă răzgândisem în drum şi mă întorsesem.

— Dimineaţă, vei suna la administratoare şi-i vei spune că ai lipsit de acasă de duminică dimineaţă, că ai plecat la bunicul tău care este pe moarte şi că nu ştii când te vei întoarce, pentru că situaţia este gravă. O vei ruga să arunce o privire pe palier, să vadă că totul e în regulă la tine. Astfel, telefonul tău nu va da de bănuit.

— Te gândeşti la toate.

— Ascultă-mă. Dacă Marcelin o va căuta să se intereseze de tine, ea-i va transmite toate astea. Aşa că omul nu va mai avea nicio bănuială în privinţa ta, chiar dacă se va descoperi că Leonard nu are niciun amestec în afacerea asta. Marcelin va spune poliţiştilor că nu poţi fi suspectat în cazul de la Mehun. Şi cu asta basta!

O privii cu admiraţie.

— De acord.

— Mâine dimineaţă să mă suni la magazin. Pentru că

poate îţi voi da nişte vesti interesante. Una dintre colegele mele, foarte vorbăreaţă de altfel, locuieşte la Mehun. Dacă va afla ceva, sigur ne va povesti tuturor.

— Când am fugit, uşa a rămas deschisă. Aşa că nu va fi greu să se afle. Oricine care trece pe stradă va găsi că e suspect ca o casă să aibă uşa larg deschisă şi ferestrele cu obloanele trase.

— Doar dacă vântul nu a închis-o la loc.

Nici măcar nu ne mai gândeam că omul pe care-l rănisem putea să-şi revină.

— Haide să facem bagajul.

***

Eram sfârşit de oboseală când ajunsei la Saint-Junien. Parcai maşina în spatele casei, pe iarbă. Astfel, nu era vizibilă din drum şi s-ar fi putut crede că a fost aici tot timpul.

Valiza era grea, pentru că Georgette se gândise că ar fi mai bine să duc cât mai departe sculele, inclusiv cea cu care-l lovisem pe omul de aseară. Pe lângă ele, mai cărasem cu mine la Saint-Junien câteva cutii cu bijuterii şi toţi banii furaţi.

Urcai în fugă la etaj, în vechea mea cameră de copil, şi adormii de-ndată.

***

Zgomotul unui tractor mă trezi. Tresării speriat. Mă uitai în jur fără să recunosc unde mă aflam.

Încercând să mă ridic însă, umărul mă duru atât de tare încât amintirile îmi reveniră. La fel şi teama groaznică de a nu fi prins.

Mă uitai la ceas. Era ora nouă. Tractorul se îndepărta.

Mă dădui jos din pat şi ridicai jaluzelele.

Zării carabina şi cartuşele. În disperarea mea, mă gândii că, în cazul în care voi fi prins, aveam să-mi trag un glonţ în cap. Mai bine moartea decât închisoarea.

Prezenţa Georgettei îmi lipsea.

Eram într-o stare absolut lamentabilă. Îmi trebuia nişte cafea, ca să-mi revin măcar fizic. Aveam ceva cafea în valiză. Georgette prevăzuse tot.

Deschizând valiza, dădui de echipamentul meu de spărgător. Aveam de gând să-l îngrop undeva.

Coborâi la parter. Deschisei toate ferestrele. Simţeam nevoia de aer.

Jaluzelele pocniră din pricina curentului. Mă întorsei brusc.

Ceea ce văzui mă surprinse atât de tare încât înjurai fără să vreau.

Seiful! Seiful fusese deplasat de la locul lui. Cadrul era zgâriat. Ici-colo se vedeau câteva găuri. Cineva încercase să-l spargă, dar nu avusese scula potrivită.

Asta era culmea! Cineva încercase să spargă seiful moştenit de un spărgător de seifuri. De câtă ironie este capabilă viaţa uneori!

Dar asta nu era totul. Pe parchet zării o bucată de lemn. Gândindu-mă mai bine, realizai că aceasta provine de la un dulap. Îndată ce atinsei uşa dulapului, aceasta căzu. Broasca fusese smulsă. Înăuntru nu se aflau decât hârtii.

Ieşii din cameră. În faţă – se afla dormitorul bunicilor. Dulapul de aici avea uşile larg deschise. Pe jos se afla o grămadă de haine, perdele. Patul fusese distrus, salteaua era scoasă.

Alergai în bucătărie; bufetul fusese deschis, iar conţinutul lui era vărsat pe jos. Mă îndreptai cu sufletul la gură către magazia unde-şi ţinea bunicul lucrurile de vânzare. Mă oprii în prag. Nimic nu arăta că hoţul ajunsese până aici. Pânzele de păianjen erau intacte. Spărgătorii renunţaseră la această ţintă înainte de a-i descoperi toate comorile. Sau poate că

n-au avut timp să se ocupe de tot.

Sau au găsit ceea ce căutau.

Dar ce anume? Nu veniseră oare pentru economiile bunicului? Dacă nu asta voiau, de ce au încercat oare să spargă seiful? Dar dacă acestea se aflau aici, de ce nu l-au spart? Nu era treabă prea grea! Câteva găuri, un ciocan. Un om ceva mai solid ar fi reuşi cu siguranţă.

Urcai din nou la etaj, pentru a examina camerele, una câte una. Două dintre ele erau răscolite bine. A treia, ca şi cea în care dormisem erau în ordine, ceea ce se putea explica prin faptul că acestea nu conţineau decât lucruri lipsite de interes pentru un hoţ.

Mă mirai de faptul că cei care intraseră în casă nu luaseră carabina. Oare acest gest fusese unul calculat? Se temeau să nu le vină într-o zi ideea de a o folosi?

Coborâi nervos.

Un hoţ prădat de alţi hoţi!

În plus, nu mă aflam în poziţia de a depune plângere. Nici nu mă gândeam să atrag chiar eu atenţia asupra mea. Mi-ar pune prea multe întrebări, la care nu aş putea să fac faţă. Alibiul meu ar fi căzut.

Mă întorsei în bucătărie ca să-mi prepar cafeaua. Căutai un ibric şi descoperii unul atât de murdar încât îmi luă destul de mult să-l pot curăţa. Aragazul era plin de pete de grăsime şi de arsură. O privelişte dezolantă. Găsii şi o cană.

Voi fi nevoit să supravieţuiesc aici.

Bându-mi cafeaua, încercai să dau de capătul acestei poveşti.

Dacă seiful a rezistat, e din cauză că cei care au încercat să-l spargă erau nişte începători, care nu ştiau ce să facă. Nişte bieţi juniori care au aflat mai mult ca sigur că bunicul se afla la spital. Şi cum bătrânul are pe aici faima de avar. După o logică minimală, omul trebuia să aibă o grămadă de bani.

Probabil că, în timp ce unul dintre ei încerca să deschidă

seiful, ceilalţi au cercetat prin camere. Nu au găsit decât bijuteriile bunicii. Ceea ce i-a descurajat.

Fui convins că aceasta era cea mai bună ipoteză posibilă. Multă dezordine pentru nimic. Averea, dacă există, se află închisă în seif. Modelul este vechi, cu dublă protecţie, izolat cu nisip sau cărămidă. Un adevărat regal pentru cineva care se pricepe.

Dar pe unde să fi intrat?

Mă dusei la intrarea principală. În niciun caz nu pătrunseseră pe aici. Doar dacă nu aveau cumva o cheie, ceea ce era exclus. Dar mai există o intrare, prin spatele casei. Uşa era vitrată. Geamul fusese spart; de ieşit, puteau să iasă foarte bine şi pe uşa principală. Casa era atât de slab protejată încât absolut oricine putea intra.

Mă gândii să pun în locul geamului un carton pentru a înlocui geamul spart.

Mă dusei să mă spăl şi să-mi schimb pansamentul. Rana nu arată prea rău.

Rană! împuşcătura! Am ucis un om.

De mai bine de o jumătate de oră, frica mea trecuse în plan secund, ocupat fiind cu cercetarea camerelor răscolite de hoţi. Dar iată că frica mă cuprinse din nou. Descoperii cât de greu apasă singurătatea pe cineva care are ce să regrete în viaţă.

Ar trebui să mă întorc la Bellac ca să telefonez administratoarei, să trec pe la spital, să-i cumpăr ceva provizii.

Văzusem duminică, în locul unde luasem prânzul, o cabină telefonică. Aveam să mă întorc acolo.

Ajunsei destul de repede.

— Doamna Duvernay? Sunt Eric Janicaut.

— Domnule Janicaut. Ce mai faceţi? De unde mă sunaţi?

— Din Bellac.

— Nu ştiam că sunteţi plecat.

— N-am putut să vă anunţ. Am plecat duminică, foarte de

dimineaţă. Am aflat sâmbătă seara că bunicul meu se simte foarte prost.

— Oh! Domnule Janicaut! îmi pare rău. Este în vârstă?

— Şaptezeci.

— Nu-i foarte bătrân. Ce are?

— Inima.

Fui nevoit să ascult părerile de rău ale femeii.

— Aveţi de gând să rămâneţi acolo până.

— Da, zisei oftând. Câteva zile. Dacă îmi vine vreo scrisoare, nu-i nevoie să mi-o trimiteţi aici. Am să mă întorc.

Îi spusesem asta pentru ca să nu mă întrebe adresa unde locuiam în prezent.

La spital, fui rapid concediat. Programul de vizite era între cinci şi şapte după-amiaza. Mă anunţară, ca să scape de insistenţele mele, că starea bolnavului nu se modificase. Nu-mi rămânea decât să mă întorc mai târziu.

Mă gândii la omul pe care-l ucisesem. Dacă aş fi sunat la un doctor, acum ar fi fost salvat. Ar fi fost operat. Oare a mai avut puterea să ajungă la telefon?

Pe drumul de întoarcere, mă oprii la o cafenea din Saint Junien şi-mi luai o bere. Femeia care mă servi mă examină cu atenţie:

— Nu sunteţi cumva nepotul bătrânului Janicaut? Da? Aşa mă gândeam şi eu. Semănaţi foarte mult cu tatăl dumneavoastră. L-am cunoscut. Eric, nu? Aşa vă numiţi? Cum îi mai e bunicului?

Mă întrerupse apoi imediat, astfel încât nu mai avui timp să răspund.

— Irène! Ia te uită! Uite cine e aici!

Din spatele încăperii apăru o fată cu ochelari.

— Te-ai fi aşteptat? îi spuse patroana. E chiar Eric, nepotul bătrânului Janicaut. Vino să-l saluţi. Trebuie că sunteţi de-o seamă.

Apoi mă întrebă pe mine:

— Ţi-o mai aminteşti? Când veneaţi pe aici tu şi tatăl tău,

vă jucaţi împreună.

Îmi aminteam vag de o fetiţă – şi pe atunci purta ochelari – roşie în obraji şi foarte gălăgioasă. Mama ei o certa adesea pentru că deranja clienţii.

Fata se apropie de mine şi-mi întinse mâna:

— Eu mi-l amintesc. Băiatul cel cuminte!

Mă dusei apoi la familia Charton.

Femeia căra apă de la puţ.

Când mă zări, fu foarte bucuroasă.

— A, te-ai întors? S-a întâmplat ceva?

— Nu, n-am mai plecat.

— Ai fost aici ieri? Dacă am fi ştiut! Duminică seara, Odile a trecut pe la tine ca să te invite la masă, dar a crezut că te-ai întors la Bourges.

— Am luat masa la Bellac. La fel şi ieri, am mâncat la restaurant.

— Dacă am fi ştiut! Un om în plus sau în minus la masă. Bine! Te aşteptăm la prânz.

— Vă mulţumesc, dar nu am să trec astăzi. Mi-am cumpărat tot ce aveam nevoie.

— Dar nu trebuie să te jenezi de noi. Odile ar fi foarte bucuroasă să te revadă. Şi bunicul? Cum e? Lui Odile i-au spus că nu mai are mult.

Digresiunile obişnuite. Suntem trecători pe lume, nimeni nu-şi ştie ceasul morţii.

Ascult, aşteptând un moment prielnic ca să-mi iau la revedere.

***

Oare să beau apă sau să încerc din nou vinul cel prost al bunicului? A mai rămas o sticlă în dulap. Tot acolo mai descopăr un vin roşu, mult mai de calitate.

Oare bunicul bea de unul singur? Sau cinstea câte un client, când încheiau o afacere? Fără îndoială că asta era

ipoteza corectă. Poate mai avea şi altele în pivniţă. Mă gândesc să arunc un ochi şi acolo.

În pivniţă sunt trei compartimente: unul cu vin, altul pentru cartofi, celălalt cu fructe şi legume.

Rămân interzis, descoperind comoara pe care o avea strânsă aici: rafturi întregi pline de sticle frumos aranjate: Champigny, Dissay, Chauvigny, Jaulnay, Saix. Câteva sticle de şampanie.

Deci, bătrânul nu era chiar atât de zgârcit. Cheltuia destul de mult pentru plăcerile sale. Dar nu mi-ar fi oferit niciodată un pahar de vin bun.

Iau un Château-Latour de zece ani.

O masă solitară, într-un colţ de masă curăţat şi spălat bine de mine.

Apoi – puţin curat în bucătărie şi în sufragerie.

Pun seiful la loc, dau cu mătura, strâng lenjeria împrăştiată pe jos şi aranjez mobila.

Deodată, aud afară zgomotul unui motor. O maşină opreşte chiar în faţa casei. Mă întorc în bucătărie ca să arunc o privire afară. Mă aplec peste fereastră şi zăresc un om cu o ţinută îngrijită, înalt, cu ochelari.

Văzându-mă la rândul lui, acesta mă salută ceremonios.

— Domnul Eric Janicaut? Bună ziua. Mă numesc Huppert, notarul din Saint-Junien. Bunicul dumneavoastră mi-a acordat încrederea lui şi, de fiecare dată când a făcut o tranzacţie oarecare m-a consultat. Am fost la spitalul din Bellac ca să aflu despre starea lui şi mi s-a spus că locuiţi aici.

Se îndreptă către uşa de intrare. Îi ieşii în întâmpinare. Îmi strânse mâna.

— Vă doresc să fiţi puternic pentru a suporta aceste triste împrejurări prin care treceţi. Am cunoscut-o şi pe bunica dumneavoastră şi pe mama, chiar şi pe dumneavoastră, când eraţi mai mic.

Mă privi în ochi, apoi mă întrebă:

— Nu vă mai amintiţi de mine?

Făcui semn că nu.

— Sănătatea bătrânului Janicaut a devenit mai delicată. Medicul, un prieten de-al meu, mi-a dat de înţeles că nu se simte deloc bine şi că un alt accident ar putea să apară oricând.

Discuţia avansa. Trebuia să-l chem în casă, ceea ce doream să evit.

Păru să înţeleagă ezitarea mea:

— O, ştiu foarte bine că-şi neglija locuinţa. Viaţa la ţară, ce vreţi? Pentru el, curăţenia nu prea conta.

Îl ghidai către bucătărie.

— Nu voi abuza de bunăvoinţa dumneavoastră decât câteva clipe, domnule Janicaut. Dacă am decis să vă vizitez este doar pentru a vă asigura de tot sprijinul meu, atât în această împrejurare, cât şi în privinţa testamentului.

Îi arătai un scaun:

— Luaţi loc, vă rog.

Îşi ridică ochelarii pe nas.

— Domnul Janicaut nu mi-a înaintat niciun testament. M-ar fi consultat dacă ar fi conceput vreunul. A făcut vreodată aluzie la aşa ceva în prezenţa dumneavoastră?

— Nu.

— Dar s-a referit la ce va face cu locuinţa şi bunurile sale?

— Mi-a pomenit de curând faptul că eu am să fiu singurul său moştenitor.

— Deci nu va apărea nicio complicaţie.

Bunicul adăugase: „Îţi voi lăsa o hârtie. Vei urma instrucţiunile pe care ţi le voi da”. Oare să fi fost vorba despre un testament? îl făcuse deja?

Tăcui.

Notarul îşi drese glasul.

— De vreme ce dumneavoastră sunteţi moştenitorul, permiteţi-mi să vă transmit o propunere foarte interesantă.

— Ce propunere?

— Am un cumpărător pentru această proprietate: pământul, clădirea.

Făcu un semn larg din mână:

— Tot ce se află aici.

Mă încruntai.

— Ştiţi şi faptul că bunicul meu a strâns de-a lungul timpului o colecţie impresionantă de obiecte de artă?

— Bineînţeles. O vom evalua la cel mai bun curs. Va fi inclusă în vânzare, cu tot restul. Veţi vedea că preţul vă va conveni. Şi presupun că pentru dumneavoastră va fi o adevărată uşurare să scăpaţi din satul ăsta uitat de lume.

Îmi amintii că bunicul îmi mai spusese: „Să nu lichidezi proprietatea pentru a lua în schimbul ei un preţ de nimic. În ziua de azi nu merită să vinzi”.

— Aveţi o situaţie acolo de unde veniţi, iar casa de aici va necesita o modernizare care va înghiţi sume monstruoase.

Dacă aveţi deja o casă, cu banii de aici vă veţi putea cumpăra o locuinţă de vacanţă mai aproape de unde staţi.

— Dar cine este acest cumpărător? Vreun filantrop?

Domnul Huppert surâse, descoperindu-şi câţiva dinţi de aur.

— Nu tocmai. Este vorba despre o persoană care are suficient capital pentru a-şi permite unele fantezii. Mai extravagante. Sunt însărcinat să-i găsesc pe aici o casă veche, pe care s-o cumpere cu tot cu mobilier. Exact aşa cum ar putea să aibă cineva care moşteneşte o casă. Să zicem că este vorba despre un original. Dar aţi face o greşeală dacă nu aţi profita de oferta asta şi de nebunia lui.

Ridicai din umeri.

— Totuşi, va trebui să vă refuz oferta.

Mă privi uimit.

— Dar aşteptaţi întâi să auziţi suma despre care vorbim.

— Bunicul mi-a recomandat să nu vând. Am să-i respect dorinţa.

— Este vorba despre o comunicare oarecare, orală, din câte înţeleg. Nu sunteţi obligat să ţineţi seama de ea.

— Dar am această intenţie.

Mă ridicai. Notarul se ridică la rândul lui.

— Permiteţi-mi, domnule Janicaut, să consider această decizie a dumneavoastră drept una provizorie.

— Nu cred că răspunsul meu va fi altul nici mai târziu.

Îmi expuse din nou argumentele sale.

Îl condusei la maşină.

— În orice caz, ne vom revedea în curând.

Ceea ce însemna: după moartea bătrânului.

Altul care abia aştepta să-l vadă mort.

Capitolul 7

După plecarea notarului, mă apucai să caut hârtia de care-mi vorbise bunicul. Cercetai cu atenţie documentele din dulapul spart de hoţi. Le trecui în revistă unul câte unul. Căutai în sertare, deschisei toate uşile mobilei.

Trăsei concluzia că bunicul fusese surprins de criză şi nu avusese timp să-mi lase indicaţiile de care vorbise.

Sau poate că hârtia se afla în seif?

Să încerc să-l sparg?

Nu încă. Ar fi un gest imprudent, atâta vreme cât bunicul nu era încă mort. Dacă-şi revenea?

***

Mă prezentai la spital la ora trei după-amiază. Stătui câteva clipe la căpătâiul bolnavului. Era din ce în ce mai rău.

O întrebai pe infirmieră despre părerea medicului şi ea îmi spuse că „starea bătrânului era ireversibilă”.

La întoarcere, mă oprii puţin prin centrul comercial din Saint-Junien. De fapt, în ciuda numelui pompos, era vorba despre o simplă stradă cu magazine.

Nimic nu se schimbase de atâta vreme. Merceria Nollet avea acelaşi aspect ca acum un deceniu şi mai bine. Cu excepţia minoră a apariţiei unei statui din plastic reprezentând-o pe zeiţa Venus, care purta un slip şi un sutien din dantelă neagră.

Mama obişnuia să cumpere de aici maiouri din bumbac pentru mine.

Doamna Nollet, volubilă şi glumeaţă, mă răsplătea mereu cu câte o bomboană de mentă. Iar dacă Juliette era pe acolo, mă ducea întotdeauna în depozit să cotrobăim printre haine, în timp ce mamele noastre discutau. Când eram mic, îmi plăcea mirosul stofelor noi. Fata le întindea

pe toate, ascunzându-se în spatele lor, de unde ieşea ca să mă sperie.

Dar nu toate jocurile noastre erau inocente. Fata obişnuia să mă sărute şi să mă mângâie şi mă punea şi pe mine s-o sărut.

Mi-aduc aminte de ziua în care această joacă a început. Mama venise la magazinul mamei Juliettei pentru a găsi nişte nasturi asortaţi unei rochii.

Vara care a urmat, Juliette mă învăţă să joc v-aţi ascunselea. Micuţa Odile, mai mică decât noi, trebuia să stea afară şi să numere până la o sută din zece în zece. Apoi să vină după noi şi să ne caute prin fânul din pod.

Dacă ne găsea, era rândul nostru. Dar asta se întâmpla destul de rar.

Îmi plăcea de micuţa Odile. Era brunetă şi dulcică. Şi ea mă plăcea. Dar Juliette avea grijă să nu ne lase niciodată prea mult împreună şi număra în mare viteză când era rândul ei.

Abia aveam timp s-o sărut în fugă pe ceafă. Şi ea mă prindea în braţe şi mă strângea.

O singură dată avui ocazia să stau mai mult timp alături de ea şi eram gata s-o mângâi. Dar atunci mă strigă bunica.

Împing uşa magazinului. Un clopoţel se aude sunând.

Juliette mă zări imediat.

— Eric! făcu ea în şoaptă, coborând de pe scaunul pe care era cocoţată. Te-ai întors deci…

— N-am mai plecat deloc.

— Dar unde-ai fost? se miră ea.

— Am stat la bunicul.

— De duminică?

— Da. Am vrut să mă întorc, dar m-am răzgândit. Am sunat la patronul meu şi l-am anunţat că-mi voi lua un mic concediu.

Fata mă privea uimită.

— Dacă aş fi ştiut! zise ea, la fel ca doamna Charton.

Vorbea şoptit şi eu o imitai. Îmi arătă uşa din stânga noastră şi spuse:

— Mama doarme. Are insomnii şi doarme după-amiaza. Vii de la spital?

— Da.

— Am fost şi eu ieri. Dar nu m-au lăsat să-l văd.

— Pe mine m-au concediat foarte repede.

Juliette îmi puse mâna pe umăr.

— Ce vrei, dragul meu Eric? Nimeni nu poate împiedica asta.

Oftai.

— Nu dispera.

Mă sărută tandru pe obraz. Îi răspunsei. Buzele noastre se întâlniră.

— Hai să nu mai stăm aici. Dacă trece vreo clientă.

O urmai. Mă conduse în depozit, printre cupoanele de stofă pe care mi le aminteam din copilărie.

Juliette râse.

— Locul ăsta ne întinereşte foarte mult. Nu crezi?

Mă trase într-un colţ al camerei mai slab luminat.

— Aici ne jucam. Mai ştii?

Începu să-şi desfacă bluza.

— Hai să ne amintim mai bine.

***

Întors acasă, mă ocupai din nou de curăţenie, în camera mea, unde aveam să primesc mâine vizita Juliettei.

Ascunsei în dulap, sub cuverturi, carabina şi cartuşele, ca şi cutiile de bijuterii.

Era ora şapte când terminai treaba.

Venise seara.

Nu mai aveam altceva de făcut, dar inactivitatea mă apasă, căci făcea loc ideilor negre.

Nu puteam să mă iert pentru ceea ce făcusem.

Alte gânduri mă asaltau de asemenea. Oare nu eram prea grăbit refuzând propunerea lui Huppert? Aveam de gând să mă înmormântez în locul ăsta?

Dacă Georgette ar fi fost cu mine. Dar dacă ar fi văzut casă, ar mai fi avut curajul să locuiască aici?

Îmi reproşam de asemenea, şi infidelităţile mele. Timp de zece ani n-o înşelasem niciodată. Şi acum, erau deja două femei: Mireille şi Juliette.

Mă simţeam al nimănui. Aş fi dat orice ca să pot duce o existenţa calmă, liniştită. Munca, o fiinţă dragă alături, fără complicaţii. Nu eram făcut să fiu hoţ. De altfel, nici nu fusesem un adevărat hoţ, ci numai un pungaş de mărunţişuri. Nici în rolul unui criminal nu mă recunoşteam.

Mai aveam câteva ore bune înaintea mea pentru a-mi face procese de conştiinţă. Mai puteam pierde puţin timp cu prepararea mesei de seară. Să-mi fac o supă la plic? îmi cumpărasem destule astfel de provizii. Să iau cina la restaurantul din Bellac? Aş avea destui bani pentru asta. Dar era mai bine să mă arăt cât mai puţin în public.

— Eric!

Îmi auzii numele strigat de o voce melodioasă.

Mă uitai afară. Era o fată brunetă, frumoasă, cu o cămaşă înnodată deasupra buricului şi cu nişte pantaloni foarte strâmţi.

— Odile.

Îi ieşii în întâmpinare. Ea îmi sări în braţe.

— Sălbaticule ce eşti!

Mă sărută cu foc pe obraji şi-mi dădu o palmă peste ceafă, stând sprijinită de umărul meu rănit.

— Trebuie să vină omul să te caute la tine în vizuină? Tu nu ai de gând să te arăţi pe la noi?

— Am fost la Bellac.

— Dar ieri seară? Pe la ora zece?

Făcu un semn către maşina mea.

— Unde ai ţinut-o ascunsă?

— În spatele casei.

— Da? Ar fi trebuit să vin să bat în uşă.

Regăsesc pe chipul ei surâsul de copil, întotdeauna bucuroasă să fie băgată în seamă de cei mai mari decât ea.

— Nici măcar nu ţi-a trecut prin cap să vii să mă vizitezi, nu-i aşa?

— Dar am trecut pe la tine.

— Duminică dimineaţă am fost în oraş, iar ieri – la lucru. Muncesc la Bellac, la o fabrică de pantofi. La prânz mănânc acolo, la cantină, nu mă întorc acasă.

Mă fixă cu privirea ei de copil.

— Nu te-ai schimbat.

Nu găsii ce să-i răspund. Ea era cu patru ani mai mică, dar părea abia ieşită din adolescenţă.

— Am auzit că ai mai venit pe aici, în mai multe rânduri. Am fi putut să ne vedem dacă ai fi stat câteva zile şi nu ai fi fugit ca un sălbatic ce eşti.

— Bunicul nu mi-a propus niciodată să rămân.

Odile ridică din umeri.

— Tataie Janicaut este o persoană specială, cum zice mama. Şi ea nu ştie tot.

— La ce te referi?

— O, nimic. E cam obraznic cu fetele.

— Cu tine?

— Cu oricare fată. Să nu mai vorbim despre asta. Omul e bolnav. Vei veni cu mine acasă să iei cina. Haide! încuie casa şi pornim.

Primii cu plăcere invitaţia.

Familia Charton mă primi cu braţele deschise. Chiar şi câinele dădu bucuros din coadă. Tatăl Charton mă asigură că devenisem „un băiat al dracului de chipeş”.

— Şi când te gândeşti că erai doar un mucos!

— Dar a crescut bine, micuţul! glumi Odile.

Mâncarăm o supă bună, „de ţară”, friptură şi garnitură de cartofi, brânză şi fructe, toate stropite cu vin bun, rubiniu.

Vorbirăm de bunicul şi despre ai mei, despre mine. Conversaţii obişnuite la un pahar. În privinţa persoanei mele, fui foarte discret.

— Sunt în feronerie.

— O meserie bună. Cred că se câştigă destul de mult.

— Nu mă plâng.

— Încă un pahar de vin?

Acceptai bucuros, pentru că mă simţeam bine alături de ei. Noaptea căzuse. Doamna Charton începu să strângă masa, ascunzându-şi căscatul. La ţară, lumea se culcă devreme.

— Vă mulţumesc mult pentru cină.

— Cu mare plăcere. Vino ori de câte ori ai timp la noi la masă. Te aşteptăm oricând.

Odile mă conduse afară.

— Am să te conduc câţiva paşi.

Bătea un vânt uşor, frunzele copacilor tremurau.

— Te plictiseşti pe aici, nu? Nu e ca la oraş, unde ai mereu ceva de făcut.

— Nu ies prea mult nici acasă, la Bourges.

— Cum se face că nu te-ai căsătorit?

— Ar fi trebuit să găsesc pe cineva potrivit.

— Dacă ai fi vrut.

— Dar tu?

— Eu sunt prea dificilă. Am să rămân fată bătrână. Nici Juliette nu s-a măritat. Ai mai văzut-o?

— Ne-am întâlnit duminică dimineaţă.

Odile izbucni în râs, se opri din mers şi mă mângâie pe braţ.

— Când eram mici, voi doi mă credeaţi foarte proastă, de nu vă fereaţi de mine.

— Ce-ţi veni?

Surâsul său deveni echivoc.

— Haide, haide, nu mai ai de ce să te fereşti acum. Ştiu foarte bine că vă jucaţi altfel decât ceilalţi copii. Vă priveam

de câte ori aveam chef prin lucarna podului. Dar asta nu mă impresiona prea tare. Ştiam că dacă nu aş fi fost atât de mică, m-ai fi mângâiat şi pe mine. De altfel, mă mai sărutai din când în când.

Tac, jenat. Deci micuţa se ocupa cu spionatul. Şi eu, care o credeam inocentă. Dar ce-o apucase să evoce aceste amintiri? O fată care povesteşte astfel de lucruri unui băiat trebuie să aibă nişte atenţii ascunse, nu? Desigur, fata îmi plăcea, era drăguţă şi afectuoasă, şi poate aş fi profitat de avansurile ei dacă aş fi simţit nevoia de o apropiere, dar nu era cazul acum.

— O dată, reluă ea, am crezut că venise momentul să-mi acorzi mai multă atenţie. M-ai condus în pivniţă, mă priveai altfel, eram singuri, era întuneric. Dar te-a strigat bunica ta şi am ieşit repede. Vai, ce dezamăgită am putut fi!

Îşi întrerupse povestirea, începu din nou să meargă şi-mi spuse oftând:

— Dar ce tot spun? Vei putea crede că…

— Nu cred nimic. Toate astea au fost nişte copilării.

— Desigur. Sunt o proastă, nu ar fi trebuit să cred că nu-ţi vei imagina că am avut un scop când am povestit toate astea, zise ea sec.

— Nici nu mi-am închipuit aşa ceva.

— Să nu mai vorbim despre asta. Iată, deja am ajuns. Pe mâine.

Se îndepărtă în fugă. Rămăsei în mijlocul drumului, nedumerit.

Dacă aş striga-o? Doar ca s-o sărut.

Ezitai prea mult. Nu se mai auzea decât zgomotul paşilor în depărtare.

Adormii târziu şi mă trezii în repetate rânduri. Către dimineaţă căzui într-un somn adânc, din care mă sculai speriat de nişte bătăi în uşă. Mă dusei la fereastră.

Afară văzui o furgonetă. La uşă, auzii din nou bătăi. Mă aplecai ca să văd cine bate. Un om îmbrăcat cu blugi şi

tricou albastru murdar, cu faţa oacheşă şi mustăţi de mongol se afla în faţa uşii. Mă zări şi mă întrebă cu o voce răguşită:

— Doarme?

— Cine?

— Tataie!

— Nu-i aici.

— Dar unde e?

— La spital.

— Dar ce are?

— A avut o criză cardiacă. Gravă.

— La naiba!

Tipul se strâmbă, scărpinându-se în cap.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Nepotul lui!

— Îi ţineţi locul?

— Depinde despre ce e vorba.

— Pentru ca să ajungem cu plăţile la zi. Îmi datorează nişte bani.

— Atunci, regret, dar va trebui să reveniţi.

Se strâmbă din nou.

— E o datorie, trebuie plătită.

— Dar pentru ce are să vă dea bani?

— Pentru marfa pe care i-am lăsat-o în depozit.

— Care anume?

— Nişte lucruri.

— Aveţi o factură?

— Poftim?

Întrebarea mea îl enervă.

— De unde ai apărut tu, de pe ce planetă? Doar nu avem nevoie de chestii de-astea între noi.

Georgette ghicise bine că bunicul se aproviziona de la hoţi.

— Pentru noi, să-ţi dai cuvântul ajunge. Suntem cinstiţi. Nu eram prea convins de asta, aşa că încercai să evit ca

omul să exagereze suma pe care o avea de încasat.

— Îl voi întreba pe bunicul despre asta.

Omul izbucni.

— Nu cred că înţelegi. Datoria trebuie reglată pe loc. Dacă nu vrei să-mi plăteşti, ai să-mi dai înapoi marfa. Coboară să-mi deschizi, ştiu eu unde se află.

Nu aveam de gând să-l las să caute prin stoc, pentru că nu ştiam exact care era marfa ce trebuia returnată. Aş fi riscat să-mi ia mai mult decât adusese.

— Coborî sau urc eu?

Era convins că atitudinea lui mă intimidase.

— Mai târziu. Aşteptaţi câteva zile.

— Ah, ticălosule!

Se duse la maşină şi scoase din furgonetă un cric, cu care încercă să forţeze fereastra. Mă gândii că, dacă vreau să-l îndepărtez, nu mai altă soluţie decât să aduc carabina. O luai din locul unde o pusesem şi ieşii din nou la fereastră.

— Hei, îl strigai, ridică-ţi capul!

Când mă zări, păru că se sufocă de indignare.

— Gunoiule! Ai să-mi plăteşti pentru asta!

Continuă să mă insulte, dar în acelaşi timp bătu în retragere, întorcându-se la maşină.

— Ne mai întâlnim noi, viteazule!

Nu-l slăbii din ochi până ce demară. Reuşisem să-l sperii! Nu m-aş fi crezut în stare. Nu aş fi putut trage, nici măcar un foc de ameninţare în aer. Ce voi face dacă va reveni însoţit de alţii? îi voi ameninţa şi pe ei? Eram gata să capitulez şi să-mi pară rău pentru ceea ce făcusem, chiar dacă nu-mi lăsase altă alternativă.

Dacă vor intra în casă când eu voi fi plecat?

Era ora nouă. Îmi amintii că trebuie să telefonez Georgettei.

Ajunsei la poşta din Saint-Junien. Doamna de la birou mă puse să repet numărul de telefon, apoi mă trimise la cabină.

— Duceţi-vă. Aveţi legătura.

Îmi răspunse secretara magazinului.

— Doamna Bollard, la telefon, o chemă ea pe Georgette.

Auzii apoi vocea îngrijorată a prietenei mele.

— Tu eşti? Cum merge?

— Destul de bine.

Tonul meu o îngrijoră.

— Ai probleme?

— Oarecum. Dar nu vor mai dura.

— Bunicul?

— Nimic nou. Tu ce-ai aflat?

— Colega mea nu a povestit nimic. Curioasă, ieri seară, după lucru, am luat maşina şi am trecut pe acolo. Obloanele erau trase şi uşa închisă. Poate că din cauza vântului. Cum nu am aflat nimic acolo, am luat numărul de telefon de la un garaj din apropiere şi, la întoarcere am sunat acolo, spunând că voiam să vorbesc cu persoana în chestiune, dar că nu răspunde. Mi-a explicat că nu era ceva neobişnuit, pentru că era vorba despre un reprezentant comercial care locuieşte la Paris şi nu vine pe acolo decât în foarte rare ocazii, rămânând o zi, maximum două.

Ascultam cu atenţie veştile.

— Mă mai auzi?

— Da.

— Înţelegi, s-ar putea să treacă ceva timp până…

Eu înţelesei esenţialul: că omul era mort.

— Ceea ce e un lucru bun, mă încurajă Georgette.

Pentru că eu tăceam, reluă:

— Am vorbit şi cu administratoarea. Totul e bine. Patronul tău nu a mai insistat. Suntem la adăpost. Trebuie doar să ai puţină răbdare. Mă mai suni, da?

— Sigur.

Şopti.

— Ţi-e dor de mine?

— Foarte mult.

— Dragul meu! Şi mie mi-e dor de tine. Te pup.

***

Pe la unsprezece jumătate auzii motorul maşinii Juliettei.

— Ţi-am promis că am să vin o dată ca să-ţi gătesc ceva, mă anunţă oprind. Azi e târg la Bellac şi s-ar putea să nu avem prea mulţi clienţi la magazin, mama se va descurca de una singură. I-am spus că am să vin să iau prânzul la doica mea.

Scoase din sacoşă ceea ce cumpărase.

— Am adus salată, carne de friptură şi cartofi.

Purta o rochie sarafan ocru, care-i venea foarte bine şi se potrivea de minune cu părul ei cu tente de roşu aprins. Mă sărută cu o pasiune ce promitea o noapte de vis, apoi intră în bucătăria pe care încercasem s-o curăţ cu ce avusesem la îndemână.

— Cam murdar pe aici, zise ea strâmbând din nas. Crezi că găsim vreo tigaie curată?

Se uită în bufet şi decise:

— Cred că asta va merge. Ţi-e foame, nu-i aşa?

— Normal.

Mă privi cu un surâs ambiguu, apoi îmi explică mai bine:

— Cu alte cuvinte, preferi să mâncăm înainte sau după?

Lăsă fraza în suspans, dar astfel era mai clară decât dacă ar fi spus lucrurilor pe nume.

— Dacă stau să mă gândesc bine, e cam devreme pentru masa de prânz.

Răspunsul meu îi plăcu. Râse din toată inima.

— Unde mergem?

— Sus, dacă vrei.

O prinsei de talie şi urcarăm scara.

Se opri în prag, făcând o mutrişoară dezamăgită.

— Nu-i prea drăguţ decorul ăsta. Şi patul. Nu putem dormi amândoi. Dar nu ăsta e scopul, nu?

Intră în cameră şi se aşează pe pat, începând să-şi scoată hainele.

— N-ai de gând să te dezbraci?

O ascultai şi-mi desfăcui cămaşa.

— Ce-i cu pansamentul ăsta?

— O nimica toată.

— Te-a zgâriat vreo fată?

— Nu.

— Dar ce alb eşti! Nu te duci deloc la ştrand? Dar nu-i nimic. Îmi placi şi aşa. Eşti foarte drăguţ.

Râse din nou.

— Şi când te gândeşti că începuturile noastre amoroase sunt atât de vechi! Şi abia acum… Ştii că, după efuziunile noastre copilăreşti, am fost cuminte până la şaisprezece ani? După, până la douăzeci. Doar flirturi şi atât. În timp ce tu.

— Ai fost singura fată pe care am iubit-o în tinereţea mea.

— Te cred, dragul meu prieten.

***

Patul era atât de strâmt încât rămaserăm înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Încercam să ne reluăm suflul.

— Ţi-e bine?

Răspund, convins că nu mi-a fost mai bine niciodată.

Mai bine decât cu Georgette, trebuie să recunosc.

Şi apoi, toate grijile şi obsesiile mele mă părăsiseră. Pentru moment.

— Am fi putut încerca asta mai devreme, murmură ea. Dar mai bine mai târziu decât niciodată. Avem viitorul înainte, nu? Ce părere ai?

Viitorul? Insinua că am fi putut să rămânem împreună? Nu dorea numai o simplă aventură?

Greşisem că nu-i spusesem că am o relaţie, o amantă

care voia să divorţeze ca să ne căsătorim, o amantă de care eram foarte legat de mâini şi de picioare.

— Ce spui? repetă ea.

— Sigur.

— Mă iubeşti, te iubesc, suntem liberi.

— Da.

— Am să pregătesc terenul. Mama e de modă veche, o ştii. Într-una din zilele care vin te voi invita la masă la noi. Şi apoi, venind de la spital, vei putea trece mai des pe la mine.

Nu mă înşelasem. Juliette se gândea la căsătorie.

Se ridică şi reluă cu o voce schimbată:

— În punctul în care ne aflăm acum, cred că nu avem nimic să ne ascundem. Vreau să-ţi pun o întrebare. Nu cred că fata a greşit.

— Care fată?

— Aşteaptă. Am să-ţi explic. Mi-ai spus ieri că locuieşti aici începând cu ziua de duminică.

— Da.

— Ei bine, după ce ai plecat tu, a venit la magazin secretara medicului şef de la spitalul din Bellac. Stă la Saint-Junien, dar este o clientă foarte fidelă şi vine mereu la noi după cumpărături. Am întrebat-o despre starea bunicului tău, i-am spus că te cunosc, că suntem prieteni din copilărie. Şi, din vorbă-n vorbă, fata mi-a zis că ai sunat luni la spital, din Bourges. Nu se poate, am contrazis-o, domnul Janicaut locuieşte în casa bunicului de duminică, la Moara. Dar a zis că a auzit foarte clar când i-ai spus că suni din Bourges.

Mă înroşii. Alibiul meu era gata să se prăbuşească.

Dacă aş mai încerca să neg, Juliette ar fi fost intrigată. Nu am de ce să mă tem de ea, aşa că voi alege o cale de mijloc.

Fără să-i spun tot adevărul, voi încerca să scap cu faţa curată.

— M-am întors la Bourges duminică seara şi am plecat de acolo luni după-amiază. Ieri, nu am avut chef să vorbesc despre asta şi ţi-am spus altceva.

— De ce n-ai avut chef să-mi spui? Poate pentru că ai preferat să nu-mi spui că există cineva în viaţa ta, o femeie care te aştepta?

Plecai umil capul.

— Iartă-mă.

— Eşti iertat. Nu-mi imaginam defel că eşti singur.

— Da.

— Staţi împreună?

— Nu. E căsătorită. O vecină de palier.

— Atunci, n-are nicio importanţă. Doar dacă nu e mai tânără şi mai frumoasă decât mine.

— Nici una, nici alta.

Mă sărută zgomotos pe obraz.

— Eşti un mic şmecher, ştiai? Eu pot să-ţi jur că nu am nicio relaţie. Până acum am avut numai încercări.

Până acum. Cu mine, încercarea fusese concludentă.

— De asta erai atât de necăjit? Crezi că n-am remarcat aerul tău îngrijorat?

— Nu numai din cauza asta. Am şi alte probleme.

— Ce probleme?

Îi povestii despre vizita ţiganului.

Juliette se încruntă.

— Trebuie să te duci la poliţie.

— Ca să afle că bunicul făcea afaceri necurate?

— Da, de ce nu?

— Păi…

— Bine. Alte necazuri?

— A venit şi un notar pe nume Huppert.

— Ce voia?

Juliette mă ascultă cu atenţie. Când încheiai povestirea, vorbi şi ea:

— Nu mă miră deloc comportamentul lui. Nu-i decât un

corb în căutare de pradă. Fii sigur că nu are niciun cumpărător. El vrea să cumpere. Va achiziţiona proprietatea în bloc şi va vinde apoi separat terenul, locuinţa şi marfa din depozit. Şi la un preţ bun, te asigur. Să nu te laşi păcălit.

— Nu am de gând.

— Altceva?

— Nimic.

— Nu-mi mai ascunzi şi altele? Sunt gata să te ajut cu orice.

Nu mă îndoiam, dar unele lucruri nu le puteam spune. Mi-era imposibil să-i povestesc despre faptul că locuinţa bunicului fusese spartă, de exemplu. S-ar fi mirat că nu am anunţat poliţia atunci când am descoperit că era vorba despre un jaf. Şi aş fi fost obligat să-i spun şi altele.

Capitolul 8

— O colibă ca asta poate fi foarte drăguţă, dacă ai un iubit cu care s-o împarţi dar, sinceră să fiu mi-a cam ajuns. Din când în când ai nevoie şi de o cameră confortabilă, cu baie şi apă caldă. Duminică, am putea să ne întâlnim la Bellac. Vom merge la un hotel. N-am mai făcut niciodată aşa ceva, dar este un început în toate. Mă vei aştepta la ora cinci la barul P.M.U., în piaţa Republicii. Hotelul nu-i departe.

După plecarea ei, mă urcai în maşină şi pornii la Bellac. Infirmiera nu mă lăsă decât să arunc o privire în camera bolnavului.

Plecai şi intrai într-o cafenea ca să beau o bere. Pe masă, descoperii un jurnal local din Bourges.

Stupefiat, citii titlul de pe prima pagină: Spărgătorii de seifuri îşi continuă nestingheriţi incursiunile.

Un corespondent din Dun-sur-Auron, o localitate situată la vreo treizeci de kilometri de Bourges, relata că o reşedinţă de vacanţă aparţinând unui comerciant din Issoudun, domnul

Chambost, fusese vizitată de „banda de hoţi care înspăimântase regiunea”. Seiful fusese spart. Paguba era evaluată la câteva milioane de franci. După părerea proprietarului, jaful putea să fi avut loc în cursul nopţii de duminică spre luni.

O lovitură în care eu nu aveam niciun amestec. Prin urmare, a apărut concurenţa şi în acest domeniu. Poate chiar cititori ai ziarului care-şi spuseseră: „De ce nu?”

Într-un fel, vestea era bună. Dacă poliţia îi descoperă, vor fi făcuţi responsabili şi pentru celelalte furturi. Pe de altă parte însă, continuarea jafurilor îi va alerta pe poliţişti, care-şi vor dubla eforturile.

Chambost? Numele figura oare pe lista mea? Nu mai ştiam.

***

Mă întorsei la Moara către seară. Ca şi cu o zi înainte, venirea nopţii mă sperie, pentru că odată cu ea vine şi singurătatea.

Ieşii afară, la aer, şi mă aşezai pe scările de piatră.

Mă ridicai, auzind zgomot de paşi. Era Odile, cu surâsul ei vioi pe chip. Era îmbrăcată într-un maiou şi blugi albaştri.

— Hei, Eric, te răcoreşti?

Se aplecă spre mine şi-mi întinse mâna ca să mă ridic.

— Bună, Odile.

— Dar bate vântul, are să-ţi fie frig.

— Nu.

— Eşti supărat pe mine pentru că am plecat ieri seară aşa repede?

— Nu sunt supărat.

Ne sărutarăm pe obraz.

— Foarte bine, mă gândeam că-mi porţi pică.

— De ce?

— Că m-am enervat. Aveai aerul că mă judeci mult prea aspru.

— Eu?

— Bine, recunosc, nu am fost foarte diplomată.

— Dar…

— Mi s-a părut că nu-ţi convin vorbele pe care le-am spus, că te enervează faptul că am insistat cu nişte poveşti trecute.

— Te-ai înşelat.

— Şi apoi, ca replică, ai început să te comporţi exagerat de politicos.

— Ţi s-a părut. Îmi pare rău că te-am supărat şi sunt foarte bucuros să te văd din nou, te asigur. Te ascultam cu plăcere, dar sunt timid şi stângaci şi am fost paralizat de sinceritatea cu care vorbeai despre amintirile tale din copilărie. Când ai fugit, am vrut să te strig, dar nu am

îndrăznit.

— Da? Mă bucur.

Mă întrebă apoi, cu un zâmbet maliţios:

— De ce m-ai fi strigat?

Deja nu mai putea controla discuţia.

— Ca să mai stai cu mine puţin.

— Şi să-mi vorbeşti despre vreme?

Căpătai curaj.

— Ţi-aş fi zis că nu am uitat. Că dacă nu aş fi fost atât de timid…

— Nu ai fi fost cu Juliette.

— Ea era cea cu iniţiativa.

— Da, mă aprobă Odile, nici nu mă îndoiam că aşa stăteau lucrurile. Te acapara, era geloasă. Chiar, ai văzut-o ieri?

Găsii că e mai prudent să-i răspund că nu.

— N-ai pierdut nimic! Una ca ea.

— V-aţi certat?

— Nu ne mai vorbim.

— De când?

— De mai mult de un an.

— Ce ai să-i reproşezi?

— Mai multe. Între altele, faptul că mi-a răpit de sub ochi un băiat la un bal. Eu doar flirtam cu el. Juliette l-a luat pe afară şi nu s-au întors decât după o oră. Eu nu pot să mă lupt cu ea, are alte metode.

Mă grăbesc s-o aprob:

— Foarte bine că nu procedezi la fel.

Se înroşi.

— Dar n-am venit să discutăm. Mama te aşteaptă cu masa. Să mergem.

Mă bucurai din nou de ospitalitatea familiei Charton, de căldura unui cămin adevărat. La sfârşitul mesei, Odile anunţă că mă va conduce o bucată de drum.

De data asta mă ţinea de braţ. Străbăturăm drumul până

în apropiere de casă, vorbind numai lucruri fără importanţă.

Îmi dădui seama că situaţia asta avea să se schimbe în momentul când aveam să ne luăm la revedere.

— Pe mâine, Eric. Să dormi bine.

— Noapte bună, Odile!

Îşi trecu braţele după gâtul meu. Sărutul care urmă nu mai fu o simplă joacă de copii. Fata îşi dădu capul pe spate şi-şi lipi trupul de al meu. Oare ce însemna pentru ea „a flirta”? Până unde avea de gând să meargă? N-aş vrea nici s-o sperii, nici s-o dezamăgesc. O mângâi uşor, iar ea nu protestează. În schimb, pare să mă îndemne să merg mai departe.

Luna, mică, se vede ca o pată luminoasă printre nori. Tăcerea nu este tulburată decât de suspinele Odilei.

***

Mi se păru că voi adormi îndată, dar gândurile începură din nou să-mi dea târcoale.

Greşisem iarăşi. Nu trebuia să cedez ispitei de-a o săruta. Dar nu rezistasem tentaţiei. Mă înfundam în complicaţii fără sens. De la o zi la alta era posibil ca fetele să afle că sunt rivale. Şi mai aveam de gând şi să mă stabilesc în cătun cu Georgette.

Georgette, Mehun-sur-Yevre, victima.

O pasăre de noapte se aude departe, bătând greu din aripi.

De afară vine un miros proaspăt de fân cosit.

Mi-e cald, mă zvârcolesc în pat, nu reuşesc să adorm. Şi totuşi, dormeam atât de bine altă dată în el!

Simt şi miros de fum, ca de lemne arse.

Deschid ochii. Cadranul luminos al ceasului meu de mână arată miezul nopţii. Cine să facă foc la ora asta? Mă duc la fereastră şi zăresc în curte un nor gros de fum şi flăcări roşii.

Foc!

Alerg la parter desculţ, în pijama. Deschid uşa şi ies în curte.

Iau furtunul pentru irigarea grădinii şi stropesc flăcările care se ridică peste tot în preajma mea. Fumul pare aici mai gros, mă învăluie. Tuşesc şi-mi dau lacrimile, dar continuu să lupt cu ceaţa care mă împresoară.

O pală de vânt îndepărtă puţin fumul şi atunci realizai că focul era deja stins.

Dar cum se face că focul nu se întinsese? îmi amintesc că bunicul mi se plânsese de starea proastă a acoperişului. Probabil că apa de ploaie se infiltrase bine în ziduri şi de aceea incendiul nu proliferase.

Altfel, aş fi ars de viu.

Era un act criminal, nu mai încăpea îndoială.

Cât despre cel care pusese focul, îl bănuiam pe omul care venise după banii datoraţi de bunicul.

Oare se mai afla pe aici?

Las din mână furtunul şi alerg în casă să-mi iau carabina. Sunt hotărât să trag dacă va fi nevoie.

Stătui de pază până când auzii cocoşii cântând, anunţând venirea zorilor.

Abia atunci mă dusei la culcare, neuitând să-mi aşez carabina la îndemână.

Pijamaua mirosea a fum. Mă luă cu frig gândul că aş fi putut muri carbonizat. Deschisei fereastra şi privii balta de culoare neagră care se zărea în curte.

Constatai însă că pagubele sunt minime.

Nu mai puteam dormi, aşa că ieşii din nou afară ca să spăl curtea, înlăturând mizeria.

Pentru că nu aveam dreptul să mă plâng nimănui de daune, trebuia să înghit şi să tac, dacă voiam să-mi păstrez liniştea.

Mă spălai în chiuveta de la bucătărie şi începui să mă îmbrac.

Ce se mai aude? Un zgomot de motor. Mă apropiai de fereastră, gata să mă apăr. Adusesem de sus carabina şi o lăsasem în cuier.

Dar nu pare să fie camioneta mongolului. Maşina este un Austin verde, nouă. Din ea coboară o femeie blondă.

Este absolut încântătoare, frumoasă ca o fiinţă de basm. Chipul ei fin, delicat, este fără cusur. Are pometii uşor reliefaţi şi ochii verzi ca smaraldul. Părul îi este strâns în coc la spate. Poartă o bluză bleu şi o fustă de un alb imaculat.

Se îndreaptă către casă; mersul său are o graţie infinită.

Am fost dintotdeauna sensibil la frumuseţea femeii. Sensibil, dar şi uimit, aproape prostit. Unele dintre clientele mele de la Bourges produseseră asupra mea acest efect. Nu foarte multe; le pot număra pe degetele de la o mână. Şi iată o alta care le întrecea. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Domnul Janicaut?

Vocea. Vocea ei mă vrăjeşte.

Dar nu sunt pregătit să primesc o astfel de vizită. Sunt îmbrăcat ca vai de mine, sunt absolut îndemânatic de felul meu. Am să-i fac o impresie proastă. Arăt ca un ţăran idiot. Va râde de mine şi atâta tot.

Cu toate astea, deschid uşa. Pe chipul ei citesc surpriza.

— Bună ziua, domnule. Domnul Janicaut e acasă?

Reuşesc cu greu să formulez un răspuns:

— Nu. E la spital.

— O! E grav?

— Foarte. Inima.

— Vai, nu ştiam. Dumneavoastră sunteţi din familie?

— Sunt nepotul lui.

— Eu sunt doamna Limbourg. Locuiesc la Verneuil, la câţiva kilometri de aici.

Numele ei nu-mi spune nimic.

— Doamna Limbourg, insistă ea. Bunicul dumneavoastră

nu v-a vorbit de mine?

— Nu, doamnă.

— Sunt cumnata domnului Berteau, care are tăbăcăria Thevenin la Mieussy, lângă Bellac. Înţelegeţi?

Dar nici numele respective nu mă ajutară mai mult să mă lămuresc.

— Vorbesc despre Berteau. Domnul Berteau.

Tonul ei era neîncrezător. Nu putea crede că nu-l cunosc pe acest domn. Probabil că era vorba despre un om important în această comunitate.

— Nu, regret. Nu locuiesc aici, ci la vreo două sute de kilometri depărtare. Nu am stat aici, la Saint-Junien, decât în copilărie.

Frumosul chip al doamnei Limbourg se destinse.

— Acum înţeleg. Bunicul dumneavoastră nu v-a spus, probabil, că eu sunt unul dintre cei mai importanţi clienţi. Cumpăr de la el tot felul de obiecte, ori de câte ori am ocazia şi se iveşte ceva ce-mi convine. Mi-a vândut chiar câteva piese absolut remarcabile: o vază de Dezbois, un platou excepţional, o statuetă de Braţeau.

— Nu mă pricep deloc la antichităţi, aşa că degeaba îmi spuneţi.

Zâmbi auzindu-mi cuvintele. Surâsul ei mă emoţionă încă o dată. Aveam gâtul uscat, tâmplele mi se băteau.

Oare ce-a spus? Parcă m-a întrebat ceva. Aşteaptă să-i răspund. Mă bâlbâi îngrozitor:

— Po. Poftim?

— Aţi vrea?

— Ce?

— Să-mi vindeţi acum ceva. Să nu fi venit degeaba.

Dacă refuz, va pleca. Şi aş vrea să mai rămână.

Ezit. Nu răspund imediat.

— Aţi putea să-mi arătaţi ce aveţi?

— Da. Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

O conduc în sala-depozit. Razele soarelui abia pătrund

prin jaluzele. Le ridic. Doamna Limbourg se plimbă printre mobilele prăfuite, priveşte cu atenţie obiectele înşirate pe jos în dezordine. Îmi arată şi mie câte unul, face comentarii la care eu nu pot să răspund decât cu un chinuit: „da, doamnă”, pentru că sunt vrăjit de profilul ei, de buclele ei fermecătoare, de talia ei delicată.

— Voi lua această fructieră. Iar dacă dumneavoastră nu puteţi stabili un preţ exact pentru ea, îl voi întreba pe domnul Janicaut.

Îi răspund că aşa ceva nu va fi posibil.

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că situaţia este atât de gravă. Cum procedăm?

I-aş spune bucuros că vreau să-i dăruiesc obiectul pe care şi l-a ales, dar nu ştiu care-i va fi reacţia.

— Cred că am să merg pe mâna dumneavoastră.

— O, nu, zise ea. Nu vreau să profit de lipsa dumneavoastră de experienţă în acest domeniu. Vă sugerez să faceţi o evaluare, la un expert în antichităţi. Sunt destui în Bellac. Aţi putea să mergeţi astăzi şi să-mi livraţi obiectul acasă mâine? Cu un telefon înainte, ca să vă aştept. Uitaţi cartea mea de vizită.

Scoase din geantă o carte de vizită şi mi-o dădu.

— La orice oră îmi spuneţi, voi fi pregătită, reluă ea. Casa mea e uşor de găsit. Pe aici e numită „castelul”, pentru că este un vechi conac cu un turn în gen medieval. O locuinţă prea mare pentru mine. Şi stau singură acolo, pentru moment. Fiul meu e plecat în vacanţă la părinţii mei, eu sunt văduvă de mai bine de doi ani, soacra mea a murit în primăvară.

Se opri şi-mi surâse din nou. Zâmbetul ei era o minune, ca o rază de soare, ca un boboc de floare ce se deschide.

— De acord?

O întrebare ce nu putea avea decât un răspuns.

— Desigur, doamnă.

— Vă mulţumesc.

O voi revedea, fie numai şi pentru câteva secunde. Eram de pe acum fericit.

O conduc la maşină, ca în vis. Când îmi întinse mâna, abia avui curajul s-o ating. Se urcă la volan, iar fusta ei albă se ridică uşor pe genunchi. Închide portiera şi porneşte.

Oare îi spusesem „la revedere”?

Scot din buzunar cartea de vizită. Corinne Limbourg. Îi spun uşor numele.

Intru în casă să beau un pahar de apă. Deja încep să regret această întâlnire. „Ah, ce mai idiot! îmi spun. Numai asta-ţi mai lipsea. Să te îndrăgosteşti de o femeie inaccesibilă. Din altă clasă socială, din alt aluat decât tine. Şi tocmai într-un moment ca ăsta! Aminteşte-ţi că nu eşti decât un hoţ! Nu un cavaler ce-şi caută o domniţă!”

Îmi regăsii cu greu stăpânirea de sine. Trebuia să iau o hotărâre, de data asta una mai înţeleaptă. „Corinne. Îţi voi pune cruce. Nu am să vin la Verneuil. Fructiera am să ţi-o trimit prin poştă”.

Sunt încă furios pe mine.

Mă hotărăsc dintr-odată să dau lovitura de graţie seifului bunicului. Bătrânul e ca şi dus. Nu se va întâmpla niciun miracol. Pot să mă apuc de treabă.

Exact cum prevăzusem, metalul cedă imediat, iar cărămida dinăuntru, deja compromisă, căzu grămadă. Reuşesc la fel de uşor să decupez stratul metalic interior.

Primul compartiment este gol. În cel de-al doilea găsesc o casetă al cărei capac este împodobit cu scoici şi multe hârtii. Caseta ascunde tradiţionalele bijuterii de familie. Printre ele recunosc câteva dintr-ale bunicii, dar nu le ştiu pe toate. Probabil că unele sunt foarte vechi. Ale străbunicii poate? Tot aici descopăr vreo douăzeci de monede de aur, de diferite provenienţe.

Răsfoiesc rapid hârtiile. Caut un act, o ciornă, ceva care să-mi fie adresat. Nimic.

Bătrânul avea intenţia să scrie o scrisoare, dar avusese

atacul înainte s-o conceapă.

Găsesc în schimb câteva cecuri, aranjate în ordine cronologică. Cel mai recent era datat pe luna în curs. Observ că pe fiecare, la rubrica „credit” este înregistrată o sumă de aproximativ patru mii de franci. Iar cecurile erau în număr de vreo cincizeci. Dedesubt, mai aflu alte cecuri, de la altă bancă. Prima dată am crezut că nu văd bine suma înscrisă pe carnet: pe iunie, aceasta se ridica la douăzeci şi cinci de mii de franci. Celelalte îmi căzură din mâini. Tremuram. Pentru că totalul era, la un calcul rapid, de vreo două sute treizeci de mii de franci.

Iată deci comoara! O comoară bine păstrată la bancă, în valoare de douăzeci şi cinci de milioane de franci vechi.

Chiar şi după plătirea tuturor taxelor succesorale, voi rămâne cu o avere frumuşică. Iar dacă vând proprietatea cu tot ce se află pe ea, am să fiu mai bogat decât am visat vreodată.

Dar după primul moment de încântare, mă întristai. Dacă aş fi ştiut, la sfârşitul lunii iunie, că am să fiu în curând un moştenitor foarte bogat, nu aş mai fi ajuns un hoţ şi un ucigaş. Şi toată vina, mă gândii, aparţine Georgettei. Dacă nu i-aş fi urmat sfaturile atât de dăunătoare, iată, nu aş fi fost astăzi decât un şomer ca atâţia alţii. Dar numai pentru câteva săptămâni. Apoi mi-aş fi făcut un atelier propriu, mi-aş fi cumpărat un apartament.

Pusei la loc seiful şi mă apucai să fac ordine prin hârtii. Şi tot aranjându-le, îmi pică fisa.

„Oare de unde provin banii depuşi în cont lunar de tataie?”

De mai bine de patru ani, el a depus – aşa arătau clar documentele – în fiecare lună, la banca din Limoges, o sumă variind între trei şi cinci mii de franci.

Nu are pensie, nici rentă viageră. Atunci? Să fie rezultatul negoţului său? Familia Charton îmi spusese că abia se mai descurca.

Nu văd atunci decât o singură explicaţie valabilă: bătrânul achiziţiona obiecte de valoare de la hoţi, făcând pe intermediarul între ei şi anticarii veroşi.

Capitolul 9

În curând se va face ora unu după-amiază. Termin de mâncat prânzul meu frugal şi deschid o sticlă de Champigny cu un gust deosebit de bun, complex şi delicat.

O motocicletă intră în curte cu un zgomot puternic şi frânează brusc. Să fie oare Juliette?

Nu. Este Odile. Îşi lasă motocicleta şi mă strigă.

— Eric, nu am mai putut aştepta până diseară...

Ies afară şi ea mi se aruncă direct în braţe, sărutându-mă cu o pasiune un pic cam prea precipitată. O fac să intre în casă.

— Credeam că iei masa la cantină.

— Un sandviş mi-a fost de-ajuns. Am venit la tine, pentru că trebuie să mă întorc la muncă abia la două.

— Dar de ce ai venit?

— Pentru că te iubesc.

O declaraţie care nu mă lasă rece... în lipsa Corinnei... La naiba cu nehotărârea mea, cu remuşcările mele!

— Nici n-am putut dormi. Am crezut că te-am dezamăgit în vreun fel. Nu am fost prea cooperantă... M-am gândit chiar să mă întorc la tine în aceeaşi noapte.

Dumnezeule mare! Bine că nu a venit! Probabil că aş fi întâmpinat-o cu o ploaie de gloanţe, la cât eram de agitat şi de nervos din pricina incendiului.

— Tu mă iubeşti? Spune-mi!

De ce nu? O iubeam la fel de mult ca pe Juliette sau pe Georgette. Poate chiar mai mult, pentru că e mai tânără, pentru că are acel farmec al noutăţii.

— Da. Te iubesc!

— Ah, iubitule! Tu vei fi primul bărbat din viaţa mea!

Mă aşez pe scaun, iar ea mi se suie pe genunchi. Buzele noastre se ating uşor, ne sărutăm.

Apoi, ea îşi aşază capul pe pieptul meu.

— Dacă vrei, voi veni cu tine la Bourges. Nu am să-ţi cer

să te căsătoreşti cu mine. Voi merge cu tine oriunde.

Îmi surâde această posibilitate. Bani, o fată foarte drăgăstoasă lângă mine. Aş putea să-mi refac viaţa, poate la celălalt capăt al ţării, poate în străinătate.

— Dar ai tăi ce vor zice?

— Nu mai au nevoie de mine. Şi, în plus, m-am săturat de grija lor, de atenta lor supraveghere, de casă, de uzină, de tot.

Adăugă, cu un suspin:

— Tu eşti tot ce-mi doresc, tot ce am aşteptat vreodată. Stilul perfect al cărţilor romanţioase! Cu toate astea, aceste cuvinte sună atât de plăcut!

— Voi veni la noapte.

Îmi imaginez scena asta ca şi cum ar fi o bandă desenată cu un cuplu de îndrăgostiţi. Văd cuvintele ca şi cum ar ieşi din gura eroinei, încadrate de o bulă care semnalează conversaţia. Ea spune asta la sfârşitul episodului din revistă. Dedesubt, menţiunea: „Va urma”.

***

La ora trei ajung la Bellac, la spital. Nicio schimbare, mi se spune. O sun apoi pe Georgette.

Aflase, ca şi mine, despre noua lovitură, din Dun-sur-Auron.

— E un lucru bun pentru noi. Ar putea să sfârşească prin a fi prinşi şi acuzaţi în locul nostru.

— Despre Mehun ce mai ştii?

— Nimic. În schimb, Marcelin s-a dus ştii tu unde ca să-l toarne pe Leonard. Administratoarea mi-a spus că doi domni au venit să te caute. Femeia a întrebat ce vor de la tine, dar nu i-au zis. S-au interesat însă despre tine la ea. Au vrut să ştie unde eşti şi cu ce te ocupi în ultima vreme. Ea le-a zis că nu mai există pe lume un băiat mai bun şi mai serios ca tine şi că ai destule necazuri: eşti în şomaj,

bunicul tău e pe moarte. Se pare că cei doi n-au mai insistat. Să ştii că e un adevărat noroc faptul că drăguţa doamnă Duvernay te place. Iată-ne la adăpost!

Eu nu eram însă la fel de liniştit ca ea.

Nu uită să adauge că-i lipsesc din ce în ce mai mult.

— Peste vreo două săptămâni ai putea să te întorci fără probleme. Chiar şi mai devreme.

O ascult îngândurat. Oare unde voi fi peste două săptămâni?

Ies de la poştă şi plec în căutarea unui magazin de antichităţi. Găsesc unul pe o străduţă de pe lângă piaţa Eglise.

DOMINIQUE ARLY

Patronul e un tip versat. Aruncă o privire dispreţuitoare către fructieră şi-mi spune:

— Păi, nu-i cine ştie ce. Face între o sută şi două sute de franci. Am să vă dau cincizeci pe ea.

— Nu vreau s-o vând.

— Mai mult de două sute nu vă dau. Piesa nu-i rară, nici foarte preţioasă.

Probabil că face cel puţin dublu.

***

La Saint-Junien, mă întâlnesc cu Juliette. Fata mă primeşte bucuroasă, dar se neliniştеşte văzându-mă îngândurat.

— De ce eşti aşa supărat? Nu-i e bine bunicului?

— Nu.

— Doar n-a murit…

— Nu încă.

Fata mă conduce în sufragerie.

— Mama e plecată până la o prietenă. Va trebui să

aştepţi puţin. Dar spune-mi te rog, ce se întâmplă cu tine?

Îi povestesc pe scurt despre incendiu. Mă ascultă cu atenţie.

— Sper că de data asta te-ai dus la poliţie. Dau din cap în semn că nu.

— Dar de ce?

Sunt prea laş ca să pot păstra pentru mine responsabilitatea secretelor mele. Trebuie să le împărtăşesc cu cineva.

— Pentru că e mai bine ca poliţia să nu se intereseze de viaţa mea. Ar fi bine să ştii. Dar nu fi prea aspră cu mine, te rog! La Bourges, eram lăcătuş şi am fost dat afară. M-am apucat de tot felul de prostii, am furat.

Juliettei îi scăpă un strigăt de consternare.

— Ce?

— Ai auzit bine.

— Tu? Hoţ?

— Mă ocupam de seifuri. Şi nu singur. Cu prietena de care ţi-am vorbit. Dar nu am dat nicio lovitură mai de doamne-ajută.

— Şi unde aţi „lucrat”? La Bourges? Fac un gest evaziv.

— Da sau nu. Nu asta contează. Majoritatea jafurilor au fost descoperite, poliţia anchetează faptele.

— Eşti bănuit?

— Nu, nu cred.

— Povestea ta cu rămasul în sat era pentru alibi? Dau din cap afirmativ.

— Incredibil, strigă din nou fata. Cinstitul Eric! Nu-mi pot reveni din şoc. Ca să vezi cum se pot înşela oamenii!

Izbucni în râs. Nu mă aşteptam la asta, dar râsul ei mă linişti.

— Nu te teme, n-am să te denunţ. Dimpotrivă, dacă va fi nevoie, voi spune că te-am întâlnit la Saint-Junien, luni. Nu te aprob, este adevărat, dar nici nu te condamn. Ai rămas fără serviciu, te-ai descurcat cum ai putut. Societatea e rău

construită, ce să-i faci?

— Nu ar fi trebuit să fac asta. Acum îmi pare rău, zic eu.

— Fiecare are dreptul la căinţă şi iertare. Acum pricep de ce ai evitat să chemi poliţia atât după venirea ţiganului cât şi pentru incendiu.

— Stai. Mai e ceva. Am evitat să chem poliţia chiar şi când am constatat, marţi dimineaţă, că locuinţa bunicului fusese întoarsă cu susu-n jos de hoţi.

— Cum?

Îi povestesc despre încercarea de jaf şi-i pomenesc despre urmele lăsate pe seif şi despre dulapurile răscolite. Juliette tace, încruntată.

— Mi-ai spus tot? Nu mai ai nimic de ascuns? spusesem destule pentru o singură confesiune.

— Nimic.

— Acum, să-ţi pun o întrebare. Ştiu că ai luat masa la familia Charton.

— Au insistat.

— Presupun că mai ales Odile. M-aş mira să nu-ţi fi făcut avansuri. Răspunde-mi. Trebuie să-ţi spun că ştiu că, după cină, te-a condus acasă.

Încerc să nu par tulburat.

— E foarte drăguţă… ca o prietenă din copilărie.

— Ah, e o tipă infectă.

— Crezi?

— Nu ştiu dacă să-ţi spun. În fine, nu pot să tac. Cu atât mai rău pentru ea. Ea şi bunicul tău…

Sunt neîncrezător în veridicitatea acestei poveşti.

— Totuşi, Juliette…

— Nu te mint. Ştiu asta chiar de la el, pentru că mi-a propus acelaşi lucru şi mie.

— Ce?

— Să vin pe la el… să ne distrăm, după expresia lui. Mi-a zis că am numai de câştigat. Bineînţeles că l-am refuzat şi l-am insultat. Atunci, bătrânul mi-a zis: „Rău faci cu mofturile

astea! Micuţa Odile de unde crezi că are bani de rochii? Doar nu-ţi fac niciun rău!”

Îmi amintii cuvintele Odilei: „Bunicul Janicaut e un personaj special. Orice fată pe care o vede…” Oare era şi ea cuprinsă în categoria asta?

— Când i-am spus despre asta doicii mele, femeia mi-a zis că era cât pe ce să-i surprindă într-o zi. A venit la tataie Janicaut pe nepusă masă, a intrat în casă şi-a văzut-o pe Odile încheindu-se la rochie. Dar doica n-a vrut să dea importanţă, ca să nu se afle. Mi-a citat un proverb de pe aici: „Nu toţi porcii ajung bătrâni, dar toţi bătrânii devin porci”.

Sunt uimit, stupefiat.

— De aia nu m-ar mira dacă Odile şi-ar îndrepta acum atenţia asupra nepotului moştenitor. Înţelegi? După ce a beneficiat din plin de generozitatea bunicului.

— Dar era zgârcit!

— Nu-i aşa!

Dacă stau să mă gândesc, pivniţa era plină de vinuri fine.

— În ce o priveşte pe Odile, sunt convinsă că ea e cea care a pătruns în casă. Credea că va pune mâna pe economiile bătrânului.

Era adevărat că seiful fusese forţat de cineva care nu se pricepea.

— Mulţumesc că m-ai prevenit. Am să am grijă pe viitor cu ea.

— Ai face bine s-o ocoleşti.

Clopoţelul de la uşa magazinului sună vesel.

— Oare a venit mama? Nu, e o clientă. Numai o clipă, te rog! Trecură câteva minute de când mă lăsase singur. Timp suficient ca să rumeg ultimele ştiri.

Pentru Odile eram „cel pe care-l aştepta”. O pradă. Dar nu asta eram şi pentru Georgette? Şi Juliette, care voia s-o aştept pe mama ei, ca să mă prezinte.

Părăsesc sufrageria şi intru în magazin. Juliette arată

clientei o stofă.

— Pleci? De ce? Mai rămâi…

— Mă întorc mai târziu. Poate mâine.

Şi fructiera? Ce fac cu ea? S-o trimit prin poştă?

Nu vreau să mă întorc în sat aşa devreme, nu-i decât patru şi un sfert. De ce să nu-i fac o vizită Corinnei Limbourg? Măcar ea nu încearcă să mă păcălească.

„Castelul” Verneuil se află pe o colină înălţă, dominând întregul sat. E o clădire greoaie, cu un turn ce se înalţă mândru pe una dintre laturi.

Curtea este înconjurată de arbori frumos tunşi, în mijlocul cărora se află tufe bogate de trandafiri.

Ţin sub braţ fructiera, învelită într-un ziar. O femeie grizonantă, cu un şorţ de grădinărit legat la brâu, apare pe trepte.

O salut politicos, dar nu-mi răspunde.

— Ce doriţi?

— Să vorbesc cu doamna Limbourg.

— Din partea cui?

— Sunt Eric Janicaut.

Servitoarea îmi întoarse spatele şi intră în casă. Rămân lângă scări şi aştept. Observ că sunt emoţionat şi-mi dau seama de asta foarte bine.

Din casă apare Corinne, în rochie de casă şi cu părul blond desfăcut. Îmi surâde frumos şi imaginile mi se întunecă.

Mi se pare că-mi spune:

— Dar nu vă aşteptam azi.

— Am avut ceva timp… Abia-i ating mâna fină.

— Sunteţi foarte amabil. Poftiţi pe aici, vă rog.

Mă conduce în salonul cu şemineu şi mobilier pretenţios, probabil foarte vechi.

— V-am adus comanda. Îi întind pachetul.

— Vă mulţumesc.

Îmi face semn să mă aşez în fotoliu şi ia loc în faţa mea.

Desface ziarul şi scoate fructiera, aşezând-o pe o măsuţă.

— Aţi aflat cât valorează?

— Două sute de franci.

— Nu-i mult.

Mă frapează expresia gravă. Am impresia că a pălit brusc, buzele îi freamătă.

— Vă ofer de o sută de ori mai mult... Probabil că auzisem prost.

— Poftim? Nu cred că v-am auzit.

— Ba da. Exact asta am zis. Am să vă dau douăzeci de mii de franci.

— Dar...

Femeia respiră adânc, mâna i se strânse pe braţul fotoliului.

— Cu o condiţie. Aş vrea să-mi înapoiaţi o scrisoare care se află în posesia bunicului dumneavoastră.

Faţa mea exprima probabil surprinderea, căci ea continuă:

— O scrisoare care-mi aparţine şi care mi-a fost trimisă prin poştă, mai exact post-restant, la Bellac, acum cinci ani.

— Şi cum de bunicul...

Corinne mă întrerupe, cu o voce tremurândă:

— Am să vă dau explicaţiile necesare. Mai bine zis, veţi asculta un soi de confesiune. De aceea v-am şi chemat aici, prefăcându-mă interesată de acel obiect. Spuneţi-mi vă rog mai întâi dacă ştiţi despre ce scrisoare vorbesc, dacă aţi găsit-o prin casă!

— Nu, doamnă.

Mă privi preţ de câteva clipe, ca să se convingă probabil că nu mint.

— Vă cred. O veţi căuta?

— Vă promit.

— Îmi trebuie. Trebuie să pun punct unei situaţii absolut insuportabile, care s-a agravat în cursul ultimelor zile. Sunt obligată să vă povestesc o parte a vieţii mele.

Îşi sprijini capul de spătarul fotoliului şi închise ochii.

— Sora mea mai mare, Elizabeth s-a căsătorit acum şapte ani cu un bogat tăbăcar, domnul Thevenin. Şi asta datorită voinţei sale puternice. A reuşit ce şi-a propus. Un an mai târziu, m-am măritat şi eu. Cu fiul doamnei Limbourg, un om bolnăvicios, total dominat de mama sa, a cărei avere avea s-o moştenească. O căsătorie aranjată de tatăl meu, care voia cu orice preţ să-şi căpătuiască fetele. Trebuia să refuz, dar am avut slăbiciunea să spun da. Şi pentru asta am fost pedepsită. Şi, împreună cu mine, şi omul pe care-l iubesc.

Corinne îl iubea în secret pe Pierre Berteau, şeful tăbăcăriei Thevenin, şi nu era deloc ataşată propriului soţ, de altfel plin de defecte. Astfel că deveni amanta lui Pierre.

În acelaşi an, Thevenin muri, iar Elizabeth se recăsători cu Pierre Berteau, căruia îi forţase mâna, şantajându-l. Femeia rămase la fel de autoritară şi după căsătorie.

Corinne şi Pierre continuară însă relaţia şi, câteva luni mai târziu, Corinne rămase însărcinată. Familia Limbourg fu deosebit de încântată, atât soacra, cât şi soţul. Elizabeth, care-şi dorea la rândul ei un copil, îşi invidia sora.

Dar veni vacanţa, iar cei doi amanţi fură nevoiţi să se despartă pentru o lună. Elizabeth şi soţul ei plecară la vila lor din Cannes, unde rămaseră toată luna august. Pierre şi Corinne conveniseră ca el să-i scrie la Bellac, la post-restant.

Astfel, primise mai multe scrisori, pe care avusese grijă să le distrugă. Pe prima însă, o păstrase, pentru că o recitea din când în când. O ascunsese în podul castelului, într-un birou vechi. Într-o zi, la întoarcerea dintr-o excursie, observă că mobila dispăruse. Întrebând de ea, află că fusese cumpărată, împreună cu multe alte obiecte vechi, de către un negustor din Saint-Junien.

— Înnebunită, m-am dus la Saint-Junien. I-aş fi propus domnului Janicaut să-mi răscumpăr mobila, sub un pretext

oarecare. Iar dacă nu ar fi vrut, i-aş fi explicat că-mi trebuie scrisoarea, despre care mi-am dat seama că a căzut undeva în spatele unui sertar. Mi-am dat seama, când l-am văzut, că a doua variantă era mai convenabilă. Omul mi-a spus că va verifica. S-a dus să caute şi s-a întors spunându-mi că n-a găsit nimic. Disperată, mi-am imaginat cel mai rău lucru care se putea întâmpla: faptul că soacra mea o găsise.

— Dar ce conţinea scrisoarea?

— Pierre recunoştea acolo paternitatea copilului! Eram moartă de frică atunci când a trebuit să mă întorc acasă şi să dau ochii cu soacra. Dar nu am găsit nimic schimbat în comportarea ei. Nu mai ştiam ce să cred. Oare scrisoarea se pierduse în timpul transportului? La începutul lui septembrie, când Pierre s-a întors, l-am regăsit într-un hal fără de hal. Mi-a povestit că un bătrân îl abordase pe stradă şi-i spusese: „Am scrisoarea dumitale adresată Corinnei Limbourg, din data de 5 august. Trebuie să facem o înţelegere, altfel am să-i dau scrisoarea soţiei”.

— Sunt uimit şi întristat de ce aud, spun eu.

— Dar nu aveţi nicio vină dumneavoastră. În fine, Pierre a făcut ceea ce trebuia în condiţiile date. S-a resemnat să suporte consecinţele necugetării mele şi ale gestului atât de meschin al bătrânului. Dacă Elizabeth ar fi aflat, ar fi putut obţine divorţul, iar Pierre ar fi rămas fără slujbă şi fără bani.

— Dar ce a cerut bunicul?

— Asigurarea unei rente. A refuzat să vândă scrisoarea, preferând s-o fructifice. A cerut deci o rentă lunară, spunând că nu are pensie. Banii i se plăteau în mână, în prima săptămână a fiecărei luni. Trei mii de franci la început, trei mii cinci sute după doi ani şi patru mii de franci pe lună în următorii doi ani. Pierre a fost obligat să facă vânzări clandestine la uzină, cu ajutorul unui colaborator pe care-l plătea. De la moartea soacrei mele, eu am fost cea

care plăteam cota parte cumnatului meu. Însă în ultima vreme, colaboratorul a devenit mult prea lacom, iar domnul Janicaut cerea la rândul lui creşterea sumei. Când bătrânul a avut accidentul, am ştiut că nu va mai scăpa. Eu am mai aflat că dumneavoastră locuiţi acolo. Aşa că, fără să-l mai consult pe Pierre, l-am trimis pe notar să discute cu dumneavoastră pentru achiziţionarea proprietăţii. În principiu, dacă aş fi achiziţionat totul, aş fi avut şi scrisoarea. Dar dumneavoastră mi-aţi refuzat propunerea. Cât despre Pierre, el nu ştia că locuiţi acolo. Credea că locuinţa este goală, aşa că...

— El a fost cel care a dat foc?

— Da. Eu l-am dezaprobat şi m-am hotărât să vorbesc direct cu dumneavoastră.

Corinne se ridică de la locul ei şi mă privi în ochi.

— Când v-am întâlnit, mi-am dat seama că nu ştiaţi nimic despre toate astea şi că sunteţi sincer cu mine. Mai mult, m-am gândit că mă pot înţelege cu dumneavoastră şi că veţi accepta să-mi daţi scrisoarea. În fine, nu mai sunt multe de spus. Dar în ultima vreme, Pierre a început să mă îngrijoreze. Este din ce în ce mai uşor de enervat, îmi reproşează tot timpul neglijenţa mea de atunci... Ştiu că merit asta, dar... Mi-e teamă că, la presiunea la care este supus, să nu cedeze şi să facă un gest necugetat.

Oftează.

— Vă promit, îi răspund. Am să fac tot posibilul s-o găsesc.

— Vă implor.

— Am răscolit deja toată casă, pentru că voiam să găsesc testamentul pe care bunicul zicea că are să mi-l lase. Nu am găsit nicio scrisoare. Dar am s-o iau de la capăt şi am să cercetez peste tot, începând cu pivniţa şi terminând cu podul. Nu ştiu dacă o voi găsi. Dar ce pot să vă garantez este că am să v-o înapoiez îndată ce o descopăr, dacă o găsesc. Şi ar mai fi ceva: nu pot să vă cer în schimb bani.

Scrisoarea vă aparţine.

Observ că în ochii ei apar lacrimi.

— Domnule, şopteşte ea, eram hotărâtă, dacă aşa ceva v-ar fi convins, să vă propun şi altceva. Am remarcat, sper că asta nu demonstrează o lipsă de modestie, faptul că prezenţa mea nu vă este indiferentă.

Roşeşte şi-şi ascunde obrajii în palme.

— În ce mă priveşte, am fost la rândul meu impresionată de persoana dumneavoastră şi de cavalerismul atitudinii dumneavoastră. Aşa că, dacă-mi pot arăta recunoştinţa. Când vă veţi întoarce. Sunt liberă şi...

Nu răspund nimic. Dar inima îmi bate atât de tare încât mi se pare că se poate auzi şi în afară.

Capitolul 10

Am fost un copil visător, sentimental şi de o naivitate extremă. Credeam în poveşti cu zâne şi în toate aventurile eroilor din romanele cavalereşti, unde este posibil ca un simplu păstor să fie iubit de o prinţesă. Şi azi mai sunt sub influenţa fermecată a unei lumi atât de utopice şi în acelaşi timp atât de frumoase.

Întotdeauna am visat că voi fi salvatorul unei prinţese, căzută în mrejele unui vrăjitor perfid. Când am mai crescut, am început să visez că voi scrie într-o zi astfel de poveşti. Şi toate astea ca să sfârşesc prin a repara uşi stricate şi a face chei potrivite!

Corinne întruchipează tot ce-am aşteptat întreaga viaţă: mirajul care ar putea să se transforme în realitate. Fiinţa ei de poveste se află la o depărtare mai mică decât mă aşteptam, dar va fi nevoie de o probă de voinicie: aducerea scrisorii. De asta trebuie să mă arăt vrednic. Voi găsi scrisoarea şi-mi voi primi recompensa.

Mă pun îndată pe treabă şi încep o căutare metodică prin magazia cu mobilier, pe care până acum n-am răscolit-o.

Dar îmi vine o idee ciudată. Oare cel sau cei care au pătruns în casă şi au căutat peste tot în noaptea de duminică spre luni nu căutau cumva scrisoarea? Şi dacă era aşa, o găsiseră?

Bunicul spusese cuiva despre existenţa scrisorii? Se lăudase că deţine un document preţios care-i aduce mulţi bani? Sau era prea precaut pentru asta? Rămâne de văzut. Chiar şi oamenii cei mai duri şi mai siguri pe ei se pot lăsa duşi de o femeie.

Odile?

Mi-l imaginez pe când încerca să-i intre în graţii. „Am destui bani, îi zicea probabil. Sunt bogat. Nu trebuie să te miri, am o afacere care-mi aduce bani mulţi!”

Vizitatorul nocturn era Odile. Dar nu a găsit scrisoarea.

Asta e sigur. Altfel, nu ar mai fi fost nevoită să joace comedia asta cu mine.

Dar dacă a găsit-o şi se bazează pe mine pentru a continua şantajul?

Mâinile-mi sunt pline de praf, de rugină şi de vopsele.

Mă duc să mă spăl şi văd că e ora şapte.

Trebuie s-o găsesc pe Odile şi s-o fac să mărturisească.

***

— Eric, dragul meu! Vine către mine alergând.

— Ce greu a trecut timpul fără tine. Sunt nebună, ştiu... Spune-mi că mă iubeşti!

— Te ador! Vino!

O iau de mână şi o trag înăuntrul casei. Pare uimită.

— Unde mă duci?

— Sus!

— Oh!

Încearcă să-mi reziste.

— Nu acum... La noapte!

— Vino!

— Dar ai mei ne aşteaptă. Vom întârzia. O împing sus, pe scară.

— Aş fi preferat...

Ajungem în cameră. Ea se înroşeşte. Îi dau jos maioul şi-şi acoperă cu braţele trupul gol. Închide ochii, ruşinată.

— Întinde-te, îi ordon. Ea ascultă, supusă.

Geamătul său de durere nu pare prefăcut. Nu mai am nicio îndoială. Acum e prima oară. Faţa îmi este udată de lacrimile sale. Îmi spune, printre suspine:

— Nu cred că e bine... Am început să iau pastilele abia alaltăieri.

Plânge în continuare; iar geamătul ei nu e deloc voluptuos. O eliberez şi mă ridic din pat. Odile abia mai respiră, de frică şi de emoţie.

— Nu te-am minţit. Ţi-am spus că tu vei fi primul.

— Da, pentru că bătrânul nu putea. Ochii ei exprimă uimirea.

— Ce? Care bătrân?

— Nemernicul de bunic al meu.

— Bunicul tău?

— Nu te mai obosi să joci comedia asta! Ştiu tot!

— Ce ştii?

— Că îi cântai în strună... şi te plătea pentru asta. Dacă se prefăcea, mima foarte bine indignarea.

— Ce oroare! Cum poţi să crezi aşa ceva? Niciodată nu s-a întâmplat! Nu am vrut! Nu eu am fost, ci Juliette. Ei îi dădea bani pentru aşa ceva. Chiar domnul Janicaut mi-a spus, pentru că voia şi de la mine acelaşi lucru.

— Explicaţia ta e prea fragilă.

— Nu mă crezi? Cine ţi-a zis minciuna asta despre mine? Juliette?

— Zi mai bine dacă ai găsit scrisoarea. Vreau s-o cumpăr de la tine.

— Ce scrisoare?

— Cea pe care ai furat-o de la mine duminică seara. Izbucneşte din nou în plâns şi mă împinge de lângă ea.

— Eric, am impresia că ai înnebunit! începe să-şi caute hainele.

— De vreme ce o cumpăr eu de la tine, nu ai nimic de pierdut.

— Eşti un tip absolut infect. Nu înţeleg ce vrei de la mine şi de ce anume mă acuzi. Şi eu, care te iubeam.

Dumnezeule mare! Nicio ţărăncuţă, fie ea cât de prefăcută, nu putea să aibă calităţi actoriceşti atât de convingătoare. Dar dacă admit că este nevinovată, cine să fie cea care a furat scrisoarea dacă nu Juliette? Amândouă m-au jucat pe degete cum au vrut. Acum, trebuie să mă hotărăsc.

Odile se îmbracă şi coboară în fugă scara.

Nu sunt prea mândru de ce am făcut. Ar fi trebuit să procedez altfel, să nu mă grăbesc atât. Trebuia să aştept noaptea, s-o provoc să vorbească după aceea.

Odile sau Juliette? Sau vreo altă fată din Saint-Junien avea scrisoarea? Dintre prietenele din copilărie, mă mai întâlnisem cu două: Irene şi Marcelle.

Ce va povesti Odile alor ei? Va trebui să mă confrunt cu tatăl ei? Dar nu o violasem.

***

Mi-am continuat căutările până târziu, către zori, fără întrerupere.

Pe la ora trei după-amiază m-am dus la Bellac, pentru obişnuita vizită la spital. După părerea asistentei, bătrânul nu mai avea decât vreo două zile de trăit. Asta în cel mai bun caz.

Mă opresc să cumpăr ziarul din Bourges, înainte de a o suna pe Georgette. Citesc data afişată în susul jurnalului: „vineri 13 iulie". Să fie odată cu noroc? mă întreb. Vom vedea. Deschid ziarul şi citesc din mers. Mă opresc brusc, zărind un titlu de o importanţă capitală pentru mine.

Descoperire surprinzătoare la Mehun-sur-Yevre

Articolul spunea următoarele:

„Astăzi, joi 12 iulie, domnul Jean du Breuil, comerciant din Paris, proprietarul unei reşedinţe de vacanţă în localitatea noastră, aflat în trecere, a constatat că uşa de la intrarea vilei sale nu era închisă cu cheia, aşa cum o lăsase. În plus, în holul de la parter a descoperit pete de sânge, ceea ce pare să conducă la concluzia că în casă au pătruns, în lipsa lui, câţiva spărgători, dintre care unul a fost rănit. Pe de altă parte, din casă nu lipseşte niciun obiect de valoare. Poliţia cercetează cazul".

Sunt atât de uimit de cele citite încât nici nu pot realiza imediat semnificaţia pe care aceste rânduri o au pentru

mine. A trebuit să recitesc articolul pentru ca să înţeleg şi să mă liniştesc. Nu-l omorâsem pe domnul Breuil, ci rănisem accidental un alt hoţ care vâna aceeaşi casă. Acesta intrase probabil pe uşa care dădea spre grădină şi urcase la etaj. Auzind zgomote la parter, a crezut că sunt proprietarul, şi-a pierdut capul şi a tras.

Era probabil acelaşi autor ca în cazul Dun-sur-Auron sau vreun alt spărgător, cuprins de febra contagioasă a „bandei de hoţi de seifuri”.

Sunt foarte bucuros. Data de vineri 13 mi-a purtat noroc.

Alerg s-o sun pe Georgette. Să ne bucurăm împreună.

— Alo, bună ziua, domnişoară. Aş putea vorbi cu doamna Bollard?

— Îmi pare rău, nu e aici.

— Ştiţi cumva de ce?

— Nu. Doar că nu a venit în dimineaţa asta.

— Deci…

— Probabil că nu s-a simţit bine.

— Aţi putea…

Dar secretara a închis deja telefonul.

Georgette e bolnavă. Bucuria mea se stinge. Aş fi vrut să-i aud râsul. O voi căuta şi mâine. Iar dacă nu vine nici mâine la magazin, am s-o sun pe doamna Duvernay.

Nu m-am mai oprit la Saint-Junien, aveam să mă văd cu Juliette mai târziu.

De vreme ce văd că norocul nu mă ocoleşte azi, am să profit de asta ca să descopăr scrisoarea.

Ajung acasă. Mi-e sete. Un pahar de Champigny o să mă întărească pentru câteva ore bune de muncă. Deschid din nou ziarul pe masa din bucătărie. Habar n-aveam că azi e vineri 13, deşi ieri probabil am observat, ca în fiecare zi, data de pe calendarul atârnat pe perete, lângă fotografia bunicului soldat, alături de tun.

Cu paharul în mână, mă apropii să privesc de aproape poza. Bunicul era atât de tânăr! Tunul este un Rimailho

155. Iau fotografia de la locul ei, cuiul se desprinde din perete.

Se aude un zgomot metalic, iar pe jos cade o cheie mică. O ridic de jos: este cheia unui seif. A celui din sufragerie? La ce bun să verific, de vreme ce spărsesem deja seiful?

Mă duc totuşi să văd. Dar cheia nu se potriveşte. Înseamnă că în casă se află un alt seif.

Dar unde se găseşte?

Acesta trebuie să fie cel adevărat.

Mă întorc în bucătărie. Încerc să desfac rama fotografiei, dar nu se află nimic între cartonul de dedesubt şi poză. Încă o decepţie! Privesc din nou instantaneul cu artileriştii şi tunul lor. Totul se vede mai clar, acum că fotografia nu mai e întunecată de sticla murdară. Iată-l pe tânărul Victor Janicaut, atât de mândru de tunul său.

Când eram mic, îmi vorbea mereu de el.

— Spune Rimailho.

Iar eu ziceam mereu „maiou” pentru că nu ştiam să pronunţ bine cuvântul atât de complicat.

Amintindu-mi de toate astea, tresar fără voie.

Maiou a fost unul dintre ultimele cuvinte spuse de bunicul când l-am vizitat la spital. Nu înţelesesem bine vorbele care-l precedară, dar probabil că spusese: „O cheie se află în spatele tunului Rimailho”.

Celălalt cuvânt care fusese?

Cheltuieli. Ce voia să zică asta? Cheltuieli, bani. De unde-şi lua bunicul banii? Din comerţ. Deci seiful se află printre obiectele din magazie? Acolo am cercetat fiecare colţişor în căutarea scrisorii.

Îmi aduc aminte din copilărie că unele obiecte erau depozitate şi în altă parte! în spatele casei se afla un soi de grotă săpată în piatra falezei. Era utilizată din când în când şi ca pivniţă. Acolo depozita câteodată bunica brânzeturile, în vremea când se mai ocupa încă de aşa ceva.

După moartea ei, bunicul n-a mai folosit-o şi ajunsese să

fie năpădită de buruieni.

Cifrul seifului?

Mai mult ca sigur că are legătură cu poza. Rimailho 155.1 – 5 – 5. Cred că am descoperit!

Ies repede afară şi dau ocol casei. Ajung la locul cu pricina şi dau la o parte perdeaua de buruieni crescută în faţa uşii pline de mucegai. Cheia se află sub o piatră. Deschid şi pătrund înăuntru, la întuneric. Zăresc o grămadă de saci, aproape putreziţi. Sub saci, descopăr cel de-al doilea seif.

Unu. Cinci. Cinci.

Scrisoarea!

***

— A venit iar domnul…

— Lasă-ne singuri, Jeanne.

Servitoarea se îndepărtează bombănind. Scot din buzunar plicul şi i-l întind Corinnei. Ea îl ia uşor din mâna mea şi-l deschide, scoţând dinăuntru o foaie împăturită în patru. Se uită pe ea şi-mi zâmbeşte.

Dar de ce surâsul ei mi se pare ironic?

Cu o mişcare graţioasă, se întoarse pe călcâie.

— Vezi, Pierre, că a meritat să aşteptăm?

Bărbatul se ridică; era aşezat într-un fotoliu întors cu faţa către şemineu. E un tip înalt, lat în umeri. La rândul lui, pare că situaţia îl distrează.

— Am făcut bine că am ales calea asta, continuă Corinne, şi am avut noroc că am întâlnit un tânăr atât de drăguţ şi de onest.

— Mulţumesc, domnule, spuse Pierre Berteau, pe un ton ironic. Mulţumesc… dar mai există şi o urmare. Aţi vrea s-o auziţi?

— Da.

— Îmi datoraţi o anumită sumă de bani, pe care aştept să

mi-o returnaţi. În caz contrar, am să dau din nou foc colibei dumneavoastră. Nu prea e de râs, nu?

Bărbatul pare foarte nervos.

— De data asta va fi pe bune.

— Nu-l speria, interveni Corinne. Mai bine i-am promite că voi fi a lui când ne va da înapoi banii. Am văzut că asta a mers şi data trecută.

Mă întorc şi ies pe uşă, lăsându-i râzând.

Nu-mi revenisem când am ajuns acasă. O maşină neagră staţiona în faţa casei. Din automobil coborâră doi bărbaţi. Nu am avut timp să fug. Cel mai în vârstă mă întreabă:

— Dumneavoastră sunteţi Eric Janicaut? Dau afirmativ din cap.

— Poliţia. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Dar…

Ridică din umeri.

— Nu merită osteneala să negaţi. Complicele dumneavoastră a mărturisit. Va trebui să facem o percheziţie, apoi vom pleca împreună la Bourges.

***

A doua zi, după primul interogatoriu, aud întâmplător discuţia dintre comisar şi unul dintre inspectori.

Fusesem lăsat singur în birou, iar uşa de la camera vecină era deschisă.

— Vedeţi, am avut dreptate să luăm în considerare denunţul acela anonim.

— Dar femeia nu era bine informată. Credea că jafurile avuseseră loc chiar la Bourges.

„Şi aţi dat spargeri unde? La Bourges?”. Eu răspunsesem atunci: „Da sau nu. Nu asta contează”. Juliette!

Încă o păcăleală… M-a sedus, m-a făcut să-mi mărturisesc secretele şi m-a denunţat. Astfel, a rămas

singură, o ocazie nesperată pentru a căuta scrisoarea în linişte.

Va afla însă curând că şi-a făcut greşit socotelile. Ceea ce, de altfel, nu înseamnă pentru mine cine ştie ce consolare.

— Despre tipul ăsta nu aveam decât păreri de bine, de la toţi cei interogaţi, reluă comisarul.

— Cred că iubita lui l-a împins la treabă. O femeie foarte puternică. S-a apărat până la capăt. Dacă nu am fi găsit asupra ei un colier din cele furate…

— Sunt nişte amatori… Pe de altă parte, unul din doi hoţi este victima câte unei muze de sex feminin…

Dar alţii sunt victima mai multora! Şi culmea ghinionului, m-am găsit să fac pe viteazul cu singura care-mi voia binele! Numai ei i-am făcut rău. Odilei.

***

Al treilea interogatoriu.

— În curând se va termina totul. Mai aveţi puţină răbdare. Să revenim la afacerea Mehun.

— Din nou! V-am spus că nu am niciun amestec!

— Da, mi-aţi spus. Dar cicatricea pe care o aveţi pe braţ, sângele găsit la locul faptei. Vă faceţi probleme pentru o chestiune minoră. Aici nu e vorba despre furt.

— Nu am fost eu.

— Haideţi, prietena dumneavoastră nu a fost aşa de încăpăţânată. Ea ne-a mărturisit că v-aţi rănit la escaladarea gardului, căzând pe geanta cu scule. Şi cum sângeraţi prea tare, aţi decis să opriţi operaţiunea. A fost o mişcare bună. Nimic mai mult!

Probabil că au chinuit-o pe Georgette până când a inventat explicaţia asta. Dar dacă stau bine să mă gândesc, nu risc nimic dacă admit că a fost aşa.

— Da, aşa e, zic eu, plecându-mi capul.

— În sfârşit! A fost greu? Nu răspund nimic.

— Recunoaşteţi deci că aţi pătruns în casa domnului Breuil în noaptea de 9 spre 10 iulie?

— Recunosc.

— Şi că aţi omorât un om care a tras în dumneavoastră? Rămân fără glas.

— Un tip pe nume Leonard, continuă comisarul. Unul dintre foştii colegi de la atelierul de lăcătuşerie. Imitându-vă, a început şi el căutarea de seifuri vechi. Soarta a vrut să vă întâlniţi şi unul dintre voi să moară.

— Dar…

— Nu negaţi. Avem mărturia completă a iubitei lui Leonard. Comisarul continuă, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Iubita lui îl aştepta afară. Ea v-a văzut intrând în locuinţă, apoi fugind. Femeia a intrat şi l-a luat de acolo pe bărbatul ei rănit, care i-a povestit ce s-a întâmplat. A făcut tot ce a depins de ea ca să-l salveze, dar omul a murit. Doctorul a refuzat să dea permisiunea de înhumare şi a sunat la poliţie acum o oră.

Sfârşit